

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ocak | şubat | Mart 2024

Mezmurlar Kitabı

1	• Mezmurlar Nasıl Okunmalı? — 30 Aralık–5 Ocak	4
2	• Bize Dua Etmeyi Öğret — 6-12 Ocak	12
3	• Rab Egemenlik Sürüyor — 13-19 Ocak	20
4	• Rab Duyar ve Kurtarır — 20-26 Ocak	28
5	• El Diyarında Rab'bin Ezgisini Okumak — 27 Ocak–2 Şubat	36
6	• Şimdi Kalkacağım — 3-9 Şubat	44
7	• Çünkü Sevgin Göklere Erişir — 10-16 Şubat	52
8	• Doğru Yaşam İçin Bilgelik — 17-23 Şubat	60
9	• Kutsansın RAB'bin Adıyla Gelen — 24 Şubat – 1 Mart	68
10	• Geçmişten Dersler — 2-8 Mart	70
11	• Siyon'daki Tanrı'ya Özlem — 9-15 Mart	84
12	• Asla Sonlanmayan İbadet — 16-22 Mart	92
13	• Umudunuzu Rab'be Bağlayın — 23-29 Mart	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Küresel Müjdeleme
Merkezi Yöneticileri

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Homayouni

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews
Pacific Press® Koordinatörü
Tricia Wegh

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

**Trans Medya Grubu Genel
Müdürü:**
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2024 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme etirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist", "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarındır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için iznle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Mezmurlar: Tanrı ile Halkın Açık Yürekle Buluştuğu Yer

Mezmurlar Kutsal Kitap'taki en *mükemmel* dualar ve ilahilerdir. Sıradan kişiler, krallar, şairler ve rahipler tarafından övgü, sevinç, keder ve çaresizlikle söylenmiş, bir başınayken ya da halk içinde dile getirilmiş, hem doğru olan kişilerin hem de tövbe eden günahkarların ifade ettiği Mezmurlar, kuşaklarca imanlı için bir dua kitabı ve ilahi kitabı olarak hizmet etmiştir.

Mezmurlar ayırt edici işlevini, Kutsal Kitap'ın büyük bölümü bize *hitaben* konuşurken, onun bizim için ve bizimle *birlikte* konuşuyor olması gerçeğine borçludur. Mezmurlar bir bereket, umut ve canlanma kaynağıdır, kişinin hem kendisini hem Tanrı'nın büyüklüğünü düşünme rehberidir. Kişi derinliklerden çılgık attığında özgürleştirici, Tanrı'ya yenilenmiş bir teslimiyet için büyüleyicidir. Bu sebeple, pek çok kişinin Mezmurlar'ın kendi duyguları ve deneyimleriyle dolu olduğunu fark etmesi, insanların onları kendi duaları olarak benimsemeleri şaşırtıcı değildir. Luther Mezmurlar'dan dokunaklı bir biçimde bahsetmektedir: “Sevinci ifade edecek daha asil sözler, övgü ve şükran Mezmurları'ndan başka nerede bulunabilir? Onlarda tüm kutsalların yüreklerini, sanki güzel bir mutluluk bahçesine bakıyor ya da göğü seyrediyor gibi görebilirsiniz . . . Kederi ifade etmek için, ağıt Mezmurları'nda bulacaklarınızdan daha engin, daha tövbe-kar, daha hüznünlü sözleri başka nerede bulabilirsiniz? Bunlarda tüm kutsalların yüreklerini, sanki ölüme bakıyor ya da cehennemi seyrediyor gibi görürsünüz. Sahne o kadar karanlık ve belirsizdir ki, Tanrı'nın gazabının değişen gölgeleriyle resmedilir . . . Bu sebeple, tüm kutsalların en sevdiği kitabın neden Mezmurlar kitabı olduğunu anlıyoruz. Çünkü herhangi durumda olan herhangi kişi, ihtiyaçlarına uyan, sanki onun iyiliği için oraya yerleştirilmiş olduğunu düşündürecek kadar mahsus Mezmur'u, Mezmurlar içinde bulabilir. Onlarla eş değer ya da daha iyi sözler başka kitapta bulunamaz.”— *Martin Luther: Selections From His*

Writings [Martin Luther Yazılarından Seçmeler],
John Dillenberger, s. 39, 40.

Mezmurlar'ın yaşamı dönüştüren gücünü tecrübe etmek için, biz de, övgülerini, dileklerini, itiraflarını, ağıtlarını ve şükranlarını egemen lütf ve adalet Tanrısı'na iletmek amacıyla onlardan faydalanmış olan kuşaklar gibi Mezmurlar'ı söylemeye, Mezmurlar'la dua etmeye çağırıyoruz.

O halde Mezmurlar'ı *çalışmalı* mıyız? Kutsal Yazılar'ın tamamı gibi Mezmurlar da kendi tarihsel, teolojik ve edebi bağlamları içinde yazılmıştır. Mezmurlar çalışmasının gayesi, Mezmurlar'ın kendine has dünyasını günümüz okuyucusuna yaklaştırmaktır. Mezmurlar'ın, Tanrı'nın halkının duaları ve hatta beden almış Rab olarak İsa'nın okuduğu dualar olmakla birlikte, aynı zamanda İsa *hakkındaki* dualar olduklarına da dikkat etmeliyiz. Onlar Tanrı'nın insanlığa vahyidir. Bu sebeple, Mezmurlar çalışmasının diğer bir hedefi de Tanrı'nın İsa Mesih'te ve İsa Mesih aracılığıyla dünya için yaptıklarını, yapıyor olduklarını ve yapacaklarını Mezmurlar'dan öğrenmektir.

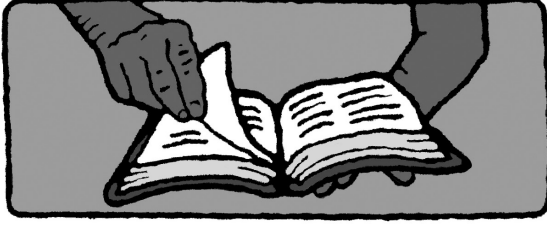
Mezmurlar 150 şiirin toplanmasından oluşuyor olsa da, bu toplanma görüldüğü kadar rastgele olmayabilir. Mezmurlar Tanrı'nın çocuklarından pek çoğu için müşterek olan ruhsal bir yolculuğa tanıklık eder. Yolculuk

Tanrı'nın egemen hükmüyle kurulmuş ve güvence altına alınmış, iyinin ödüllendirilip kötünün cezalandırıldığı bir imanla başlamaktadır. Çalışmamızda ilerledikçe, kötülük imanın düzenli dünyasına meydan okunduğunda ve tehdit ettiğinde neler olduğunu göreceğiz. Tanrı hala hüküm sürüyor mu? İmanlılar yabancı bir yerde Rab'bin ezgisini nasıl söyleyebilir?

Arzumuz ve duamız Mezmurlar'ın yaşam yolculuğumuzda bizi güçlendirmesidir. Onlar aracılığıyla, İsa Mesih'i yüz yüze göreceğimiz güne kadar her gün Tanrı ile açık yürekle buluşacağız.

Eski Ahit profesörü olan Dragoslava Santrac Yedinci Gün Adventist Genel Merkezi'nin Genel Konferansında, Yedinci Gün Ansiklopedisi'nin yönetici editörüdür. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi için Mezmurlar 76-150 bölümlerini yazmıştır.

Mezmurlar Nasıl Okunmalı?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Tâ. 16:7; Neh. 12:8; Mez. 25:1–5; Mez. 33:1–3; Rom. 8:26, 27; Mez. 82:8; Mez. 121:7.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra onlara şöyle dedi: ‘Daha sizlerle birlikteyken, “Musa’nın Yasası’nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar’da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekir” demiştim.’ Bundan sonra Kutsal Yazılar’ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı (Luka. 24:44).

Mezmurlar hem Yahudiler hem de Hristiyanlar için çağlar boyunca bir dua kitabı ve ilahi kitabı olmuştur. Mezmurlar ağırlıklı olarak mezmurcuların Tanrı’ya hitaben söyledikleri kendi sözleri olmakla birlikte, Mezmurlar’ın kaynağı ölümlüler değil, onların düşüncelerine ilham veren Tanrı’dır.

Aslında, onlara bu yazdıklarını yazmaları için ilham veren Rab’dir. Bu sebeple, Kutsal Yazı’nın tamamında olduğu gibi (2Pe. 1:21), Tanrı Mezmurlar’da kulları ve Ruhü aracılığıyla bizimle konuşmaktadır. İsa, elçiler ve Yeni Ahit yazarları Mezmurlar’dan alıntı yapmış ve onlardan Kutsal Yazı diye bahsetmişlerdir (Mar. 12:10; Yü. 10:34, 35; Yü. 13:18). Mezmurlar Yaratılış kitabı ya da Romalılar kadar Tanrı’nın Sözü’dür.

Mezmurlar Eski İsraili farklı yazarlar tarafından kaleme alınmış İbranice şiirlerdir. Bu sebeple, mesajları evrensel olsa da içinde buldukları dünyayı yansıtmaktadır. Mezmurlar’ı Tanrı’nın Sözü olarak kabul etmek, şiirsel özelliklerine ve aynı zamanda tarihsel, teolojik ve ayinsel bağlamlarına dikkat etmek, Mezmurlar’ın binlerce yıl öteden bugün bizim zamanımıza ulaşan mesajlarını anlamak için şarttır.

*6 Ocak Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Eski İsrail İbadetinde Mezmurlar

1. Tarihler 16:7, Nehemya 12:8, Mezmur 18:1, Mezmur 30:1, Mezmur 92:1, Mezmur 95:2, Mezmur 105:2, Koloseliler 3:16 ve Yakup 5:13 ayetlerini okuyun. Bazı Mezmurlar'ın yazılmasını teşvik eden koşullar nelerdi? Tanrı'nın halkı Mezmurlar'dan ne zaman faydalandı?

Mezmurlar kişisel ve topluluk halinde yapılan ibadetlerde kullanılmaları için bestelenmişti. Müzik aletlerinden (*Mez. 61:1 KM*), şarkılardan (*Mez. 9:1 KM*) ve müzikçibaşından (*Mez 9:1 KM*) bahseden ek açıklamalardan anlaşılacağı üzere, Mezmurlar tapınak ibadetinde ilahi olarak söylenmekteydiler.

İbrani Kutsal Kitap'ında, Mezmurlar kitabının adı olan tehilim, "övgüler," onun asıl amacının Tanrı'ya övgü olduğunu göstermektedir. İngilizce adı "Psalm" ise, İbrani Kutsal kitabının eski bir (*M.Ö. 2. ve 3. YY.*) Grekçe tercümesi olan Septuaginta'da bulunan Grekçe psalmoi sözcüğünden gelmektedir.

Mezmurlar İsrail'in ibadetinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Örneğin Yeruşalim'de tapınak adanmalarında, dini şölenlerde, törenlerde ve ahit sandığının indirilmesi sırasında kullanılıyorlardı.

"Hac ilahileri" (*Mez. 120-134 KM*) olarak da bilinen yükselme ilahileri, her yıl gerçekleştirilen üç büyük törende Yeruşalim'e yapılan hac yolculuğu sırasında söyleniyordu (*Çık. 23:14-17*). Yeni Ay bayramı ve tapınağın adanması da dahil olmak üzere her yıl kutlanan bu üç büyük bayramda, hem "Mısır Methiyeleri" (113.-118. Mezmurlar) ve hem de "Büyük Methiye" (136. Mezmur) okunuyordu. Mısır Methiyeleri Fısıh töreninde çok önemli bir yere sahip olmuştu. 113. ve 114. Mezmur Fısıh yemeğinin başlangıcında, 115.-118. Mezmurlar ise sonunda okunuyordu (*Mat. 26:30*). "Günlük Methiye" (145.-150. Mezmurlar) ise havranın sabah ibadetlerinde okunarak günlük dualara eklenmişti.

Mezmurlar sadece halkın ibadetine eşlik etmekle kalmıyor, aynı zamanda tapmakta Tanrı'ya nasıl ibadet edeceklerine dair onları bilgilendiriyordu. İsa, 22. Mezmur'dan sözlerle dua etmişti (*Mat. 27:46*). Mezmurlar ilk kilisenin yaşamında da önemli bir yere sahipti (*Kol. 3:16, Ef. 5:19*).

Biz elbette tapınak gibi dünyevi bir mabette Tanrı'ya ibadet etmiyor olsak da, Mezmurlar'ı kendi ibadetimizde, bir başımızayken ya da toplu ibadetlerde nasıl kullanabiliriz?

Mezmunrcularla Tanışalım

Pek çok Mezmur'un başlığında adı geçen Kral Davut, İsrail'in ibadetinde ayinleri düzenlemekten sorumluydu. Ona "İsrailin tatlı mezmur şairi" (2Sa. 23:1 KM) deniyor. Yeni Ahit, Mezmurlar'dan bazılarının Davut'a ait olduğunu doğrulamaktadır (Mat. 22:43-45; Elç 2:25-29, 34, 35; Elç 4:25; Rom. 4:6-8). Çeşitli Mezmurlar da aynı zamanda Levili olan tapınak müzisyenleri tarafından bestelenmiştir: Örneğin 50. ve 73.-78. Mezmurlar Asaf; 42. Mezmur 44.-49. Mezmurlar 84-85. Mezmur 87-88. Mezmur Korah'ın oğulları; 88. Mezmur da Ezrahi Heman ve 89. Mezmur da Ezrahi Eytan'ın bestesidir. Onların dışında, Süleyman (72. Mezmur, 127. Mezmur) ve Musa (90. Mezmur) bazı Mezmurlar'ın yazarlarıdır.

Mezmurlar 25:1-5; Mezmurlar 42:1; Mezmurlar 75:1; Mezmurlar 77:1; Mezmurlar 84:1, 2; Mezmurlar 88:1-3 ve Mezmurlar 89:1 ayetlerini okuyun. Bu Mezmurlar onları yazan kişilerin hayatta yaşadıkları tecrübeler hakkında ne söylüyor?

Kutsal Ruh mezmurcuları esinledi, yeteneklerini Tanrı'nın ve onların iman topluluklarının hizmetinde kullandı. Mezmurcular gerçek bir bağlılığa ve engin bir imana sahip kişilerdi ama yine de hepimiz gibi umutsuzluğa ve ayartılara meyilliydiler. Uzun zaman önce yazılmış olsa da Mezmurlar mutlaka bugün bizim yaşadıklarımızı da yansıtmaktadır.

"Duam sana erişsin, kulak ver yakarışıma. Çünkü sıkıntıya doydum, canım ölümler diyarına yaklaştı" (Mez. 88:2, 3). Bu, 3000 yıl önce yaşamış birinin olduğu kadar, yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kişinin de feryadıdır.

Bazı Mezmurlar zorluklara odaklanırken, bazıları sevinçlere odaklanırlar. Mezmurcular, onları kurtarması için Tanrı'ya feryat etmişler ve O'nun aslında hak etmedikleri lütfuna sahip olmuşlardı. Doğruluğu ve sevgisi için Tanrı'yı yüceltmiş, O'na olan yorulmak bilmez adanmışlıklarını ifade ederek ant içmişlerdi. Bu sebeple Mezmurlar ilahi kurtarışın tanıklıkları, Tanrı'nın lütfunun ve umudunun işaretleridir. Mezmurlar Tanrı'nın bağışlanma armağanlarını imanla benimseyen herkes için ilahi bir vaat, yeni bir yaşam vaadi iletmektedir. Ama yine de, bu düşmüş dünyada etkili olan zorlukları ve ıstırapları gizlemeye, saklamaya ya da önemsizmiş gibi göstermeye çalışmazlar.

Mezmurcular gibi imanlı kişilerin dahi bizimle bazı aynı zorluklarla mücadele etmiş olduklarını bilmekten nasıl umut ve teselli bulabiliriz?

Her Mevsimin Şarkısı

3. Mezmur; Mezmurlar 33:1-3 ve Mezmurlar 109:6-15 ayetlerini okuyun. Bu Mezmurlar insan yaşamının hangi farklı taraflarını gösteriyor?

Mezmurlar, iman etmiş olan toplumun insan yaşamının tam kapsamının farkına varmasını sağlamakta ve imanlıların hayatın her mevsiminde Tanrı'ya ibadet edebileceklerini göstermektedir. Mezmurlar'da şunları görebiliriz:

(1) Yaratılıştaki yüceliği ve kudreti için, azametli yönetimi, yargısı ve doğruluğu için Tanrı'yı yücelten ilahiler. (2) Tanrı'nın bol bereketleri için engin minnettarlık sunan şükran Mezmurları. (3) Sıkıntıdan kurtulmak için Tanrı'ya yürekten yalvaran ağıtlar. (4) Doğru bir yaşam sürmek için günlük hayatta uygulanabilir rehberlikler sunan bilgelik Mezmurları. (5) Egemen Kral ve Tanrı'nın halkının kurtarıcısı olan Mesih'e işaret eden kraliyet Mezmurları. (6) İsrail'in geçmişini hatırlatan, gelecek kuşaklara atalarının hatalarını tekrarlamamalarını, Tanrı'ya ve O'nun antlaşmasına sadık kalmayı öğretmek için Tanrı'nın doğruluğunu ve İsrail'in sadakatsizliğini vurgulayan tarihi Mezmurlar.

Mezmurlar'daki şiirsellik, okuyucuların dikkatini çekmek için belirgin bir gücü gözler önüne sermektedir. Bu şiirsel hünerlerden bazıları çeviri sırasında kaybolursa da, yine de kendi dilimizde Mezmurlardan pek çoğuna kıymet verebiliyoruz.

1. *Benzerlik* simetrik olarak yapılandırılmış sözcükleri, ifadeleri ve düşünceleri bir araya getirmek anlamına gelir. Benzerlik kurmak ifadenin karşılıklı parçalarının ne anlama geldiğini anlamamızı sağlar. Örneğin: “EY canım, RABBİ takdis et, ve ey içimde olan her şey, onun mukaddes ismini takdis etsin.” (Mez. 103:1 KM). Bu benzerlikte, **“canım,” “içimde olan her şey,”** yani kişinin bütün varlığı anlamındadır.

2. *İmgelem*, okuyucuların fiziksel algılarına güçlü bir biçimde dokunmak amacıyla mecazi bir dil kullanmak anlamına gelir (örneğin, Tanrı'nın koruması, O'nun “kanatlarının gölgesi” diye tasvir edilmiştir [Mez. 17:8]).

3. *Merizm*, bir ikiliyi oluşturan iki parçayı karşılaştırarak, bütünlüğü ifade etmek anlamına gelir. “Gece gündüz sana yakarıyorum” ifadesi, ara vermeden yakarmayı belirtmektedir (Mez. 88:1).

4. *Cinaslar*, kelime oyunu yapmak ve bir ruhsal mesajı vurgulamak için kullanılır. Mezmurlar 96:4 ayetine, İbranice sözcükler ‘*elohim*, “tanrılar” ve ‘*elilim*, “ilahlar,” halkların tanrılarının ‘*elohim*, “tanrılar” gibi görünmekle birlikte aslında sadece ‘*elilim*, “ilahlar” oldukları mesajını iletmek için bir cinas yapmak amacıyla kullanılmışlardır.

Son olarak, “Sela” sözcüğü kısa bir arayışı belirtmek için kullanılmıştır. Bu, söz konusu bölümün mesajını durup düşünmek için bir duraklama çağrısı da olabilir, müzik eşliğinde bir değişimi belirtmek için kullanılmış da olabilir (Mez. 61:4).

Esinlenen Dualar

2. Samuel 23:1, 2 ve Romalılar 8:26, 27 ayetlerini okuyun. Bu ayetler dua hakkında bize ne öğretiyor?

Mezmurlar İsrail'in esinli duaları ve övgüleridir. Bu sebeple Tanrı'nın sesi ile O'nun halkının sesi Mezmurlar'da birbirine karışmaktadır. Mezmurlar, Tanrı'yla canlı etkileşimlerin dinamik kuvvetlerini üstlenir.

Mezmurcular Tanrı'ya kişisel olarak "Tanrım," "RAB," ve "Kralım" diye seslenirler (*Mez. 5:2, Mez. 84:3*). Mezmurcular Tanrı'ya sıklıkla "kulak ver" (*Mez. 5:1*), "duamı işit" (*Mez. 39:12*), "bak" (*Mez. 25:18*), "yanıt ver bana" (*Mez. 102:2*) ve "kurtar beni" (*Mez. 6:4*) diye yalvarırlar. Bunlar açık bir şekilde Tanrı'ya dua eden birinin ifadeleridir.

Mezmurlar'ın dualar ve övgüler olarak dikkat çeken güzelliği ve cazibesi, onların imanlıların duaları biçiminde Tanrı'nın Sözü olmaları gerçeğine dayanmaktadır. Yani, Mezmurlar, örneğin Romalılar 8:26, 27 ayetlerinde tarif edilen gibi, Tanrı'nın çocuklarına yakınlık anları sağlamaktadır: "Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilelerle bizim için aracılık eder. Yüreklere araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder."

İsa da, Luka 20:42, 43 ayetlerinde, Mezmurlar 110:1 ayetinden doğrudan alıntı yaptığında olduğu gibi, Mezmurlar'dan alıntı yapmıştır: "Çünkü Davut'un kendisi Mezmurlar Kitabı'nda şöyle diyor: 'Rab Rabbim'e dedi ki, ben düşmanlarımı ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur.'"

Mezmurlardan bazıları, belirli tarihi olaylardan, mezmurcuların kendi yaşam deneyimlerinden, aynı zamanda İsrail'in bir ulus olarak tecrübelerinden kaynaklanıyor ya da onlardan bahsediyor olsa da, Mezmurlar'ın ruhsal derinliği yaşamın içindeki çok çeşitli duruma cevap vermekte, tüm toplumsal, dini, etnik ve cinsiyetle ilgili sınırları aşmaktadır. Diğer bir deyişle, Mezmurlar'ı okurken, onların içinde buldukları koşullar fark etmeksizin her yaştaki ve her yerdeki her kişinin tecrübe ettiği umudu, övgüyü, korkuyu, öfkeyi, üzüntüyü ve ıstırabı ifade ettiğini göreceksiniz. Onlar hepimize kendi tecrübelerimizin dilinde konuşmaktadır.

İsa'nın Mezmurlar'dan faydalanmış olması, onların bizim kendi iman deneyimimizde ne kadar önemli olabilecekleri konusunda bize ne anlatmalıdır?

Mezmurlar'ın Dünyası

Mezmurlar 16:8; Mezmurlar 44:8; Mezmurlar 46:1; Mezmurlar 47:1, 7; Mezmurlar 57:2; Mezmurlar 62:8; Mezmurlar 82:8 ve Mezmurlar 121:7 ayetlerini okuyun. Tanrı mezmurcuların yaşamında nasıl bir yere sahiptir?

Mezmurlar'ın dünyası bütünüyle Tanrı merkezlidir; duada ve övgüde yaşamdaki tüm tecrübeleri Tanrı'ya sunmayı amaçlar. Tanrı Egemen Yaratıcı, tüm yeryüzünün Kralı ve Yargıcidir. Çocukları için her şeyi O tedarik eder. Bu sebeple, Tanrı'nın halkının yanılğı içinde gibi görüldüğü bir zamanda, Tanrı'nın halkının düşmanları, "Nerede senin Tanrın?" diye sorduklarında dahi, O'na her zaman güven duyulmalıdır (*Mez. 42:10*). Rab, halkının her zaman mevcut ve asla yanılmayan Tanrısı olduğu için, Tanrı'nın halkı her zaman Tanrı'yı önlere tutar. Nihayetinde, Mezmurlar tüm halkların ve bütün yaratımın Tanrı'ya ibadet edeceği bir zamanı tasavvur etmektedir (*Mez. 47:1, Mez. 64:9*).

İbadetin merkezi olmasını sağlayan şey, Tanrı'nın yaşamdaki merkeziliğidir. Mezmurlar'ın yazıldığı zamandaki ibadet, günümüzde pek çok kişinin anladığı şekliyle ibadetten tamamen farklı alışılmış çünkü Kutsal Kitap kültüründe ibadet, tüm toplumun doğal ve tartışmasız merkeziydi. Bu sebeple, Tanrı'nın halkının yaşamında gerçekleşen, hem iyi hem kötü her şey kaçınılmaz olarak ibadette ifade buluyordu. Tanrı her nerede olursa olsun mezmurcuyu duyar ve kusursuz zamanlamasıyla ona cevap verir (*Mez. 3; Mez. 18:6, Mez. 20:6*).

Mezmurcu, Tanrı'nın ikamet ettiği yerin gökte olduğunu farkındadır fakat aynı zamanda Tanrı Siyon'da, halkının arasında tapınakta yaşamaktadır. Tanrı aynı anda hem yakında hem uzakta, her yerde, "gizli" (*Mez. 10:1*) ve "huzurunda" (*Mez. 41:12*) olan "tapınağındadır" (*Mez. 11:4*). Tanrı'nın bu birbirlerini açıkça dışlayan nitelikleri Mezmurlar'da bir araya getirilmiştir. Mezmurcular Tanrı'nın gerçek varlığı içinde yakınlık ve uzaklığın birbirinden ayrılamaz olduğunu anlamışlardı (*Mez. 24:7-10*). Mezmurcular ruhsal gerginliğin dinamiklerini anlıyorlardı. Tanrı'nın nasıl ve ne zaman tercih ederse müdahale etmesini beklerken, onların umudunu güçlendiren şey, her ne tecrübe ediyor olurlarsa olsunlar Tanrı'nın iyiliğinin ve varlığının farkında olmalarıydı.

Mezmurlar, Tanrı'yı varlığımızın sadece belirli yönleriyle sınırlayamayacağımızı anlamamıza nasıl yardım edebilir? Hayatımızın, Tanrı'yla aramızda mesafe koymaya çalıştığımız alanları hangileri olabilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. Ciltte, 18-26 sayfaları arasındaki “Tapınak ve Adanması; Messages to Young People [Gençlere Mesajlar] kitabı, 291-292 sayfaları arasındaki “The Benefits of Music [Müziğin Faydaları]” bölümlerini okuyun.

Mezmurlar kitabı 150 Mezmur’dan oluşmaktadır ve kendi içinde beş kitap olarak gruplandırılabilir: I. Kitap (1.-41. Mezmurlar); II. Kitap (42.-72. Mezmurlar); III. Kitap (73.-89. Mezmurlar); IV. Kitap (90.-106. Mezmurlar) ve V. Kitap (107.-150. Mezmurlar). Mezmurlar kitabının bu şekilde beş kitaba bölünmesi, Tevrat’ın beş kitaba bölünmesiyle benzerlik gösteren bir Yahudi geleneğidir.

Mezmurlar Kitabı halihazırda var olan gruplandırmalara da kanıt oluşturmaktadır: Korah oğullarının derlemesi (42.-49., 84., 85., 87., 88. Mezmurlar), Asaf’ın derlemesi (73.-83. Mezmurlar), Hac İlahileri (120.134. Mezmurlar) ve Şükür Mezmurları (111.-118., 146.-150. Mezmurlar). Mezmurlar 72:20 ayeti ise küçük bir derleme olan Davut’un Mezmurları’na tanıklık etmektedir.

Pek çok Mezmur Kral Davut ve erken dönem krallıkla (M.Ö. onuncu yüzyıl) ilişkilendirilse de, Mezmurlar toplaması ilerleyen yıllarda büyümeyi sürdürmüştür: Bölünen krallık, sürgün ve sürgün sonrası dönemler. Ezra’nın önderliği altındaki İbrani yazmanların, yeni tapınak hizmetlerini tesis ettikleri dönemde halihazırda var olan Mezmurlar derlemelerini tek bir kitapta toplamış olmaları akla yatkın geliyor.

Mezmurlar Kitabını bir araya getirenlerin yazmanlar olması, Mezmurlar’ın ilahî esininden bir şey kaybetmesine yol açmıyor. Yazmanlar da, mezmurcular gibi Tanrı’nın adanmış kullarıydı ve yaptıkları çalışma Tanrı tarafından yönetiliyordu (Ezra 7:6, 10). Mezmurlar’ın ilahî-insani doğası, ilahın ve insanın, beden almış Rab İsa’da birlik olmasıyla karşılaştırılabilir. “Ancak Allah tarafından verilen hakikatlerin insan diliyle ifade edildiği Kutsal Kitap, ilahî olanla insani olanın bir birleşimini sunar. Böyle bir birleşim, Allah’ın Oğlu ve İnsanoğlu olan Mesih’in tabiatında mevcuttu. Dolayısıyla, ‘Söz, insan olup aramızda yaşadı’ ifadesi Mesih için olduğu kadar, Kutsal Kitap için de geçerlidir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele* s. 8, 9.

Tartışma Soruları:

1. Mezmurlar’ın ilahî-insani dualar ve ilahiler olması ne anlama gelmektedir? Bütünüyle kavraması zor olsa da, bu düşünce Tanrı’nın halkıyla sahip olmak istediği yakınlığı anlamamıza nasıl yardım edebilir? Bu, Tanrı’nın insanlığa ve her birimize ne kadar yakın olduğunu kendince nasıl göstermektedir?
2. Mezmurlar’da bulduğunuz bir metnin, tam olarak içinde bulunduğunuz duruma hitap ettiği bir zamanı hatırlayın ve sınıfta bundan bahsedin. Mezmurlar’dan nasıl bir teselli ve umut bulmuştunuz?

Kutsal Kitap'ta İsa'yı Bulmak

Yazan: Andrew McChesney

Paul, Avrupa'nın bir kentinde insanlarla tanışmak amacıyla evden eve geziyordu. Yanında bir Kutsal Kitap, bir de başka bir büyük dinin kitabını taşıyordu.

Bir gün bir eve vardı, kapıyı bir adam açtı, nefesi sigara dumanı kokuyordu. Paul, "Bugün sana bir armağan vermeyi çok istiyorum" dedi.

"Nasıl bir armağan?" diye sordu adam.

Paul, "Elimdeki bu Kutsal Kitap," dedi.

Adam, "İncil istemiyorum," dedi. "Ben başka bir dine mensubum, sen ise Hristiyan'sın."

Paul, "Sizin dininizin kutsal kitabı da var elimde," diye cevap verdi.

Adam şaşırıldı. İlgenilmiş görünüyordu. "Tamam, bana bir şeyler oku ama sadece benim kutsal kitabımdan, İncil'den değil."

Paul kutsal kitabı açtı ve İsa hakkında ayetler okudu. Adam çok şaşırılmıştı.

"Bu, İncil'deki İsa mı?" diye sordu.

Sonraki birkaç hafta boyunca kendi kutsal kitabından İsa'dan bahseden dört bölümü inceledi. Kitapta İsa'nın çarmıha gerilmesinden bahsedilmediğini fark etti. Kitabın İsa'nın tekrar geleceğini önceden bildirdiğini gördü. Hem kendi dininden insanların hem de Hristiyanların İsa'nın dönüşünü beklediklerini anladı.

Paul beşinci ders için geldiğinde adam evde değildi.

Üzerinden bir yıl geçtikten sonra, bir Sebt günü adam Paul'un kilisesine geldi. "Bu kiliseye gelmek istiyorum" dedi. "Gelebilir miyim?"

Şaşırma sırası Paul'daydı.

Adam, "Mesih'i izlemek istiyorum," dedi.

Sonrasında, her Sebt günü gelmeye başladı. Kutsal kitabının kendisini boşlukta hissettirdiğini söyledi. Ona, günahları için bir Kurtarıcı sunmuyordu. Vaftiz edilmek istedi.

İsa, bedeninin Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu söylüyor," dedi Paul. "Sigaradan kurtulmak istiyor musun? İsa şöyle diyor, 'Bunun için, Oğul sizi özgür kılar, ancak gerçekten özgür olursunuz.' (Yuhanna 8:36). Ya İsa'yı ya da sigarayı seçmelisin. Dilersen şu an sigaramı çöpe atabilirsin."

Adam korkmuş görünüyordu. "Bu mümkün değil!" diye cevap verdi. Ama sonra elini cebine götürdü ve çıkardığı sigara paketini çöp kutusuna attı.

"İsa, sigara karşısında zafer kazanmamı sağla," diye dua etti, "bundan kurtulmak istiyorum."

O gece geç saatlerde Paul'ü aradı. "Bu korkunç," dedi. "Kendimi kötü hissediyorum. Sigarasız yaşamıyorum."

İki adam telefonda birlikte dua ettiler. Tanrı duayı işitti ve adamın zafer kazanmasını sağladı. O zamanda beri, dört buçuk yıldır sigara içmiyor. O bugün, kilise için çalışan bir mesaj iletme önderi. Paul, Adventist Müjdeciliği'ne onun insanları çok sevdiğini söyledi. Şu an bu adam İsa'nın dönmesini dört gözle bekliyor.

Küresel Hizmet Merkezleri, kurtuluşun iyi haberini diğer dünya dinlerinden değerli insanlarla paylaşmak üzere insanların eğitilmesine yardımcı olan Adventist Müjdeciliği'ne verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgi için globalmissioncenters.org adresini ziyaret ediniz.

Bize Dua Etmeyi Öğret

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mez. 105:5, Kol. 3:16, Yak. 5:13, 44. Mezmur, 22. Mezmur, 13. Mezmur, Mez.. 60:1-5.*

HATIRLAMA METNİ: “İsa bir yerde dua ediyordu. Duasını bitirince öğrencilerinden biri, ‘Ya Rab’ dedi, ‘Yahya’nın kendi öğrencilerine öğrettiği gibi sen de bize dua etmesini öğret’” (*Luka 11:1*).

Sadece içten gelen, ezber olmayan duanın gerçek dua olduğuna dair bir inanışın Hristiyanlar arasında yaygın olduğu görülüyor. Fakat İsa’nın öğrencileri İsa’dan onlara dua etmeyi öğretmesini istediklerinde gayet ödüllendirilmişlerdi. Tanrı Kutsal Kitap’ın kalbine bir dua kitabını, Mezmurlar’ı, sadece eski zamanda Tanrı’nın halkının dua ettiğini göstermek için değil, aynı zamanda bize bugün nasıl dua edebileceğimizi göstermek için yerleştirdi.

Mezmurlar ilk çağlardan beri, İsa’nın duaları da dahil olmak üzere Tanrı’nın halkının dualarını şekillendirmiştir (*1Ta. 16:7, 9; Neh. 12:8; Mat. 27:46; Ef. 5:19*). Bu hafta Mezmurlar’ın, Tanrı’nın halkının yaşam yolculuklarını tersine çevirmelerinde ve Tanrı’yla olan ilişkilerinde büyümelerinde nasıl bir işleve sahip olduğunu inceleyeceğiz. Mezmurlar’ın dualar olduklarını ve bu sebeple sadece sağladıkları teolojik kavrayışlar için değil aynı zamanda bireysel ve toplu dualarımızı dönüştürüp zenginleştirebilme imkanları açtıkları için paha biçilemez değerde olduklarını unutmamalıyız.

Mezmurlar’la dua etmek, pek çok imanlının düzenli ve doyurucu bir dua yaşamına sahip olup onu sürdürmesine yardım etmiştir.

Bu hafta, özellikle de işlerin bizim için iyi gitmediği zamanlar bağlamında Mezmurlar’a bakmaya devam edeceğiz.

*13 Ocak Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Duada Mezmurlar'ın Kullanılmasını Teşvik Etmek

Mezmurlar 105:5, Koloseliler 3:16 ve Yakup 5:13 ayetlerini okuyun. İmanlıların ibadet deneyiminde Mezmurlar nasıl bir yere sahiptir?

Mezmurlar'ı günlük yaşamımıza dahil etmenin en basit yolu her gün belirli bir zamanı bir Mezmur'u okumaya ayırmaktır. 1. Mezmur ile başlanılır ve Mezmurlar kitabındaki sırayla her gün bir Mezmur okunur. Diğer bir yol ise, Mezmurlar'ı içinde bulunduğunuz herhangi duruma göre okumaktır: Ağıt Mezmurları, toplu ağıt Mezmurları, şükran Mezmurları, ilahiler, pişmanlık Mezmurları, (Tanrı'nın bilgelikliğini ve rehberliğini arayan) bilgelik Mezmurları, tarihi Mezmurlar, öfke ve kızgınlık içeren Mezmurlar ve haç Mezmurları bulunmaktadır. Bu çeyreklikteki ders boyunca bu Mezmurlar'ın pek çoğunu inceleyecek ve ortaya çıktıklarında içinde buldukları şartlara göre değerlendireceğiz.

O halde, Mezmurlar'ı nasıl okumalıyız?

İlk olarak üzerinde basitçe düşünmeye çalışarak Mezmur'u okuyun ve daha sonra dua edin. Mezmur hakkında düşünmek için onun çeşitli yönlerini hesaba katmanız gerekir: mezmurcunun Tanrı'ya hitap etme biçimi ve duanın sebepleri. Sizin içinde bulunduğunuz durumun mezmurcunun yaşadıklarına karşılık gelip gelmediğini ve Mezmur'un sizin kendi yaşadıklarınızı ifade etmenize nasıl yardım edebileceğini dikkate alın. Burada okuduklarınızı ne kadar sık anlayabildiğinizi ve kendi durumunuzla ilişki kurabildiğinizi gördüğünüzde şaşıracaksınız.

Mezmur'daki bir şey sizi zorluyorsa, örneğin Mezmur'un sizin bir durum karşısında sahip olduğunuz yanlış umudu düzeltip düzeltmediğini sorgulayın. Mezmur'un mesajını, Mesih'in kişiliğinin, kurtarıcı işinin ve bize sunduğu uzun vadeli umudun ışığında değerlendirin. Bildiğimiz ya da bilmemiz gerektiği üzere, Kutsal Kitap'taki her şeyi Mesih'in ve çarmıhın ışığında değerlendirmek her zaman faydalıdır.

Ayrıca, Mezmur'un sağladığı yeni dua sebeplerine bakın ve onların sizin için, kiliseniz için ve dünya için ne kadar önemli olduğunu düşünün. Tanrı'dan Sözü'nü sizin kalbinize ve zihninize yerleştirmesini isteyin. Mezmur eğer tanıdığınız birinin içinde bulunduğu duruma karşılık geliyorsa, bu kişi için dua ederek aracılık edin. Konu şu ki, Mezmurlar hayatın pek çok yönünü kapsamaktadır ve onların bize söylediklerini okuyup yüreğimizde özümseyerek zenginleşebiliriz.

“Mesih'in sözü bütün zenginliğiyle içinizde yaşasın” (Kol. 3:16) ifadesi ne anlama gelmektedir? Bu deneyim için neden ilk ve en önemli adım Kutsal Kitap'ı okumaktır? _____

Sıkıntılı Zamanlarda Güvenmek

Bütün Hristiyanlar umutsuzluk ve ıstırapla dolu zamanları, Rab'bin ne yaptığı konusunda endişelendikleri ya da Rab'bin bu şeylerin başlarına gelmesine neden izin verdiğini anlamadıkları zamanları bilir ve tecrübe etmiştir. Mezmurcuların kendileri de benzer şeyler yaşamışlardır. Ve onlar ilahi esin vasıtasıyla yaşadıklarını yazıya geçirmişlerdir.

44. Mezmuru okuyun. Bize ne söylüyor ve bu neden her yaştan imanlıyla ilişkilidir?

Kilisenin ibadeti için seçilen Mezmurlar, sıklıkla toplu dualarımızda ifade ettiğimiz duyguların ve sözlerin özelliğini yansıtmaktadır. Bu kısıtlayıcılık, bizim hayatın karanlık gerçeklerini kabul etmekteki yetersizliğimizin ve rahatsızlığımızın bir işareti olabilir. Sıkıntılarla yüzleştiğimiz anlarda, Tanrı'nın bize hak-sızlık yaptığını düşündüğümüz zamanlar olsa da, düşüncelerimizi toplu ibadette ya da kişisel dualarımızda ifade etmeyi uygun bulmuyoruz.

Bu tereddüt ibadetin anlamını kaçırmamıza sebep olabilir. Hislerimizi ve görüşlerimizi Tanrı'nın huzurunda dua ederken dürüstçe ve açıkça ifade etmeyi başaramamamız, genelde kendi duygularımızın kölesi olmamıza yol açıyor. Bu durum ayrıca Tanrı'ya yaklaşırken güven ve itimat duymamızı yadsıyor. Mezmurlar ile dua etmek, bizden beklenenin dua ederken ve ibadet ederken, yaşadıklarımızı sansürlemek ya da inkar etmek olmadığı konusunda bize güvence veriyor.

Örneğin 44. Mezmur, ibadet edenlerin masum oldukları halde ıstırap çeke-rek yaşadıklarını özgürce ve layıkıyla ifade etmelerine yardımcı olabilir. Dua ederken Mezmurlar'dan faydalanmak insanların duada ifade özgürlüğünü tecrübe etmesine yardım eder. Mezmurlar bize ne bulabileceğimiz ne de söylemeye cesaret edebileceğimiz sözler sağlar. "Döneklik etmedik, adımlarımız senin yolundan sapmadı. Oysa sen bizi ezdin, ülkemizi çakalların uğrağı ettin, üstümüzü koyu karanlıkla örttün" (Mez. 44:18, 19).

Oysa 44. Mezmur'un nasıl başladığına dikkat edin. Yazar Tanrı'nın geçmişte halkı için nasıl büyük işler yaptığından bahsediyor. Bu sebeple, yazar kendi "yayına" değil, Tanrı'ya güvendiğini ifade ediyor (Mez. 44:6).

Buna rağmen, Tanrı'nın halkı yine de sıkıntıya düşmüştü. Keder ve ağıt listesi uzun ve acı verici. Bununla birlikte, tüm bunlar arasında mezmurcu kurtuluş için Tanrı'ya feryat ediyor, "Kurtar bizi sevgin uğruna!" diyor (Mez. 44:26). Yani, sıkıntı içindeyken dahi, mezmurcu Tanrı ve O'nun sevgisi gerçeğini biliyor.

Tanrı'nın varlığının son derece gerçek hissedildiği zamanlardan yararlanmak, sorunların Tanrı'nın çok uzakta olduğunu düşünmenize yol açtığı zamanlarla baş etmenize nasıl yardım edebilir?

Bir Umutsuzluk Mezmur'u

Dua ederken Mezmurlar'ı kullanmak, ibadet eden kişilerin, dualarını özgürce ifade etmesini sağlamaktan daha fazlasını da yapmaktadır. Mezmurlar, insanların yaşadıklarını Tanrı'nın standartlarına göre denetler, umut ve Tanrı'nın varlığına dair güvene vererek katlanılır olmasını sağlar.

22. Mezmur'u okuyun. Bu Mezmur'dan, büyük bir acı içindeyken Tanrı'ya güvenmek konusunda ne öğrenebiliriz?

Mezmurlar 22:1 ayetinin ağıt yakan sözcükleri, acı çeken kişilerin kederlerini ve yalnızlık hislerini ifade etmelerine yardım edebilir: "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun?"

Bu sözler elbette Hristiyanlar arasında nam salmıştır çünkü İsa'nın Kendisi'nin çarmıhtayken söylediği sözler bunlardır ve bize Mezmurlar'ın Mesih'in deneyimi açısından ne kadar merkezi olduğunu göstermektedir (*bkz. Mat. 27:46*).

Fakat ıstırap ve denemeler içindeyken dahi şu sözler de ifade bulmuştur: "Adımı kardeşlerime duyurayım, topluluğun ortasında sana övgüler sunayım" (*Mez. 22:22*).

Diğer bir deyişle, tam olarak bu duygular yazarın o an içinde bulunduğu açmazla örtüşmüyor olsa da, mezmurcu yine de Tanrı'ya olan sadakatini ifade ediyor ve ne olursa olsun Tanrı'yı övmeyi sürdüreceğini söylüyordu.

Mesele şu ki, Mezmurlar dua etmemiz için sözler sağlayarak bize içinde bulunduğumuz durumun ötesine bakmayı ve iman ederek, Tanrı'nın lütfuyla yaşamımızın yenileneceği zamanı görmemizi öğretmektedir.

Bu sebeple, Mezmurlar ile dua etmek ibadet edenleri yeni ruhsal ufuklara taşımaktadır. Mezmurlar ibadet edenlerin duygularını ve kavrayışlarını ifade etmelerini sağlar fakat onlar o an buldukları durumda bırakılmış değillerdir. İbadet edenlerin, Tanrı'nın huzurunda ıstırap, hayal kırıklığı, öfke ve çaresizlik yüklerini terk etmeleri ve her ne durum içinde olurlarsa olsunlar O'na güvenmeleri sağlanır.

Pek çok Mezmur'da görülen ağıttan övgüye geçiş, iman edenlerin duada ilahi lütuf ve teselli bulduklarında yaşadıkları deneyim olan ruhsal dönüşüme işaret etmektedir.

Biz de mevcut durumdaki denemelerimizin ötesini görmeyi ve böylelikle her ne yaşıyor olursak olağın Tanrı'nın iyiliğine güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Çaresizlikten Umuda

Hepimiz Tanrı'nın varlığı bizden çok uzakmış gibi hissettiğimiz zamanları muhtemelen yaşamışızdır. Böyle zamanlarda, Bu nasıl başıma geldi? diye düşünmemiş kimse yoktur.

Bizim gibi insanlar olan mezmurcular da elbette benzer şeyler yaşadılar. Elbette zaman zaman günahlarımız üzerimize denemeler getiriyor olsa da, bazen de yaşadıklarımız son derece adaletsiz gibi görünür ve bunları yaşamayı hak etmediğimizi düşünürüz. Yine soralım, bunları yaşamamış kimse var mıdır?

13. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da hangi iki ana duyguyu ayırt edebiliyorsunuz? Mezmurcunun genel görüşündeki radikal değişime sebep olan karar sizce neydi?

“Ne zamana dek, ya RAB, sonsuza dek mi beni unutacaksın? Ne zamana dek yüzünü benden gizleyeceksin?” (*Mez. 13:1*). Yine, ne kadar yanlış olsalar da, bu düşünceleri anlamayan var mıdır? (Tanrı hiç herhangi birimizi unutabilir mi?)

O halde 13. Mezmur başka bir yaygın hatadan, dua ederken kendimize ve kendi sorunlarımıza odaklanmaktan kaçınma yöntemine işaret ediyor. Bu Mezmur, bizi Tanrı'nın halkıyla olan ilişkisinin sadakatlı ve değişmez doğasını yeniden tasdik etmeye yönlendirerek, duamızı dönüştürebilir.

Elbette Mezmur ağlılar ve şikayetlerle başlıyor olsa da, orada sona ermiyor. Ve önemli olan da bu.

Mezmur bizi maksatlı olarak Tanrı'nın kurtarıcı gücüne güvenmeyi seçmeye yönlendiriyor (*Mez. 13:5*), böylece korkumuz ve gerginliğimizin yerini (*Mez. 13:1-4*) yavaş yavaş Tanrı'nın kurtarıcı alır ve ağıttan övgüye, çaresizlikten umuda doğru değişimi yaşamaya başlarız (*Mez. 13:5, 6*).

Bununla birlikte, Mezmurlar'ın sözlerini, ne anlama geldiklerini derinlemesine kavramadan tekrarlamak, onlardan faydalanarak amaçlanan hakiki dönümü sağlamayacaktır. Mezmurlar'ı dua ederken, Mezmur'un gerektirdiği şekilde davranmamızı sağlaması için Kutsal Ruh'u aramalıyız. Mezmurlar Tanrı'nın Sözü'dür. Onlarla imanlıların karakteri ve davranışları bilgilendirilmekle kalmaz, dönüştürülür. Tanrı'nın lütfuyla, Mezmurlar'ın vaatleri imanlıların yaşamında sergilenir. Bu, Tanrı'nın Sözü'nün bizi Tanrı'nın isteğine göre şekillendirmesine ve bizi Tanrı'nın isteğini kusursuz bir şekilde sergilemiş ve beden almış Oğul olarak Mezmurlar'ı dua etmiş olan Mesih'le birleştirmesine izin verdiğimiz anlamına gelir.

Denemeleriniz sizi Tanrı'ya nasıl yaklaştırabilir? Dikkatli olmazsanız nasıl sizi O'ndan uzaklaştırabilir?

Eski Halimize Döndür Bizi!

Mezurlar 60:1-5 ayetlerini okuyun. Sizce hangi durumlarda bu Mezmur uygun bir dua olur? Hayatın sevinçli dönemlerinde dahi ağıt Mezmurları'ndan nasıl fayda görebiliriz?

Ağıt Mezmurları genelde fiziksel, psikolojik ya da ruhsal açıdan veya hem fiziksel, hem psikolojik hem de ruhsal açıdan zorlayıcı zamanlar yaşayan insanların duaları olarak anlaşılmaktadır.

Fakat bu durum, bu Mezmurlar'ı, iyi zamanlarda dahi görmezden gelmeliyiz anlamına gelmiyor. Bazen Mezmur'un sözleriyle ibadet eden kişinin mevcut durumda yaşadıkları arasında bütünüyle bir ayrışma olabilir. Yani, ağıt Mezmurları sıkıntı içinde olmayan ibadet edenler için de faydalı olabilir.

İlk olarak, acı çekmenin genel insan yaşantısının bir parçası olduğunu ve bunun hem iyilerin hem kötülerin başına geldiğini daha iyi anlamamızı sağlayabilirler. Mezmurlar Tanrı'nın her şeyi kontrol altında tuttuğuna, sıkıntı zamanlarında güç ve çözüm sağladığına dair bize güvence verir. Bu Mezmur'da dahi, sıkıntı içindeyken dahi ("Salladın yeri, yarıklar açtın;" *Mez. 60:2*), mezmurcu nihayetinde Tanrı'nın kurtuluşunun umudunu taşıdığını göstermektedir.

İkinci olarak, ağıt Mezmurları bize ıstırap içindeki kişilere karşı merhamet duymayı öğretir. Mutluluğumuzu ve minnettarlığımızı Tanrı'ya ifade ederken, özellikle de toplum içindeyssek bizden daha az şanslı olanları da düşünmeliyiz. Elbette şu anda bizim için her şey iyi gidiyor olabilir fakat etrafımızda, her yerdeki korkunç acılar çeken insanların farkında olmayanımız var mı? Böyle Mezmurları dua etmek zor zamanlardan geçen kişileri unutmamamıza yardım edebilir. Mezmurlar merhamet duygumuzu ve İsa'nın yaptığı gibi acı çekenlere hizmet etme isteğimizi uyandırmalıdır.

"Bu dünya dev bir hasta evidir fakat Mesih hastaları iyileştirmeye, Şeytan'ın tutsaklarına kurtuluşu duyurmaya geldi. O sağlık ve kudretin ta Kendisiydi. O yaşamı hastalara, dertlilere, cinlerle dolu olanlara ayırdı. O'nun iyileştirici gücünden yararlanmaya gelen kimseyi geri çevirmedi. O'ndan yardım dileneni hastalığı kendi üzerlerine çekmiş olduklarını biliyordu buna rağmen onlara şifa vermeyi reddetmedi. Mesih'ten gelen fazilet bu zavallı canlara girdiğinde, günahkar olduklarına ikna oldular ve fiziksel hastalıklarının yanında pek çoğunun ruhsal hastalığı da iyileşti. Müjde hala aynı güce sahiptir, o halde biz bugün de aynı sonuçlara neden tanıklık etmeyelim?"—Ellen G. White, *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]*, s. 24, 25.

Sizin sadece dualarınıza değil, aynı zamanda hizmet eden dokunuşunuza ihtiyaç duyan kimi tanıyorsunuz?

EK ÇALIŞMA: Mezmurlar 42:8 ayetini ve Ellen G. White, *Education [Eğitim] kitabından*, 159–168 sayfaları arasındaki “Poetry and Song [Şiir ve İlahi]” bölümlerini okuyun. Bu esinli metinlere göre, dua ve ilahi arasındaki ilişki nedir?

Ellen G. White, Davut’un tövbe Mezmurları’nı (*örneğin 51. Mezmur*), onun ruhunun dili ve günah için çekilen acının doğasını resmeden dualar olarak tanımlıyor (*bkz. Yol Gerçek ve Yaşam, s. 13, 14*). Ellen G. White imanlıları, Tanrı’nın yaşamlarındaki varlığı hissini benimsemeleri için Mezmurlar’dan ayetler ezberlemeye teşvik ediyor ve İsa’nın ayartıyla ve ezici korkuyla karşılaştığında Mezmurlar ile sesini yükseltme alışkanlığının altını çiziyor. Ayrıca şunları söylüyor: “Kutsal ilahinin sözleriyle gönüldeki tövbe ve iman, umut ve sevgi ve sevinç pınarlarının mühürleri ne kadar sık açılmıştır! . . . Aslında pek çok ilahi bir duadır.”—*Education [Eğitim]*, s. 162, 168.

Mezmurları dua edip, oradaki ilahileri söylediğimizde, mezmurcuların ısrarını, cesaretini, yürekliliğini ve umudunu üstlenmiş oluruz. Onlar, ruhsal yolculuğumuzu sürdürmemiz için bizi cesaretlendiriyor ve yalnız olmadığımızı söyleyerek bizi teselli ediyor. Bizim gibi başka insanlar da karanlık zamanlardan geçtiler ve Tanrı’nın lütfuyla zafer kazandılar. Aynı zamanda, Mezmurlar Mesih’in bizim için gerçekleştirdiği gayretli arabuluculuğun işaretlerini bize gösteriyor çünkü O her zaman bizim için dua etmek için yaşamaktadır (*İbr. 7:25*).

Duada ve ibadette Mezmurlar’dan faydalanmak, imanlı topluluğun insan yaşamının her yönünün farkına varmasını sağlar ve ibadet edenlere, ibadette bu yaşamın çeşitli yüzleriyle uğraşmayı öğretir. Mezmurlar ilahi-insani dualar ve ilahilerdir. Bu sebeple, Mezmurları ibadete sürekli olarak dahil etmek, imanlı topluluğunu Tanrı’nın isteğinin ve güçlü, iyileştiren lütfunun merkezine taşır.

Tartışma Soruları:

1. İçten gelen, rehbersiz dua neden dua etmenin tek yolu değildir? Dua hayatımız Mezmurlar’dan, Kutsal Kitap dualarından nasıl faydalanabilir?
2. Mezmurlar topluluk duası deneyimimizi nasıl zenginleştirebilir? Yerel kilisenizin ibadetlerinde Mezmurlar’ın kullanımını teşvik edeceği uygulanabilir yöntemleri tartışın.
3. Mezmurlar insanın iman haccının karmaşıklığı ve Tanrı’nın iyileştiren lütfunun gücü konularında ne söylüyor?

Radostin'in Kalbinin Yakarışı

Yazan: Andrew McChesney

Radostin hayatından hiç hoşnut değildi. Arkadaşları onun üzerinde kötü bir etkiye sahipti. Yasa dışı uyuşturuculara ve küçük suçlarla bulaşmıştı. Kalbi sürekli olarak, "değişmek istiyorum, değişmek istiyorum, değişmek istiyorum" diye haykırıyordu.

Radostin büyüdü, evlendi ve iki oğlu oldu. Hayat şartları zorlaştığında iş aramak için anavatamı Bulgaristan'ı terk etti. Batı Avrupa'da çalışırken yeni arkadaşlar edindi. Gerçeği öğrenmek istiyordu. Yeni arkadaşlarının ona gerçeği göstermesini diledi. Kalbinin sürekli haykırışı şuydu; "Asıl gerçeği bilen insanlar beni nasıl bulabilir?"

Bir süre sonra daha iyi bir iş bulmak için tekrar taşındı. Ancak altı hafta içinde dibe vurdu. Kendini küçük, kiralık bir odada yaşarken buldu, beş parasızdı ve hiç yiyeceği yoktu. Çok açtı.

Bir gece, çaresizlik içindeki kalbi Tanrı'ya yalvardı. Hayatında ilk kez dua etti ve "Tanrım, bana yardım et," dedi, "bana birini gönder."

Sabah birisi kapısını çaldı. Takım elbiseli bir adamdı. Elinde bir Kutsal Kitap vardı. Radostin, Tanrı'nın, adamı duasına yanıt olarak gönderdiğini anladı.

Paul isimli adam Radostin'e yemesi için yiyecek getirdi. Onu kiliseye davet etti. Radostin gittiğinde oldukça şaşırıldı. Daha önce hiç Tanrı'nın sevgisini hissettiği bir ibadethaneye gitmemişti. Bu durum onun kalbine dokundu ve ağlamaya başladı.

Bulgaristan'a döndüğünde ailesine defalarca Tanrı ile tanıştığını ve Paul'un kilisesinde O'nun sevgisini tecrübe ettiğini anlattı. Kiliseye dönmeyi çok istiyordu ama karısının oraya taşınmayı bile kabul edeceğinden emin değildi. Kendisi gibi o da başka bir dünya dinine mensup olarak yetişmişti. "Tanrım, eğer istediğin buyusa, Sen Tanrı isen, bana yardım et. Paul'un kilisesi Senin gerçek kilisense, ailemi ve beni oraya gönder. Hayatımın kökten değişmesini istiyorum," diye dua etti.

Bir gün Radostin'in karısı aniden, "Bulgaristan'da yaşamak istemiyorum. Paul'un kilisesinin olduğu kentte yaşamak istiyorum" dedi. Bu sözler sayesinde Radostin, kendisinin ve ailesinin taşınmasının Tanrı'nın isteği olduğunu anladı. Karısının Tanrı'yı tanımak istediğini de fark etti. Aile taşındı. Bugün Radostin, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin faal bir üyesi ve her Sebt Günü Paul'un kilisesine gidiyor.

Hala zor zamanlar yaşıyor, ancak artık endişeli değil. Adventist Müjdeciliğe "Tanrı'ya bize her şeyi vermesi için dua etmiyoruz ama bizi kötülükten koruması için dua ediyoruz" dedi. "Denemelerden gerçekten yaşamamıza yardım etmesini diliyoruz."

Tanrı'nın onun dualarını işittiğinden hiç şüphesi yok. Ne de olsa Tanrı, değişim isteyen kalbinin yakarışını işitmişti. "Gençken iyi bir insan değildim" dedi. "Ama Tanrı'ya şükürler olsun, O gerçekten kalbimi değiştirdi!"

Küresel Hizmet Merkezleri, kurtuluşun iyi haberini diğer dünya dinlerinden değerli insanlarla paylaşmak üzere insanların eğitilmesine yardımcı olan Adventist Müjdeciliği'ne verdiğimiz destek için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgi için globalmissioncenters.org adresini ziyaret ediniz.

Rab Egemenlik Sürüyor

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 8. Mezmur; 100. Mezmur; 97. Mezmur; 75. Mezmur; Mez. 105:7-10; Gal. 3:26-29; Mez. 25:10.

HATIRLAMA METNİ: “RAB egemenlik sürüyor, görkeme bürünmüş, kudret giyinip kuşanmış. Dünya sağlam kurulmuş, sarsılmaz” (Mezmurlar 93:1).

Mezmurlar tartışmasız bir biçimde temel bir inanç olan Tanrı'nın egemen hükümdarlığını tasdik etmektedir. Rab yaratmıştır ve yarattığı her şeyi desteklemektedir. Tüm dünya üzerinde egemen kral O'dur, dünyayı adaletle ve doğrulukla yönetmektedir. O'nun yasaları ve kanunları iyidir, onları tutanlara yaşam verir. Rab, dünyanın doğru düzende olmasını güvence altına alan adil bir Yargıç'tır ve bunu doğruları ödüllendirip kötülerini cezalandırarak yapar. Fakat bunu Kendi zamanında gerçekleştirir, bizim zamanımızda değil.

Tanrı'nın İsrail'le yaptığı antlaşma, dünyayı güvenceye almakta özel bir işleve sahiptir çünkü o Rab'bin kurtarışını müjdelere. Rab İsrail'e Kendi değerli varlığı olarak sahip çıkmış, İsrail'i tüm uluslar içerisinde Kendi halkı yapmıştır. Rab antlaşmasına bağlıdır ve sadakatsizliklerine ve zaman zaman açıkça isyan etmelerine rağmen sürüsünü gözetmeyi sürdürmektedir.

Rab'bin egemen hükümdarlığı işte bu şekilde dünyayı sağlam bir biçimde sabit ve güvende tutmaktadır. Mezmurcular okuyucunun bu temel gerçeği kavramalarını istiyor. Mezmurcular bu dünya görüşünü yol gösterici deniz fenerleri yaparak, tam bir adanmışlıkla Tanrı'ya hizmet etmeye çalışıyorlar.

*20 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bizi Rab Yarattı

8. Mezmur ve 100. Mezmuru okuyun. Mezmurlar'da Tanrı ve halk nasıl resmediliyor? Bu Mezmurlar Tanrı'nın karakteri hakkında ne anlatıyor?

Yaratılış, Mezmurlar'da Tanrı'nın egemenliğini tasdik etmekte çok önemli bir rol oynamaktadır. O'nun "ellerinin eseri" olan gökler, O'nun yüceliğini ve kudretini duyurmaktadır (*Mez. 19:1-4, Mez. 97:6*). Tanrı'nın adı yeryüzünün tamamında yücedir (*Mez. 8:1, 9*). Her şeyi yaratan Rab'dir; O'nun varlığı öncesizliğe uzanır (*Mez. 93:2*) ve yılları tükenmeyecektir (*Mez. 102: 25-27*). O sonsuza dek kalıcıdır ve ulusların tanrılarından üstündür, onlar ki sadece "insan elinin eseridir" (*Mez. 115:4*). Putların "elleri var, hissetmezler" (*Mez. 115:7*); Rab'be gelince, "yerin derinlikleri O'nun elindedir... Karaya da O'nun elleri biçim verdi" (*Mez. 95:4, 5*).

Pek çok Mezmur Tanrı'nın kudretinin, diğer ulusların ilahi olduğuna inandıkları doğa güçlerinden fazla olduğunu resmetmektedir (*örneğin 29. Mezmur, 93. Mezmur, 104. Mezmur*). Bu Mezmurlar Rab'bin tüm yaratım üzerinde egemen olduğu, güçte ve yücelikte üstün olduğu savını teyit etmektedir. Mezmurlar 100:3 ayeti, bizi Yaratanın "kendimiz değil," Tanrı olduğunu vurgulayarak, putperestliğin kurnaz bir kalıbına, kendi kendine yeterliliğe saldırmaktadır.

Yaratılış ayrıca Tanrı'nın sevgisine tanıklık etmektedir. Var olan her şey varlığını Tanrı'ya borçludur, yaşamı sürdüren O'dur (*Mez. 95:7, Mez. 147:4-9*). Dikkat edin, Tanrı sadece insanları var etmekle kalmamış, O eski İsrail'i "O'nun halkı, otlağının koyunları" yapmıştır (*Mez. 100:3*). "O'nun halkı" ve "O'nun koyunları" kavramları, Tanrı'nın halkıyla yakın bir ilişki kurmak istediğini gösteriyor.

Bereketleme gücüne sahip olan ve halkının çoğalmasını sağlayabilecek olan yalnızca Yaratan'dır bu sebeple onların ibadetine ve güvenine yalnızca O layıktır. Pek çok Mezmur nefesi olan her şeyi, tüm yeryüzünü, denizi ve içindeki her şeyi Rab'bin huzurunda sevinçle haykırmaya çağırmaktadır.

Rab'bin yüceliği yaratımda, düşkün dünyevi yaratımda bile görülmektedir ve Mezmurlar bizi ibadet etmeye layık tek varlık Tanrı'ya yönlendirmektedir.

"İnsan ne ki, onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?" (*Mez. 8:4*). Yaratıcımız olan Tanrı'ya nasıl karşılık veriyorsunuz? Tanrı yıldızları adlarıyla çağırduğuna göre (*Mez. 147:4*), sizce Tanrı sizi ne kadar fazla önemsiyor?

Rab Egemenlik Sürüyor

Rab'bin Yaratan olması gerçeği ile ayrılmaz biçimde bağlantılı olan diğer gerçek de Rab'bin Egemen, Hükümdar olmasıdır. "RAB egemenlik sürüyor" beyanını Mezmurlar 93:1, Mezmurlar 96:10, Mezmurlar 97:1 ve Mezmurlar 99:1 ayetlerinde ciddi bir biçimde duyurulmaktadır ve yankıları Mezmurlar Kitabında baştan sonra duyulmaktadır.

Rab yüceliğe, görkeme ve kudrete bürünmüştür (*Mez. 93:1, Mez. 104:1*). Çevresini bulut ve karanlık sarmıştır (*Mez. 97:2*) fakat aynı zamanda "bir kaftana bürünür gibi ışığa" bürünmüştür (*Mez. 104:2*). Bu mecazlar Kral'ın kudretini ve görkemini yüceltmektedir ve Tanrı'nın insan kavrayışının ötesindeki benzersiz yüceliğini ifade etmek için dikkatle seçilmiştir.

97. Mezuru okuyun. Rab'bin egemenliğinin nitelikleri nelerdir? (*Mez. 97:2, 10*). **O'nun egemenliğinin nüfuz alanı nedir?** (*Mez. 97:1, 5, 9*).

Rab'bin egemenliği, O'nun yaratım (*Mez. 96:5*), kurtuluş (*Mez. 98:2*) ve yargılama (*Mez. 96:10*) işlerinde gösterilmektedir. Rab krallığını tüm dünya üzerinde kurmaktadır (*Mez. 47:6-9*). Tanrı'nın krallığı sonsuza dek kalıcı bir krallıktır, güç ve yücelikte benzersizdir (*Mez. 45:6; Mez. 93:1, 2; Mez. 103:19*). Rab'bin egemenliği merhamet, adalet ve doğruluk üzerine kurulmuştur, yaratılmış olan dünyaya düzen ve istikrar sağlar (*Mez. 98:3, Mez. 99:4*). Tanrı'nın egemenliği, ibadet eden göksel ve dünyevi varlıkları Tanrı övgüsünde bir araya getirir (*Mez. 103:20-22, 148. Mezmur*). Pek çok Mezmur tüm insanlığın Tanrı'nın egemen hükümdarlığını kabul ettiğini tasavvur etmektedir (*Mez. 96:10, Mez. 97:1, Mez. 99:1, Mez. 145:11-13*).

Fakat en azından şimdilik herkes, dünyevi hükümdarlar bile bunu yapmıyor. Rab'bi reddedip O'nunla alay eden ve O'nun halkına zulmeden kötüler tarafından, sürekli olarak Rab'bin egemenliğine meydan okunmaktadır (*Mez. 14:1, Mez. 74:3-22*). Mezmurcu, bazı kötü kişilerin refah içinde olmasıyla imtihan edilmesine ve Tanrı'nın buna müsamaha göstermesiyle sıkıntıya düşmesine rağmen, Tanrı'nın egemen hükümdarlığına güvenmiş ve O'nun adil yargılarına duyduğu güvenle gelişmeyi sürdürmüştür (*Mez. 68:21, Mez. 73:17-20*). Tanrı'nın halkı imanla, Mesih'in kefareti eden hizmeti aracılığıyla başlayan Tanrı'nın krallığının açılışına sevinmekte ve Mesih'in ikinci gelişinde gerçekleşecek olan krallığın tamamlanmasını beklemektedir (*Mat. 12:26-28, İko. 15:20-28*).

"Ey sizler, RAB'bi sevenler, kötülükten tiksinin." (*Mez. 97:10*). **Tanrı'ya olan sevgimiz neden kötülükten tiksinnememizi sağlamalıdır? Bu iki kavram ne şekilde birbiriyle ilişkilidir?** _____

Tanrı Yargıçtır

75. Mezmuru okuyun. Kötülerin böbürlenmesi neden boşunadır?

Egemen Kral olarak, Rab aynı zamanda Kanun verici (*Mez. 99:7 KM*) ve Hükmedendir (*Mez. 98:9, Mez. 97:2 KM*). Kötüler sürekli olarak Tanrı'nın yeryüzünde kurduğu adil düzeni tehdit ediyorlar fakat Rab yeryüzünü yargılayacak ve kötülüğün yönetimine son verecektir (*Mez. 75:8-10, Mez. 96:13*).

75. Mezmur'da kötülerin kesin yok edilmesinin pek çok tasviri bulunmaktadır. Kırmızı şarapla dolu kase tasviri (*Mez. 75:8*), Tanrı'nın öfkesinin ne kadar yoğun olduğunu açıklıyor (*Yer. 25:15, Va. 14:10*). Kötülerin bütün gücünün kırılması, onların yönetim ve idarelerinin sona erdiğini, artık doğruların kuvvetlerinin yüceltileceğini tasvir etmektedir (*Mez. 75:10*). Tanrı, yargısını gerçekleştirmek için "belirlediği zamanı" (*Mez. 75:2*) ya da "muayyen vakti" (KM) beklemektedir. Bu uygulayıcı yargılama açık bir şekilde zamanın sonunda gerçekleşecektir (*Mez. 96:13, 1Ko. 15:23-26*).

Rab, yargılamasının bir parçası olarak insanların kalplerini incelemektedir. Mezmurlar 14:2 ayetini okuyun. Yaratılış 6:5, 8 ayetlerini anımsatıyor. Her iki ayet de Tanrı'nın dünyayı yargılamasının uygulanmaya başlamasından önce, Tanrı'nın insanların yaşamlarını araştırdığını ve kurtarabileceği herkesi aradığını göstermektedir. Tanrı'nın doğruları savunup kötülerin kaderine karar verdiği bu yargılama bazen "araştırmacı yargılama" diye tanımlanır.

Peki, nasıl çalışır?

İlk olarak, Tanrı, halkını kötülerden kurtarır (*Mez. 97:10, Mez. 146:9*) ve alçakgönüllüleri kurtuluşla taçlandırır (*Mez. 149:4*). İkinci olarak, tövbe etmeyen kötüler sonsuza dek yok edilir (*Mez. 97:3*). Bazı Mezmurlar, insanların silahlarının ilahi Yargıç karşısındaki işe yaramazlığını şiirsel bir biçimde tasvir etmektedir (*Mez. 76:3-6*). Rab insanların kabahatlerini cezalandırıyor olsa da, O aynı zamanda bağışlayan bir Tanrı'dır (*Mez. 99:8*). Sadece kötüler değil, Tanrı'nın halkı da Tanrı'ya hesap vermelidir (*Mez. 50:4, Mez. 135:14*).

Mezmurlar, diğer Kutsal Kitap metinlerinde ifade edilen aynı görüşü iletmektedir: Tanrı'nın yargısı Tanrı'nın halkıyla başlar ve tüm yeryüzüne yayılır (*Yas. 32:36, 1Pe. 4:17*). Mezmurcu onu yargılaması için Tanrı'ya feryat eder fakat O'nu koruması için Tanrı'nın doğruluğuna güvenmektedir (*Mez. 7:8-11; Mez. 139:23, 24*).

Mezmurlar bizi Tanrı'nın yargılarını beklerken sevinç içinde olmaya çağırıyor (*Mez. 67:4, Mez. 96:10-13, Mez. 98:4-9*). Mesih'in kanının örtmüştüğü kişiler için Tanrı'nın yargılaması nasıl iyi haber olmaktadır?

Antlaşmasını Her Zaman Önemser

Tanrı'nın yargılaması konusu çok önemli bir soruyu ortaya çıkarıyor: Yargılama zamanında Tanrı'nın halkı Tanrı'yla nasıl barışabilir ve kurtuluş güvencesine sahip olabilir? Mez. 94:14, Mez. 105:7-10, Dan. 7:22 ayetlerini okuyun.

Tanrı'nın halkı güvendedir çünkü Rab'bin ikamet ettiği yer Siyon'dur (Mez. 76:1, 2) ve O öz halkı olarak, onlarla sonsuza dek kalıcı antlaşmasını yapmıştır (Mez. 94:14, Mez. 105:8-10). Tanrı sadece antlaşma halkını reddetmeyeceğini vaat etmekle kalmıyor, aynı zamanda onları Kendisinde güvende tutmak için faal bir şekilde çalışıyor. Onların günahlarını bağışlıyor (Mez. 103:3); halkına talimat veriyor, onları bereketliyor ve güçlendiriyor (Mez. 25:8-11, Mez. 29:11, Mez. 105:24). Tanrı'nın yargıları, halkın yüzünü doğruluğa çevirmesi için ve Tanrı'nın onları önemseydiğini göstermek için verilmektedir (Mez. 94:8:15).

105. Mezmur bir bütün olarak İsrail'in tarihinde Rab'bin antlaşmasına olan bağlılığını göstermektedir. İyi veya kötü, gerçekleşen her olayda Tanrı oradaydı. O, takdiriyle Yusuf'u Mısır'a yönlendirdi ve onun aracılığıyla halkını ve o bölgedeki ulusları şiddetli kıtlıktan korudu (Mez. 105:16-24). Rab, halkının Mısır'daki kölelikten kurtulmasına önderlik etsin diye Musa'yı büyüttü ve Musa da onların yararına işaretler ve mucizelerle önderlik etti (Mez. 105:25-38).

Rab, halkına Vaat Edilen Ülke'yi (Mez. 105:11, 44) bahşetti ve onları sürekli olarak korudu (Mez. 105:12-15). Onları çoğalttı (Mez. 105:24), sahiplerinden kurtardı (Mez. 105:37, 38) ve onların günlük ihtiyaçlarını karşıladı (Mez. 105:39-41). Rab şüphesiz egemen bir şekilde her şeyi denetliyordu ve O'nun halkı da buna dahildi. Bu, mezmurcuların O'nun halkının asla unutmamasını istedikleri bir gerçektir.

Tanrı antlaşmasını anımsadığında, idrak ya da hatırlamadan daha fazlası gerçekleşir çünkü bu her zaman O'nu harekete geçmeye yönlendirir (Yar. 8:1, 1Sa. 1:19, Mez. 98:3, Mez. 105:42-44). Aynı şekilde, halk da Tanrı'nın mucizelerini ve yargılarını anımsamaya çağrıldığında, bu, halkın Tanrı'yı onurlandıracak bir şekilde yaşaması gerektiği anlamına gelmektedir.

Bu antlaşmada, İsrail'in öncelikli çağrısı, Tanrı'nın yasalarını tutarak antlaşmaya sadık kalmaktır (Mez. 78:5-7, Mez. 105:45). Tanrı'nın halkı ayrıca diğer uluslara Tanrı hakkında tanıklık etmeye çağrılmışlardır çünkü Rab tüm ulusların halkı İsrail'e katulmasını istiyor (Mez. 105:1, 2). Dünya işte bu şekilde gücü her şeye yeten ve merhametli Tanrı'nın koruyan antlaşmasıyla güvendedir (Mez. 89:28-34).

Biz İsa'da, eski İsrail'e verilen bu vaatlerin neden şimdi bizim için de geçerli olabileceğini gösteren neye sahibiz? (Bkz. Gal. 3:26-29.)

Senin Şehadetlerin Çok Sadıktır

Mezmurlar 19:7; Mezmurlar 93:5; Mezmurlar 119:165; Mezmurlar 1:2, 6; Mezmurlar 18:30 ve Mezmurlar 25:10 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin hepsinde var olan ortak ipucu nedir?

Rab'bin dünyadaki egemen Yaratıcı, Kral ve Yargıç olarak üstünlüğü, O'nun tanıklıklarının güvenilirliği konusunda bazı teolojik çıkarımlar oluşturmaktadır. Tanıklıklar (İbranicesi *'edut*, "hüküm," "yasa"), Rab'bin, halkının dini ve toplumsal yaşantısını yönetmek için kullandığı yasaların ve hükümlerin esasını ifade etmektedir (*Çık. 32:15*). Onlar kesinlikle Tanrı'nın tahtının ve Tanrı'nın yaratıp sürdürmekte olduğu dünyanın istikrarını ve kalıcılığını yansıtmaktadır (*Mez. 93:1, 2*). Mezmurlar 93:5 ayetinde "hep" (*YÇ*) ya da "çok" (*KM*) diye tercüme edilen İbranice sözcük (*Amin sözcüğü bu kelimedenden türemiştir*), güvenilirlik, sadakat ve istikrar kavramlarını ifade etmektedir (*2Sa. 7:16, 1Tá. 17:13*). Tanrı'nın yasaları değişmez ve yok edilemezdir.

Tanrı, vaatlerinin ve buyruklarının doğruluğunu teyit ediyor. Tanrı'nın sadakati hem O'nun yönetiminin değişmez niteliğini bütünüyle güvence altına almaktadır hem de karşılığında halktan Tanrı'ya güven ve itaat isterken bütünüyle talepkardır.

Aynı zamanda, dünyadaki adalet eksikliği şiirsel bir dille yeryüzünün temelini sarsılması olarak betimlenmiştir (*Mez. 18:7, Yşa. 24:18-21*). Tanrı'nın yasası, halkı Tanrı'nın yargısına dayanabilecek doğru bir hayat yaşamaları yolunda bilgilendiriyor. Yani, doğru kişiler etkilenmemelidir çünkü onlar Tanrı'nın yasasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu, istikrar ve güvenlik sağlamaktadır, onların yürekleri sarsılmaz biçimde (İbranicesi "sabit durma," "güvende olma" anlamına da gelen *kun* sözcüğü) Rab'dedir (*Mez. 112:1, 6, 7*). Hiçbir şey Tanrı'nın yasasını tutanların tökezlemesine yol açamaz (*Mez. 119:165*). Bu, Tanrı'nın yaşamdaki korumasını ve rehberliğini işaret etmektedir (*Mez. 1:2, 3, 6*).

Tanrı'nın Sözü mezmurcunun adımları için çıra diye betimlenmektedir ve bu şekilde onu düşmanların gizli tuzaklarından korumaktadır (*Mez. 119:105, 110*). Tanrı'nın yasasını sevenlerin kavuştuğu büyük esenlik (*Mez. 119:165*), kesinlikle denemelerin hiç olmadığı bir yaşamdan ortaya çıkmamaktadır (*Mez. 119:161*). Tersine, Tanrı'nın mevcudiyetinde yaşamaktan ve O'nunla bütünsel bir ilişkiye sahip olmaktan kaynaklanır.

Tanrı'nın yasalarına, kurallarına ve koşullarına uymanın yaşamınızda size yardım etmesinin pratik yolları nelerdir? Öte yandan, onları çiğnemek size ne acılar çektirdi?

EK ÇALIŞMA: Mezmurlar 86:5, 15 ayetlerini ve Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam* kitabından, 3-8 sayfaları arasındaki “Allah’ın İnsana Duyduğu Sevgi” bölümünü okuyun. Tanrı’nın sevgi olduğu gerçeği, Mezmurlar’da bulunan Tanrı’nın ve işlerinin çeşitli betimlemelerini daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Bu haftanın dersi, dünyayı kuran ve onu sağlam ve güvenli bir hale getiren Tanrı’nın ve işlerinin bazı anahtar tasvirlerine odaklanıyor. Mezmurcular Yaratan, Kral, Yargıç, antlaşmaya dayalı Kurtarıcı ve Yasa yapıcı olan Tanrı’ya yalvarıyor. Tanrı’nın yeryüzünde elinde tuttuğu işlevler, Tanrı’nın çeşitli adlarında ve sıfatlarında da ayrıca ifade bulmaktadır: Çoban (*Mez. 23:1, Mez. 80:1*), Kurtaran Kaya (*Mez 95:1*) ve Baba (*Mez. 68:5, Mez. 89:26*) bunlar arasındadır. Biz büyük mücadelenin kargaşası içinde dahi dünyada güven içinde olabiliriz çünkü Tanrı söylediği ve yaptığı her şeyde egemen ve sadakatlidir. Bu ilahi kavramlar hiçbir anlamda teferruatlı olmasa da, Tanrı’nın Mezmurlar’da Kendisini açıkladığı çeşitli yolları anımsatmaktadır.

Mezmurlar’ı çalışmaya devam ederken, Mezmurlar’ı Tanrı’nın sevgi ve lütuf karakterinin ve dünyayı kurtarıp yenileme planının ışığında okumayı hatırlamak önemlidir. “İlahî karakteri çarmıhın ışığında daha çok inceledikçe, tarafsızlık ve adaletle karışık merhamet, şefkat ve affedicilik görürüz ve bir annenin karpisli çocuğuna duyduğu şefkatli anlayışı aşan duyarlı acımanın ve sonsuz olan bir sevginin sayısız kanıtlarını daha iyi ayırt edebiliriz.”—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 8. Mezmurlar’da, halk isyan ettiği için Tanrı’nın yargısıyla karşılaştığında dahi Tanrı’ya başvurmayı sürdürüyor çünkü Tanrı’nın öfkesinin sadece bir süreliğine olduğunu oysa merhametinin sonsuza dek kalıcı olduğunu biliyorlar (*Mez. 103:8*).

Tartışma Soruları:

1. Büyük mücadelenin gerçekliğini ve geçerliliğini anlamak, Tanrı’nın mutlak yönetimi ve egemenliği altında dahi dünyamızda hala çok fazla kargaşa ve ıstırap olduğunu kavramamız için neden çok önemlidir? Büyük mücadele teması neden bize çok faydalıdır?
2. Tanrı’nın Yaratan olduğu inancı, kendimiz ve yaratımın kalanı olan ilişkimiz konusundaki kavrayışımızı nasıl biçimlendirmelidir? İnsanlar hakikatten saptıklarında ne olur? (*Mez. 106:35-42*).
3. Kutsal Kitap zamanlarında ulusların putlarıyla ilgili sorun neydi? (*Mez. 115:4-8*). Peki ya günümüz putları? Neden onlar da Rab ile olan yürüyüşümüz için aynı derecede tehlikelidir?
4. Tanrı’nın halkı, Tanrı’nın yargısının halkıyla başladığının bilincinde olarak nasıl yaşamalıdır? Tanrı halkını nasıl ve ne amaçla yargılamaktadır?

“Savaşım ve Kazandım”

Yazan: Andrew McChesney

Pedro, Mozambik'teki kilisede ibadetinden döndüğünde evdeki karşılama karşısında şok oldu. Kız kardeşi, "Yedinci Gün Adventistleri kilisesine geri dönme," dedi. "Sahte peygamberleri olduğu için iyi bir kilise değil. Bir daha oraya gidersen artık bu evde yaşayamazsın."

Endişe verici düşünceler Pedro'nun kafasını doldurdu. Memleketi Beira'daki ailevi sorunlar onu 1.140 kilometre öteye, kız kardeşinin Mozambik'in başkenti Maputo'daki evine taşınmaya zorlamıştı. Kasabada yeni olduğu için, bir Adventist kilisesi ararken birkaç ibadeti kaçırmıştı. Şimdi bir kilise bulmuş, ilk kez orada ibadet etmiş ve eve döndüğünde kız kardeşinin bir daha gitmesini istemediğini öğrenmişti.

Pedro dua etti ve kiliseye gitmeye devam etti.

Kız kardeşi yemeğini Pedro ile paylaşmayı bıraktı. Açlığın onun fikrini değiştirmesine neden olacağını umuyordu. Ancak kilise üyeleri ona yemesi için yiyecek verdi.

Pedro, gösterdiği ilgi için Tanrı'ya şükretti ve kiliseye gitmeye devam etti.

Bir Şabat sabahı kiliseye gitmeye hazırlanırken kız kardeşi ona geri dönmesini söyledi. "Hâlâ dinlemeyi reddediyor ve kiliseye gitmekte ısrar mı ediyorsun?" dedi. "Artık burada yaşamak istemiyorsun çünkü ev kurallarına uymak istemiyorsun."

Pedro üzgündü ama cesareti kırılmamıştı. Kız kardeşiyle bir çatışmaya değil, İsa ile Şeytan arasındaki ruhani bir mücadeleye yakalandığını fark etti. Pavlus'un Efesliler 6:12'deki sözlerini hatırladı, "Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün gök-sel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır."

Kiliseye gitti ve pastör ile kilise üyelerinden kendisi için dua etmelerini istedi. O gün daha sonra eve döndüğünde evden kovuldu.

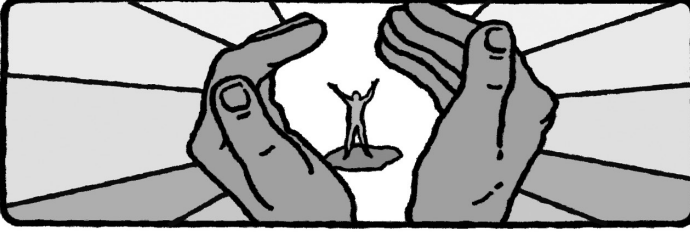
Bir arkadaşı Pedro'nun iki gece onunla kalmasına izin verdi. Sonra bir kilise üyesi, oda ve yemek karşılığında Pedro'ya evinin bekçisi olarak bir iş verdi.

Pedro bugün hâlâ aynı evde bekçi olarak çalışıyor, her Şabat Günü Tanrı'ya ibadet etmekte özgür ve Tanrı'nın kız kardeşinin yüreğini değiştirmeye başladığına inanıyor. Araları oldukça düzeldi ve artık onun Şabat günü kiliseye gitmeyi bırakması konusunda ısrar etmiyor. Pedro bir gün Kutsal Kitap'taki tüm hakikati kabul edeceğini ve Ellen White'in ilhamla yazılan yazılarını takdir etmeyi öğreneceğini umuyor. "Tanrı'nın zırhını üzerime giydim" diyor.

"Savaşım ve kazandım, 'Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabiliyim.'" (Filipililer 4:13)

İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Afrika'da ve dünyanın dört bir yanında yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Rab Duyar ve Kurtarır

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mez. 139:1-18; 121. Mezmur; Mez. 17:8; Mat. 23:37; 1Ko. 10:1-4; İbr. 4:15, 16.*

HATIRLAMA METNİ: “Doğrular yakarır, RAB duyar; bütün sıkıntılardan kurtarır onları” (*Mezurlar 34:17*).

Mezmurlar tekrar ve tekrar evreni yaratmış ve sürdürmekte olan ege-men Rab’bin, aynı zamanda Kendisini, halkı ile ilişki kurup sürdüren kişisel bir Tanrı olarak açıkladığını vurgulamaktadır.

Tanrı hem gökte hem de yeryüzünde halkına ve yaratımına yakındır (*Mez. 73:23, 25*). O “tahtını göklere kurmuş” (*Mez. 103:19*) ve “bulutlara görkemle biniyor” (*Yüs. 33:26*) olsa da, aynı zamanda “RAB kendisine yakaran, içtenlikle yakaran herkese yakındır” (*Mez. 145:18*). Mezmurlar değişmez bir şekilde Rab’bin, O’na başvuran herkesin yararına çalışan, yaşayan Tanrı olduğu gerçeğini tasdik etmektedir (*Mez. 55:16-22*). Mezmurlar açık bir biçimde anlamlıdır çünkü onları söyleten yaşayan Tanrı’dır ve duaları duyup yanıtlayan yaşayan Tanrı’ya hitap etmektedirler.

Rab’bin yakınlığına verilmesi gereken karşılığın, O’na iman ederek ve emirlerine itaat ederek yaşanmış bir hayat olduğunu unutmamalıyız. İsrail’in tarihinin göstermiş olduğu gibi, bu iman ve itaat dışında hiç bir şey O’nun açısından kabul edilebilir olmayacaktır.

*27 Ocak Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bedenim Senden Gizli Değildi

Mezurlar 139:1-18 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın kudretini (Mez. 139:1-6), varlığını (Mez. 139:7-12) ve iyiliğini (Mez. 139:13-18) nasıl şiirsel bir dille tasvir ediyor? Tanrı'nın büyüklüğü, O'nun vaatleri hakkında ne söylüyor?

Daha önce hiç birine yardım etmek istediğiniz fakat bunu yapacak imkanlara sahip olmadığınız oldu mu? Aynı şekilde, size yardım etmek isteyen bazı insanlar oldu fakat sizin ihtiyaçlarınızı anlamamışlardı. En sevgi dolu ve en iyi niyetli kişilerden dahi farklı olarak, Tanrı hem bizim ve içinde bulunduğumuz durum hakkımızda kusursuz bilgi sahibidir hem de bize yardım edecek imkana sahiptir. Bu sebeple, O'nun yardım ve kurtuluş vaatleri sığ palavralar değil, sağlam güvencelerdir.

Tanrı mezmurcuğu o kadar iyi ve benzersiz şekilde biliyor ki, annesin rahmi bile onu Tanrı'dan saklayamamıştır (Mez. 139:13, 15). İlahi bilgi, zamanla (Mez. 139:2), iç varlıkla (Mez. 139:2, 4) ve yerle (Mez. 139:3), yani mezmurcunun tüm var oluşuyla ilgilidir. Tanrı'nın harika bilgeliği, O'nun yaratıcılığının ve halkıyla yakın dostluğunun sonucudur ve onları gözetmesiyle sergilenmektedir.

Tanrı'nın bizi yakından tanınması konusundaki bu harika gerçek bizi korkutmamalı, tersine İsa'nın kollarına ve çarımta bizim için başarmış olduklarına yönlendirmelidir. Çünkü bize İsa'ya iman yoluyla, O'nun adaleti, Tanrı'nın Kendisinin adaleti verilmiştir (Rom. 3:5, 21).

Tanrı'nın varlığı, O'nun "ölüler diyarına" (*sheol*, "mezar") ve "karanlığa" (Mez. 139:8, 11, 12) kadar ulaştığı tasvir edilerek vurgulanmaktadır. Bu yerler sıklıkla Tanrı'nın ikamet ettiği yerler olarak betimlenen yerler değildir (Mez. 56:13). O'nun varlığının ayrıca "seherin kanatlarını" (doğu) alıp, "denizin ötesine" (batı) ulaştığı betimlenmektedir (Mez. 139:9). Bu tasvirlerin iletmediği mesaj, evrende Tanrı'nın bize ulaşamayacağı bir yer olmadığı gerçeğidir. Tanrı, bazılarının inandığı gibi evrenin bir parçası olmasa da, O her şeye yakındır çünkü her şeyi yaratmış olmakla kalmayıp, aynı zamanda sürdürmektedir (bkz. İbr. 1:3).

Bizim hakkımızda her şeyi bilen O olduğu için, Tanrı bize yardım edebilir, bizi yenileyebilir. O'nun büyüklüğünün canlı farkındalığı, mezmurcuğu bir övgü patlamasına ve yenilenmiş bir güvene teşvik ediyor. İlahi araştırmayı, Tanrı'yla olan ilişkisinde sorun çıkartan her şeyi yaşamından atacak bir aracı olarak görüp bağrına basıyor.

Bazı kişiler, Tanrı'nın onlar hakkında çok şeyi, en karanlık sınırlarını bile bilmesini, korkutucu bir düşünce olarak algılıyor. O halde müjde neden yegane umudumuzdur?

Tanrı'nın Gözetiminin Güvencesi

Mezmurlar 40:1-3; Mezmurlar 50:15 ve Mezmurlar 55: 22 ayetlerini ve 121. Mezmuru okuyun. Tanrı günlük işlerimize ne şekilde dahil olmaktadır?

Tanrı Kutsal Yazı'da Kendisini, O'na başvuran herkesin faydası için çalışan yaşayan Tanrı olarak açıklamaktadır.

Mezmurcu şöyle diyor, "RABBİ daima önüme koydum" (*Mez. 16:8 KM*). Bu sebeple o Tanrı'ya güvenmekte ve O'na başvurmaktadır (*Mez. 7:1, Mez. 9:10*). O "derinliklerden" (*Mez. 130:1, 2*) seslendiğinde dahi, Rab'bin onu duyacak olması, hayattaki hiçbir durumun Tanrı'nın egemen yönetiminden hariç kalmadığını açıklamaktadır. Bu sebeple, mezmurcunun feryadı, ne kadar acil durumda olursa olsun asla umuttan yoksun değildir.

Bu arada, 121. Mezmur sadakatli bireyin yaşamında Yaratan'ın kudretini kutlamaktadır. Bu kudretin kapsamı şudur:

(1) "O ayaklarının kaymasına izin vermez" (*Mez. 121:3*). "Ayak" simgesi sıklıkla kişinin hayat yolculuğu tasvir etmektedir (*Mez. 66:9, Mez. 119:105, Özd. 3:23*). "Kayma" kelimesinin karşılığı olan İbranice sözcük, Tanrı'nın bu dünyaya (*Mez. 93:1*) ve Siyon'a (*Mez. 125:1*) sağladığı güvenliği tasvir ediyor.

(2) Rab'bin İsrail'in asla uyumayan ve uyuklamayan koruyucusu olarak betimlenmesi, O'nun çocuklarının yanında davranmak için daimi olarak uyanık ve hazır olduğunu vurgulamaktadır (*Mez. 121:3, 4*).

(3) "Senin koruyucun RAB'dir" (*Mez. 121:5, 6*), akıllara çıkış dönemindeki bulut sütununu getiriyor (*Çık. 13:21, 22*). Benzer şekilde, Rab halkı için fiziksel ve ruhsal bir sığınak sağlamaktadır.

(4) Tanrı onların sağ yanlarındadır (*Mez. 121:5*). Sağ el sıklıkla kişinin daha güçlü olan elini, iş gören elini temsil eder (*Mez. 74:11, Mez. 89:13*). Burada ise Tanrı'nın yakınlığını ve taraftarlığını ifade ediyor (*Mez. 16:8, Mez. 109:31, Mez. 110:5*).

(5) Mezmurlar 121:6-8 ayetlerinde Tanrı'nın halkını koruduğu açıkça doğrulanmaktadır. Tanrı tüm çocuklarını kötülükten korumaktadır. Ne "güneş," ne "ay" onlara zarar veremez. Tanrı onların "gidişini" ve gelişini" koruyacaktır. Bu şiirsel simgeler Tanrı'nın kapsamlı ve aralıksız gözetiminin altını çizmektedir.

Peki ya sonuç? Mezmurcu, Tanrı'nın sevgi dolu gözetimine güvendi. Tabii ki, biz de aynıını yapmalıyız.

Tanrı'nın gözetimini daha iyi tecrübe etmeniz için uygulanabilir yöntemleri nelerdir? O'nun sizin içinizde ve sizin için çalışmasını mümkün kılmak için Tanrı'yla nasıl daha iyi işbirliği yapabilirsiniz?

Rab Sıkıntı Zamanında bir Sığınaktır

Mezmurlar 17:7-9; Mezmurlar 31:1-3 ve Mezmurlar 91:2-7 ayetlerini okuyun. Mezmurcu sıkıntı zamanlarında ne yapıyor?

Mezmurcu çeşitli sıkıntılarla karşılaşüyor ve sıkıntıdayken, her türlü güç durumunda bir sığınak olan Rab'be dönüyor. Güven, kişinin her durumda bilinçli olarak Tanrı'nın egemenliğini kendi yaşamının üzerinde tutma seçimini yapmasıdır. Güven zor durumdayken işe yaramayacaksa hiçbir durumda yaramayacaktır.

Mezmurcunun tanıklığı, “O benim sığınağım, kalemdir’ derim RAB için, ‘Tanrım’dır, O’na güvenirim” (Mez. 91:2), onun Tanrı ile olan geçmiş deneyiminden kaynaklanmakta ve şimdi de gelecek için imanını güçlendirmeye hizmet etmektedir. Mezmurcu Tanrı’dan Yüceler Yücesi ve Her Şeye Gücü Yeten diye bahsederken (Mez. 91:1, 2), Tanrı'nın emsalsiz büyüklüğünü anmsıyor.

Mezmurcu ayrıca bir kişinin Tanrı’da bulabileceği güvenlikten bahsediyor: “barınak” (“sığınak” ya da “saklanma yeri”), “gölge” (Mez. 91:1), “sığınak,” “kale” (Mez. 91:2), “kanatlar,” “kalkan,” “siper” (Mez. 91:4) ve “konut” (Mez. 91:9). Bu simgeler mezmurcunun toplumunda güvenli bölgeleri temsil ediyor. Dünyanın o bölgesinde kişinin, gölgenin kıymetini anlaması için güneşin dayanılmaz ısı-sını aklına getirmesi yeterlidir ya da kalkan veya siperin sağladığı güvenliğin değerini bilmesi için İsrail’in tarihindeki savaşları hatırlaması yeter.

Mezmurlar 17:8 ve Matta 23:37 ayetlerini okuyun. Burada nasıl bir simge kullanılıyor ve bu simge neyi açıklıyor?

En samimi mecazlardan biri de, O'nun “kanatlarının gölgesinde” olmaktan bahsedendir (Mez. 63:7, Mez. 17:8, Mez. 57:1). Bu mecaz, bir anne kuşun korumasını ima ederek, teselli ve güvence temin ediyor. Rab, yavrularını kanatlarıyla koruyan bir kartala (Çık. 19:4, Yas. 32:11) ve sonra da civcivlerini kanatları altında toplayan tavuğa (Mat. 32:37) benzetiliyor.

Peki ya, felaketlerin saldırdığı ve Rab'bin korumasını göremediğimizi hissettiğimiz zamanlarla nasıl baş edeceğiz? Bu travmalar neden Rab'bin orada, bizimle olmadığı anlamına gelmiyor?

Koruyucu ve Kurtarıcı

1. Korintliler 10:1-4 ayetlerini okuyun. Pavlus Çıkış öyküsünü nasıl tasvir ediyor? Bu öyküyle hangi ruhsal dersi öğretmeye çalışıyor?

114. Mezmuru okuyun. İsrail halkının Mısır'dan ilahi kurtarıcısı burada şiirsel bir dille nasıl tasvir ediliyor?

114. Mezmur'da Tanrı'nın çocuklarını Mısır'ın köleliğinden mucizevi bir şekilde kurtarmasına dair son derece şiirsel bir betimleme yapılmaktadır. Eski Ahit ve hatta Yeni Ahit boyunca, Mısır'dan kurtuluş, Tanrı'nın halkını kurtarmak için gösterdiği kudretinin bir simgesi olarak görülüyordu. Korintliler'in bu ayetlerinde, Pavlus da tam olarak bunu yapıyor, tüm bu gerçek öyküyü, İsa Mesih'teki kurtuluşun bir mecazı, bir simgesi olarak değerlendiriyor.

114. Mezmur aynı zamanda doğa güçlerinin üzerindeki Yaratan olan Tanrı'nın egemenliği aracılığıyla gerçekleşen ilahi kurtarıcı betimlemektedir. O, Çıkış'ta halkını işte böyle kurtarmıştı. Deniz, Ürdün nehri, dağlar ve tepeler şiirsel bir dille, Vaat Edilen Ülke'ye gitmekte olan İsrail'e karşı gelen doğal ve insani güçleri temsil etmektedir (*Yüs. 1:44, Yeşu 3:14-17*). Fakat Tanrı onların hepsine egemendir.

Ashında, Tanrı'nın her dönemde ve her yerde yaşayan çocukları için göksel Yeruslaim'e giden yol tehlikelerle doludur. Mezmurlar onları tepelerin ardına, göğün ve yeryüzünün Yaratıcısı'na doğru bakmaları için cesaretlendiriyor (*Mez. 121.1*).

114. Mezmur'un ruhu, İsa'nın denizdeki fırtınayı sakinleştirmesiyle ve dünyaya galip gediği için kilisenin korkacak bir şeyi olmadığını duyurmasıyla yakalanmıştır (*Mat. 8:23-27, Yu. 16:33*).

Rab'bin, halkının yararına gerçekleştirdiği büyük işleri, tüm yeryüzünün O'nun varlığıyla titremesine sebep olmalıdır (*Mez. 114:7*). Titreme, korkmaktan ziyade kabullenme ve ibadet etme olarak anlaşılmalıdır (*Mez. 96:9, Mez. 99:1*). Tanrı onların yanında olduğu için, imanlıların korkacak hiçbir şeyi yoktur.

Bizim imanlılar olarak karşılaştığımız ruhsal tehlikeler nelerdir? Bizi, mezmuru için olduğu kadar bugün bizim için de gerçek olan bu tehlikelere yenik düşmekten koruması için Rab'bin gücüne güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Tapınak'tan Yardım

Mezmurlar 3:4; Mezmurlar 14:7; Mezmurlar 20:1-3; Mezmurlar 27:5; Mezmurlar 36:8; Mezmurlar 61:4 ve Mezmurlar 68:5, 35 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde yardım nereden geliyor?

Ruhsal ve fiziksel korunma ve yardım teması açıkça tapınak bağlamında karşımıza çıkmaktadır. Tapınak bir yardım, bir güvenlik ve kurtuluş yeridir. Tapınak sıkıntıda olanlar için bir sığınak olmaktadır. Tanrı yetimleri ve dulları korur ve tapınağından halkına güç verir. Tanrı, “Güzelliğın doruğı Siyon'dan” (*Mez. 50:2*) parıldadığında, Tanrı'nın adil hükümleri duyurulur ve Rab'bin bereketi açığa vurulur (*Mez. 84:4, Mez. 128:5, Mez. 134:3*).

Tapınaktaki koruma dünya üzerindeki herhangi yerin sağladığı korumadan üstündür çünkü Tanrı şahsen tapınakta ikamet etmektedir. Güvenliğı sağlayan sadece sağlam bir bina olarak tapınak değil, Tanrı'nın varlığıdır. Aynı şekilde, Rab'bin ikamet ettiğı dağ olan Siyon dağı, aslında ortalama bir tepe olmasına rağmen diğer dağlardan üstündür (*Mez. 68:15, 16; Yşa. 2:2*).

“Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir. Onun için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım” (*İbr. 4:15, 16*). Bu ayetler hangi yönden mezmurcunun tapınak hakkında söylediklerine benzemektedir?

Tanrı'nın tapınağıının kutsallığı, mezmurcuğu her insanın günahkar olduğunu ve Tanrı'nın lütfuna layık olmadığını kabullenmeye yönlendiriyor. Mezmurcu kurtuluşun sadece Tanrı'nın sadakatine ve lütfuna bağı olduğunu savunuyor (*Mez. 143:2, 9-12*). Bizde olan hiçbir şey bize Tanrı'nın huzurunda erdem kazandırmaz. İnsanlar ancak tövbe ederek, Tanrı'nın lütfunu ve bağışlayıcılığını kabullenerek O'nunla doğru bir ilişki kurabildiklerinde, Tanrı'nın kurtarma güvencesi için yalvarabilirler. Tapınak hizmetleri İsa'da bulunan kuruluşu temsil ediyordu.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 103-107 sayfaları arasındaki "Yakup'un Güreşle Geçen Korkunç Gecesi" bölümünü okuyun. Yakup'un yaşadıklarından, ısrarcı duanın ve Tanrı'ya koşulsuz olarak güvenmenin gücü hakkında ne öğrenebiliriz?

Mezmurlar Tanrı'ya olan inancımızı güçlendirir, O ki hayatlarını O'nun kudretli ellerine emanet edenler için asla başarısızlığa uğramayan sığınaktır. "Allah Kendisine güvenenler için harika işler yapacaktır. O'nun halkı olma iddiasındakilerin daha güçlü olmayışının nedeni, kendi bilgeliklerine çok fazla güvenmeleri ve kendileri yararına gücünü sergilemesi için Rabb'e fırsat vermemeleridir. İmanlı çocuklarının O'na tümüyle güvenmeleri ve sadakatle itaat etmeleri halinde, her acil durumda onların yardımına koşacaktır."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 276.

Fakat bazı Mezmurlar, vaat ettikleriyle, bizim içinde bulunduğumuz durum birbirini tutmadığında aklımızda ciddi bir soru oluşmasına yol açabiliyor. Böyle zamanlarda tek yapmamız gereken Tanrı'nın, en güçlü şekilde çarmıhta açıklanmış olan iyiliğine güvenmeyi öğrenmektir.

Aynı zamanda, bazı Mezmurlar yanlış umutların beslenmesine alet edilebiliyor. İsa'nın, Şeytan'ın Mezmurlar 91:11, 12 ayetlerini bozarak kullanmasına verdiği cevap, Tanrı'ya güvenmenin Tanrı'yı denemekle (*Mat. 4:5-7*) ya da küstahça Tanrı'dan O'nun iradesiyle çelişen bir şey yapmasını istemekle karıştırılmaması gerektiğini göstermektedir.

"Mesih'in kilisesinin veya Mesih imanlısı bireyin en büyük zaferleri yetenekle veya eğitimle, zenginlikle veya insanların beğenisiyle kazanılanlar değildir. Bunlar, Allah'ın kabul salonunda, samimî ve acı dolu iman kudretli kola sarıldığında kazanılan zaferlerdir."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, s. 107.

Tartışma Soruları:

1. Salı gününün dersindeki, sıkıntılı durumlarda, işler ters gittiği zamanlarda Tanrı'ya güvenmek konusundaki son soruya verdiğiniz cevabı sınıfta tartışın. Mezmurlar'da bulunan, Tanrı'nın korumasıyla ilgili bir sürü harika vaade rağmen, bu şeylerin insanların başına nasıl geldiğini nasıl anlamalıyız? Şunu da düşünün: bu harika vaatleri yazmış olan mezmurcu hiç sıkıntı çekmedi mi, ya da sıkıntı çekmiş imanlı kişi tanımıyor mu?
2. Her durumda Tanrı'ya koşulsuz bir biçimde güvenmeyi nasıl geliştirebiliriz (örneğin, Mez. 91:14; Mez. 143:8, 10; Mez. 145:18-20)? Bu güveni kaybetmemize ne yol açabilir? Tanrı'ya kötü zamanlarda da güvenmek için, iyi zamanlarda O'na güven duymak neden çok önemlidir?

Perth'te Yanıtlanan Dua

Yazan: Joe Peola

Margaret ve kocası Levana, bir önceki gece yaklaşık 4.500 kilometre uzakta bulunan Papua Yeni Gine'ye yaptıkları bir geziden döndükten sonra, bir sabah Avustralya'nın Perth kentindeki oturma odalarında oturuyorlardı.

Margaret sessizce babasının havaalanında veda ederken söylediği sözleri düşünüyordu.. Onunla dua ettikten sonra babası ona, "Margaret, İsa çok yakında geri gelecek. Perth'deki evinize vardığımızda, Tanrım ertesi gün kapınızda olacak," demişti.

Margaret ve Levana'nın evinden çok uzak olmayan bir yerde, bir müjdecisi olan Jo Laing ve birkaç arkadaşı Yedinci Gün Adventistleri kilisesinde dua ediyorlardı. Gün içinde yapacakları dini kitapların satmak için yola çıkmaya hazırlanırken müjdeyi duyurabilecekleri doğru insanları bulabilmek için dua ediyorlardı.

Birkaç saat sonra Jo, Margaret ve Levana'nın evinin kapısını çaldı. Ev, sokaktaki diğer evlerden farklı görünmüyordu.

Levana kapıyı açtı ve Jo'nun ona gösterdiği yemek kitabına kibarca baktı. Ancak kitaba gerçek bir ilgi göstermedi. Sonra Jo ona Ellen White'in Büyük Müdacele bir kopyasını verdi ve ona bundan bahsetmeye başladı.

Levana birkaç sayfa çevirdi ve karısına seslendi.

"Bu kitap bizde var mıydı?" diye sordu.

Margaret kapıya geldi ve kitabın onlarda olduğunu doğruladı. Jo'ya döndü ve eskiden bir Yedinci Gün Adventisti olduğunu açıkladı. Kelimeler ağzından dökülmeye başladı.

"Dün gece Papua Yeni Gine'den eve yeni geldik," dedi. "Babamın bana söylediği son şey, Tanrı'nın evime gelmesi için dua edeceğiydi."

Perth'de sıcak bir gündü - 43 santigrat derece. Ama Jo buna rağmen kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. O ve Margaret büyük gülümsemelerle birbirlerine baktılar ve Tanrı'nın Margaret'in babasının duasına nasıl cevap verdiğine hayret ettiler.

"Kilisenize gelip bu hikayeyi paylaşırsam harika olmaz mıydı?" dedi Margaret.

"Bence harika olur," diye kabul etti Jo ve ikisi birbirlerinin telefon numaralarını aldılar.

Birkaç hafta sonra, Margaret gözlerinde yaşlarla Bickley Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nde Tanrı'nın kayıp, başıboş bir kuzuyu nasıl bulduğuna dair hikayesini anlattı.

Tanrı, Papua Yeni Gine'de bir babanın tutkulu duasını yanıtlamak için Avustralya'daki, elinde Büyük Mücadelenin bulunduran, bir kadını kullandı.

2023 ve 2024'te The Great Controversy'nin toplu tanıtım ve dağıtımında Yedinci Gün Adventistleri dünya kilisesine katılın. Daha fazla bilgi için greatcontroversyproject.com adresini ziyaret ediniz veya yerel pastörünüze sorunuz.

El Diyarında Rab'bin Ezgisini Okumak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 79:5–13, Mez. 88:3–12, Mez. 69:1–3, Mez. 22:1, 77. Mezmur, Mez. 73:1–20, 1Pe. 1:17.

HATIRLAMA METNİ: “Nasıl okuyabiliriz RAB'bin ezgisini el toprağında?” (Mezmurlar 137:4).

Mezmurlar'ın kusurlu, günahla, kötülükle, acıyla ve ölümlü dolu bir dünyada söylenmiş olduklarını anlamak için Mezmurlar Kitabını derinlemesine bilmemize gerek yok. Egemen Rab'bin adil yasalariyle sürdürdüğü istikrarlı yaratım, sürekli olarak kötülük tarafından tehdit edilmektedir. Günah dünyayı gittikçe daha fazla yozlaştırdıkça, yeryüzü de Tanrı'nın halkı için her geçen gün daha çok “el diyarına” dönüşmektedir. Bu gerçeklik mezmurcu için bir sorun ortaya çıkarmaktadır: yabancı bir yerde imanla dolu bir hayat nasıl yaşanmalıdır?

Daha önce görmüş olduğumuz üzere, mezmurcular Tanrı'nın egemen yönetimini ve kudretini, aynı zamanda O'nun adil hükümlerini kabullenmektedirler. Onlar, sıkıntı zamanlarında Tanrı'nın sonsuza dek kalıcı ve asla yanılmayan sığınak olduğunu biliyorlar. Bu sebeple, zaman zaman görünürde Tanrı orada bulunmadığında, egemen ve iyi olan Rab'be rağmen kötülüğün gelişmesi karşısında mezmurcuların kafası karışıyor (kimin karışmaz ki?). Dualar olarak Mezmurlar'ın çelişkili doğası, mezmurcuların Tanrı'nın görünürde sessiz olmasına verdikleri tepkilerde ortaya konmuş durumdadır. Diğer bir deyişle, mezmurcular Tanrı'nın varlığında olduğu gibi, orada bulunmadığını sandıklarında da O'na tepki vermişlerdir.

*3 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kötülüğün Günleri

Mezmunlar 74:18-22 ve Mezmunlar 79:5-13 ayetlerini okuyun. Burada tehlikede olan nedir?

Mezmurcu, Tanrı ve kötülüğün güçleri arasındaki mücadeleyi kavramaya çalışıyor ve Tanrı'nın akıl ermez tahammülüne ve aynı zamanda O'nun sonsuz bilgeliğine ve kudretine işaret ediyor.

Mezmunlar'da kötülük sorunu öncelikle teolojiktir; yani kaçınılmaz olarak Tanrı hakkındaki sorularla ilgilidir. Bu sebeple, Yeruşalim'in ve tapınağın yıkılması öncelikle ilahi bir rezillik olarak görülmektedir çünkü putperestlerin Tanrı'ya küfretmeleri için bir fırsat oluşturmuştur. Tanrı'nın mirasçıları (İsrail halkı), O'nun asla başarısızlığa uğramayacak olan ilahi seçiminin ve antlaşmasının işaretidir (*Yüs. 4:32-38, Yüs. 32:8, 9*). Tanrı'nın mirasçıları kavramı aynı zamanda bir son zaman boyutu barındırmaktadır çünkü bir gün tüm uluslar Tanrı'nın mirasçısı olacak ve O'na hizmet edeceklerdir. Ulusların Tanrı'nın mirasını istila ettiği düşüncesi bu ilahi vaatleri tehdit etmektedir.

Şüphe yok ki, mezmurcu insanların günahlarının Tanrı ile olan antlaşmaya dayalı ilişkiyi bozduğunu ve bunun tüm sonuçlarını halkın üzerine çektiğini kabullenmektedir (*Mez. 79:8, 9*). Halkın hayatta kalması yalnızca Tanrı'nın lütf gösterip müdahale etmesine ve günaha kefaretilmesi yoluyla antlaşmaya dayalı ilişkinin yenilenmesine bağlıdır. Rab, "bizi kurtaran Tanrı'dır" ifadesi, O'nun antlaşmaya dayanan vaatlerine sadık olduğunu açıklamaktadır (*Mez. 79:9*).

Fakat dünyada Tanrı'nın karakterinin savunulması, İsrail'in hazinelerinin geri alınmasından çok daha önemlidir (*Mez. 79:9*). Ulusların kötü işleri cezasız bırakılırsa, bu Tanrı gücünü yitirmiş gibi görünecektir (*Mez. 74:18-23, Mez. 83:16-18, Mez. 106:47*). Tanrı ancak Kendi halkını kurtardığında, O'nun adı aklanacak ve yüceltilecektir.

Bugün olduğu gibi o zaman da aynı ilke mevcuttu. Günahlarımız, dinden sapmalarımız, kötülüklerimiz sadece kendimizi değil, daha da kötüsü adını savunduğumuz Tanrı'yı itibarsızlaştırabilir. Yanlış davranışlarımız, tanıklığımızda ve görevimizde de zararlı etkilere yol açabilir. İsa'nın adını savunan kişilerin davranışları yüzünden kaç kişi bizim inancımıza sırt çevirmiştir?

"O'nun halkının karakterinin mükemmelleştirilmesinde Allah'ın şerefi, Mesih'in şerefi söz konusudur."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 665. Bu önemli gerçeği ve sizin kendi Hristiyan yaşamınızda ne anlam ifade etmesi gerektiğini nasıl anlıyorsunuz?

Ölümün Kapısında

Mezmurlar 41:1-4; Mezmurlar 88:3-12 ve Mezmurlar 102:3-5, 11, 23, 24 ayetlerini okuyun. Bu ayetler hangi tecrübeleri tarif ediyor? Burada söylenenlerle ne şekilde ilişki kurabiliyorsunuz?

Bu hastalıktan ve ölümden kurtuluş duaları Tanrı'nın çocuklarının bu dünyanın ıstıraplarından muaf olmadıklarını gösteriyor. Mezmurlar, mezmurcunun korkunç ıstıraplarını ortaya koyuyor. Gücünü yitirmiştir, çimenler gibi solmaktadır, yemek yiyemez durumdadır, ölüler arasına atılmıştır, mezarda yatan cesetler gibidir, yakınlarından uzaklaşmıştır, acı çekmektedir ve çaresizdir. Bir deri bir kemiğe dönmüştür.

Pek çok Mezmur Rab'bin, İsrail'in itaatsizliği yüzünden bu sıkıntılara izin verdiğini varsaymaktadır. Mezmurcu günahın hastalık getirebileceğinin farkına varmıştır bu sebeple şifadan önce gelen bağışlanmadan bahsetmektedir (*Mez. 41:3, 4*). Bununla birlikte, 88. Mezmur ve 102. Mezmur gibi bazı Mezmurlar, Tanrı'nın halkının masum olduğu halde ıstırap çekmesini, anlaması ne kadar zor olsa da hayatın bir gerçeği olarak kabul ediyor.

88. Mezmur'da Tanrı mezmurcuyu ölümün eşğine getirmekle suçlanıyor (*Mez. 88:6-8*). Fakat dikkat edin, en cüretkar şikayetler söylenirken dahi, ağıt açıkça bir iman davranışdır çünkü egemen olan Rab sıkıntıya izin verdiyse, çocuğunu iyileştirecek kudrete de sahiptir.

Mezmurcu mezarın eşğinde Tanrı'nın harikalarını, sevecenliğini, sadakatini ve adaletini hatırlıyor (*Mez. 88:10-12*). Tanrı yüzünden acı çektiğini düşünmesine rağmen, mezmurcu O'na tutunuyor. İstırap içinde olmasına rağmen, Tanrı'nın sevgisini inkar etmiyor ve tek kurtuluşunun Tanrı olduğunun farkında. Bu çağrılar mezmurcunun sadece ıstırapı biliyor olmadığını, aynı zamanda Tanrı'nın lütfunu ve bu ikisinin illaki birbirini dışlamadığını yakından bildiğini gösteriyor.

Kısacası, Tanrı'nın ıstırapa izin vermesi de, kurtarması da O'nun mutlak egemenliğinin göstergesidir. Tanrı'nın her şeye hakim olduğunu bilmek umut aşıyor. 88. Mezmuru Mesih'in ıstırapının ışığında okuduğumuz zaman, O'nun sevgisinin derinlikleri bizi şaşkına çeviriyor. O sevgisiyle, insanlık uğruna ölümün kapısından geçmeye razı geldi.

Çarmıhtaki İsa'yı ve günah yüzünden ne ıstıraplar çektiğini düşünün. Bu gerçek, yani Mesih'teki Tanrı'nın hepimizden daha kötü biçimde acı çekmiş olması, ıstırap ve deneme zamanlarında dahi imanımızı korumamız için bize nasıl yardım edebilir?

Tanrı Nerede?

Mezmunlar 42:1-3; Mezmunlar 63:1, Mezmunlar 69: 1-3 ve Mezmunlar 102:1-7 ayetlerini okuyun. Mezmurcunun çok acı çekmesine sebep olan şey nedir?

Mezmurcuyu üzen yalnızca kişisel ve toplumsal acılar değil, aynı zamanda Tanrı'nın, kullarının yaşadığı zorluklarla ilgisizmiş gibi görünmesidir. Tanrı'nın eksikliği kuru toprakta yoğun susuzluk (*Mez. 42:1-3, Mez. 63:1*) ya da ölüm acısı (*Mez. 102:2-4*) gibi hissedilir. Mezmurcu Tanrı'dan ayrılmış gibi hissediyor, kendisini yalnız kuşlara benzetiyor. "İssiz yerlerdeki ishakuşunu andırıyorum, viranelerdeki kukumav gibiyim. Gözüme uyku girmiyor, damda yalnız kalmış bir kuş gibiyim" (*Mez. 102: 6,7*).

İssiz yerlerden bahsedilmesi Tanrı'dan soyutlanmış olma düşüncesini vur-guluyor. "Damda yalnız kalmış bir kuş" yuvasının, dinlendiği yerin dışında olan bir kuştur. Sanki derin sular tarafından yutulmakta olan ve "dipsiz bir batağa" çekilen mezmurcu, "derinliklerden" Tanrı'ya sesleniyor (*Mez. 69:1-3, Mez. 130:1*). Bu tasvirler ilahi müdahale olmadan bir çıkışı olmayan kasvetli bir durumu betimliyor.

Mezmunlar 10:12, Mezmunlar 22:1, Mezmunlar 27:9 ve Mezmunlar 39:12 ayetlerini okuyun. Mezmurcu Tanrı'nın görünürdeki yokluğuna nasıl karşılık veriyor?

Mezmurcuların Tanrı'nın sessizliği karşısında sessiz kalmamak konusunda kararlı olmaları dikkat çekicidir. Değişmez bir şekilde, mezmurcular duaya inanıyorlar çünkü dua, yaşayan ve merhametli Tanrı'ya yöneltilmiştir. Tanrı görünürde öyle olmasa da aslında hala oradadır. O hala, geçmişte onları işitmiş olan aynı Tanrı'dır bu sebeple mezmurcular O'nun şimdi de onları işittiğinden emindirler.

Tanrı'nın sessiz kaldığı durumlar mezmurcuları kendilerini araştırmaya ve güvenle, alçakgönüllü taleplerle Tanrı'yı aramaya yönlendiriyor. Tanrı'nın sonsuza dek sessiz kalmayacağını biliyorlar. Mezmunlar, içinde bulunduğumuz koşullardan bağımsız olarak, Tanrı'yla iletişimin sürmesi gerektiğini gösteriyor.

Mezmurcunun Tanrı'nın görünürdeki yokluğuna verdiği karşılıklardan ne öğrenebiliriz? Tanrı'nın sessiz görüldüğü zamanlara siz nasıl karşılık veriyorsunuz? İmanınızı sürdüren şey ne oluyor?

O'nun Vaadi Sonsuza Dek Başarısız Oldu Mu?

77. Mezmuru okuyun. Yazar nasıl bir deneyimden geçiyor?

77. Mezmur Tanrı'dan, ağıtla dolu ve geçmişi acıyla hatırlatan bir yardım isteğiyle başlıyor (*Mez. 77:1-6*). Mezmurcunun tüm varlığı kederle Tanrı'ya dönmüştür. Mezmurcu burada Tanrı'dan gelen dışında herhangi teselliyle rahatlatılmayı reddediyor.

Fakat Tanrı'yı hatırlamak da ıstırabımı artırıyor gibi. "Tanrı'yı anımsayınca inlerim" (*Mez. 77:3*). İbranicede "inlemek" anlamına gelen hamah sözcüğü sıklıkla kabaran denizlerin kükreyişini tasvir eder (*Mez. 46:3*). Benzer şekilde, mezmurcunun tüm varlığı yoğun bir huzursuzluk hali içindedir.

Tanrı'yı hatırlamak nasıl bu kadar yoğun sıkıntı hislerine yol açabilir? Bir dizi rahatsız edici soru onun çektiği ıstırabın sebebinin açığa vuruyor (*Mez. 77:7-9*): Tanrı değişti mi? Tanrı'nın antlaşmasına ihanet etme olasılığı var mı?

Tanrı'nın geçmişteki kurtaran işleri ile mevcut durumda yokmuş gibi görünmesi arasındaki büyük tezat, mezmurcunun Tanrı tarafından terk edilmiş gibi hissetmesine yol açıyor. Tanrı değiştiyse, mezmurcunun hiç umudu kalmamıştır. Bu, onun aklından çıkarmakta zorlandığı bir sonuçtu.

Bu arada mezmurcu uyuyamıyordu çünkü Rab onun göz kapaklarını açık tutuyordu (*Mez. 77:4*). Bu durum akıllara, Tanrı'nın amaçlarını yerine getirmek için inayetiyle uykusuzluklarından faydalandığı başka Kutsal Kitap karakterlerini getiriyor (*Yar. 41:1-8, Ester 6:1, Dan. 2:1-3*). Uzun ve uykusuz geçen gece mezmurcu yeni bir kararlılıkla Tanrı'nın geçmişteki kurtarma işlerini değerlendirmeye yönlendiriyor (*Mez. 77:5, 10*).

Mezmurcunun Tanrı'dan aldığı güvence, onun kişisel durumuyla ilgili açıklamalardan oluşmuyor, tersine o Tanrı'nın sadakatinin ve güvenilirliğinin bir doğrulamasıdır (Eyüp gibi). Mezmurcu imanla Rab'be umut bağlamak için cesaret buluyor çünkü O'nun İsrail'in geçmişinde mucizeler gerçekleştirilmiş olan aynı Tanrı olduğunu biliyor (*Mez. 77:11-18*). Mezmurcu ayrıca "ayak izlerin belli değildi" (*Mez. 77:19*) ifadesiyle, Tanrı'nın varlığının insan gözlerine açık olmadığı durumlarda dahi, O'nun rehberliğini kabul ediyor. Mezmurcu Tanrı'nın aynı anda açığa vurulmuş ve saklı olduğunu kabul ediyor bu sebeple Rab'bin gizemli ve egemen yöntemlerine övgülerini sunuyor.

Tanrı'nın sizin yaşamınızda çalıştığı geçmiş zamanları düşünün. Bu gerçek, şu an içinde bulunduğunuz herhangi durumla baş etmenize nasıl yardım edebilir?

Doğrular Denensin Diye

Mezmunlar 37:1, 8; Mezmunlar 49:5-7; Mezmunlar 94:3-7 ve Mezmunlar 125: 3 ayetlerini okuyun. Mezmurcu nasıl bir zorlukla karşılaşıyor?

Bu Mezmunlar kötülerin mevcut durumdaki refahlarına ve bu gerçeğin doğru kişilerde ortaya çıkardığı sorunlara ağıt yakıyor. Kötüler refah içinde olmakla kalmıyor, zaman zaman açıkça Tanrı'yı aşağılıyor ve başkalarına zulüm ediyorlar. Kafa karıştırıcı mesele şu ki, "kötülerin asası" (Mez. 125:3) dünyaya hakimken, "krallığın asası" (Mez. 45:6) başarısızlığa uğruyor gibi görünüyor. O halde, neden vazgeçip diğer insanlar gibi kötülüğü benimsemeyelim?

Mezmunlar 73:1-20, 27 ayetlerini okuyun. Mezmurcu krizden kurtaran nedir? Yararsız şeylere güvenenlerin sonu nedir? (Ayrıca bkz. 1Pe. 1:17.)

---

73. Mezmur'daki mezmurcu, dünyanın mevcut durumdaki adaletsizliğine odaklanmış olarak kalsa da, Tanrı'nın gözünden büyük resmi görmeyi başaramamıştı. Kötülerin refah içinde olmalarının imanına sorduğu soru onu bunalıyordu; ayrıca iman gereksizliği konusundaki iddiasının gerçeğe dayandığına inanıyordu.

Fakat 73. Mezmur şunu gösteriyor: "Bu Mezmur'un ilk ayetini görmezden gelen kişilerin alay ettikleri bu şeyler, bütün Mezmur'un bir özetidir. 'İyilik et, ya RAB, iyilere, yüreği temiz olanlara'"—Johannes Bugenhagen, *Reformation Commentary on Scripture [Kusal Yazı Reform Yorumu]*, s. 11.

Mezmurcu tapınağa, Tanrı'nın egemen hükümdarlığına yönlendirilir ve orada ona "bugünün" mozaikinin sadece bir parçası olduğu ve "sonu," yani kötülerin Tanrı'nın yargısıyla karşılaşacağı zamanı dikkate alması gerektiği hatırlatılır. Mezmurcunun tapınmakta bu gerçeği anlamış olması ve geçmişteki aptalca davranışlarını itiraf etmesi, gerçekliğin insan mantığıyla değil, sadece ruhsal anlayış ile kavranabileceğini gösteriyor.

Tanrı'nın dünyayı ve onun tüm kötülüğünü yargılayacağı vaadi, pek çok kötülük cezasız kalırken sizi nasıl teselli ediyor?

EK ÇALIŞMA: 56. Mezmuru ve Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam* kitabından, 75-82 sayfaları arasındaki “Rab’de Sevinmek” bölümünü okuyun.

Mezmurcular gibi her dönemden Tanrı’nın halkı da sıklıkla Rab’bin ezgilerini “yabancı bir toprakta” nasıl söyleyeceklerini düşünmüşlerdir. Bizim Rab’bin ege-men hükümdarlığına olan inancımız zaman zaman sert bir şekilde denenmektedir. Biz de Tanrı’nın Kutsal Yazılar’ın söylediği kadar güçlü ve iyi bir şekilde her şeyi denetiminde tutup tutmadığımızı sorguluyor olabiliriz.

Kutsal Kitap imanı sıklıkla güven ve itimadı olduğu kadar kararsızlık ve tereddüdü de içermektedir. Bazen kararsızlık ve tereddüt, özellikle de kötülük karşısında ve Tanrı’nın görünürdeki yokluğunda neredeyse dayanılmaz olabilir. Yine de, Tanrı, O’nun sevgi dolu, adil karakteri ve güvenilirliği konusunda asla kararsızlık olmamalıdır. Mezmurcular gelecek hakkında kararsızlık içinde olabilirler fakat yine de sıklıkla Tanrının yanılmaz sevgisi ve sadakatine başvurmuşlardır (*Mez. 36:5-10; Mez. 89:2, 8*).

Keza, biz de aynı örneği takip etmeliyiz. “Zorluklarla karşılaştığımızda aşığya değil yukarıya bakmak için tüm gücünüzü toplayın, böylelikle yolda asla göçsüz kalmazsınız. Yakında bulutun arkasında size yardım elini uzatan İsa’yı göreceksiniz. Tek yapmanız gereken sade bir imanla elinizi O’na vermek ve size önderlik etmesine izin vermektir. Güveniniz arttıkça, İsa’ya iman sayesinde daha umutlu olacaksınız.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 578, 579.

Tanrı’nın “yüzünü sakladığı” zamanlar, duanın etkililiğini azaltmaz. Tersine, böyle durumlar mezmurcuları kendilerini araştırmaya, Tanrı’nın geçmişteki kurtaran işlerini anımsamaya, itiraf ve alçakgönüllü taleplerle Tanrı’yı aramaya yönlendirmiştir (*Mez. 77:10-12, Mez. 89:46-52*). “İman, şüphelere ve muhalif etkilere karşı durarak güçlenir. Bu denemelerde elde edilen tecrübe çok pahalı mücevherlerden daha değerlidir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 555.

Tartışma Soruları:

1. Mezmurcular kötülük karşısında hangi gerilimleri yaşadılar? Siz benzer hangi gerilimleri yaşadınız ve onlarla nasıl baş ettiniz? Böyle zamanlarda imanınızı nasıl sürdürüyorsunuz?
2. Tanrı’ya inancımız denemelerle ya da kendi ıstırapları Tanrı’nın iyiliğini ve kudretini sorgulamalarına yol açmış kişilerle sınılandığında cevaplar bulmak için nereye bakmalıyız?
3. Mutlak kudret sahibi sevgi Tanrısı tarafından yaratılmış ve sürdürül-mekte olan bir dünyada kötülüğün varlığı konusundaki alışılmış soruyu nasıl yanıtlayabilirsiniz? Büyük mücadele teması bu zor sorunun en azından kısmen cevaplanmasına nasıl yardım edebilir?

Tanrı'dan Vazgeçmek: Bölüm 1

Yazan: Andrew McChesney

Beş yaşındaki Sekule, anneannesinin ceennemle ilgili uyarılarından oldukça korkmuştu. "İyi biri olmalısın," dedi büyükanne. "Eğer iyi biri olmazsan, sonun ceennemlik olur."

"Sonun ceennemlik olmak' ne demek?" diye sordu Sekule.

"Yalan söylersen ya da çalarsan, sonunda sonsuz alevler içinde kalırsın," dedi. "Sonsuza kadar alevleri hissedersin."

Büyükanenin sözleri genç çocuğun kalbinde büyük bir korku uyandırmıştı. Kafası karışmıştı. Bir yandan, "Tanrı sevgidir." diyordu. Öte yandan Sekule yalan söylerse, sonunun ceennemlik olacağını söylüyordu. Sekule bazen yalan söylemekten kendini alamadığı için korkuyordu.

Çocuk ne yapacağını bilemedi. Anne babasına dönemezdi. O zamanlar komünist olan Karadağ'da yaşayan anne ve babası Hristiyan değillerdi. Büyükanne, köyünde tanıdığı tek Hristiyandı.

Bir gün kimsenin bakmadığı bir sırada, bir çalının arkasına saklanmıştı ve Tanrı'yı azarlamıştı. "İnsanların neden "Tanrı sevgidir" dediğini anlamıyorum," dedi. "Sen sevgi değilsin, bir canavarsın. Neden beni alevler içinde olman için yarattın? Sadık olup yalan söylememeli ve hiç kötü şeyler yapmamalı mıyım? Sana inanmıyorum ve Sana inanmayacağım. Sen bir canavarsın."

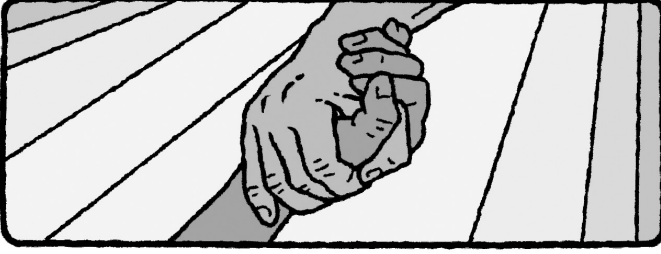
Sekule'nin Tanrı ile işi bitmişti. O sadece 5 yaşındaydı ve Tanrı'yla hiç ilgilenmiyordu.

Dokuz yıl sonra, 14 yaşındayken Sekule, Bosna-Hersek'in başkenti Saraybosna'daki bir yatılı liseye gönderildi. Okuldaki 700 erkek çocuk arasında Karadağlı tek kişi oydu. Bir yabancı olarak çetin bir savaşla karşı karşıya olduğunu hissederek, sınıf arkadaşları tarafından kabul görmek için şiddete başvurdu. Neredeyse her gün kavga ediyordu. Biri kulağına bile dokunsa – ki çay fincanı kulpları gibi dışarı fırladıkları için dokunmak için oldukça caziptiler – acımasızca saldırdı. Sekule aynı zamanda tam bir zorbaydı. Ondan yaşça küçük bir çocuk evden bir yiyecek paketi aldığımda, Sekule paketi teslim edene kadar onu yurt penceresinin dışında bileklerinden sarkıttırdı.

Kavgalarla dolu üç yıldan sonra, Sekule'de gerçeği öğrenme arzusu büyüdü. Büyükanesinin ona Tanrı hakkındaki gerçeği söyleyip söylemediğini merak etti. Ama gerçek neydi? Saraybosna'nın birkaç ana dini vardı: İslam, Ortodoksluk, Katoliklik ve Yahudilik. Sekule, "Tanrı Bir ise, neden bu kadar çok din var?" Gerçeği bulmak için tüm dinleri incelemeye karar verdi.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Şimdi Kalkacağım

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mez. 18:3-18, Mez. 41:1-3, Yas. 15:7-11, 82. Mezmur, Mez. 96:6-10, Mez. 99:1-4, Rom. 8:34.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Şimdi kalkacağım’ diyor RAB, ‘Çünkü mazlumlara eziliyor, yoksullara iniyor, özledikleri kurtuluşu vereceğim onlara’ ” (*Mezmurlar 12:5*).

Bizim çağımız kötülüğün, adaletsizliğin ve zulmün hiddetlendiği yegane çağ değil. Mezmurcular da böyle bir çağda yaşıyorlardı. Bu sebeple, Mezmurlar aynı zamanda Tanrı'nın dünyadaki, dünyamızdaki ve aynı zamanda mezmurcuların dünyasındaki vahşete ve zulme itiraz etmesidir.

Evet, Rab sabırlıdır ve yüce tahammülüyle öfkesine hakim olur, kimsenin mahvolmasını istemez, tersine tövbe edip yollarını değiştirmelerini ister (*2Pe. 3:9-15*). Müdahale etmek için Tanrı'nın uygun gördüğü zaman her zaman insanların beklentileriyle uyuşmasa da, Tanrı'nın yargısının zamanı yaklaşıyor (*Mez. 96:13, Mez. 98:9*). Tek yapmamız gereken, o gün gelene kadar O'na ve O'nun vaatlerine güvenmektir.

Sadece tahtı doğruluk ve adalet üzerine kurulu olan Yaratıcı (*Mez. 89:14, Mez. 97:12*), egemen yargısıyla dünyaya istikrar ve refah sağlayabilir. İlahi yargının iki yönlü özelliği, zulüm görenlerin kurtarılmasını ve kötülerin yok edilmesini kapsamaktadır (*Mez. 7:6-17*).

Bize vaat edilen budur ve doğrusu bir gün gerçekleşecek olan da budur fakat bu bizim zamanımızda değil, Tanrı'nın zamanında olacaktır—mezmurcu da bu noktayı vurguluyor.

*10 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yüce Savaşçı

Mezmurlar 18:3-18; Mezmurlar -76:3-9, 12 ve Mezmurlar 144:5-7 ayetlerini okuyun. Rab bu ayetlerde nasıl resmediliyor? Bu tasvirler Tanrı'nın halkını kurtarmaya ne kadar hazır olduğu konusunda ne anlatıyor?

Bu ilahiler, O'nun halkını tehdit eden kötü güçler üzerindeki müthiş kudreti için Rab'bi övüyor. Yüceliği içindeki Tanrı'yı Savaşçı ve Yargıç olarak resmediyorlar. Savaşçı Tanrı tasviri Mezmurlar'da sıklıkla karşımıza çıkıyor. Bu tasvir Tanrı'nın, halkının feryatlarına ve acılarına verdiği yanıtın şiddetini ve önemini vurgulamaktadır.

“RAB göklerden gürledi./ Duyurdu sesini Yüceler Yücesi,/ Dolu ve alevli korlarla./ Savurup oklarını düşmanlarını dağıttı./ Şimşek çaktırmak onları şaşkına çevirdi./ Denizin dibi göründü./ Yeryüzünün temelleri açığa çıktı./ ya RAB, Senin azarlamandan,/ Burnundan çıkan güçlü soluktan” (Mez. 18:13-15).

Tanrı'nın eyleminin büsbütün kararlılığı ve büyüklüğü, O'nun acı çekenlere verdiği büyük önem ve gösterdiği merhamet ya da kötülüğü yenecek kudrete sahip olup olmadığı konularındaki her türlü şüpheyi dağıtmalıdır. Sadece O'nun işi gerçekleştirmesini beklemeliyiz.

Sonunda, Davut gibi Tanrı'nın halkından biri savaşa girdiğinde dahi, kurtarıcı insan araçlardan gelmedi. Kral Davut, Tanrı'nın halkına düşmanlık edenlere karşı yürüttüğü pek çok savaşta tüm zaferleri kazanan yegane Kişi olarak Tanrı'yı övdü. Davut için, yaşananlardan sonra, başarıları ve zaferleri için kendisine pay çıkarmak kolay olurdu fakat onun mizacı böyle değildi. O, gücünün Kaynağının nereden geldiğinin farkındaydı.

Davut, Rab'bin onun ellerini savaşa hazırladığını söylese de (Mez. 18:34), Mezmurlar'da hiçbir yerde kendi savaşçı yeteneklerine güvendiğini ifade etmemektedir. Tersine, Rab Davut için savaşmakta ve onu kurtarmaktadır (Mez. 18:47, 48).

Başarılı bir savaşçı olarak bilinen Kral Davut, Mezmurlar'da kendisini yetenekli bir müzisyen addediyor ve Rab'bi, halkının yegane Kurtarıcısı ve Destekçisi olarak övüyor (Mez. 144:10-15). Savaşta her silahtan daha güçlü olan Rab'be övgü ve dua, Davut'un güç kaynaklarıdır. Sadece Tanrı'ya güvenilmeli ve O'na ibadet edilmelidir.

Hayatta sahip olduğunuz yetenekler, beceriler ve başarılar her ne olursa olsun, neden her zaman onların hepsinin kaynağını hatırlamalısınız? Bu kaynağı unutursanız hangi tehlikeye karşılaşırsınız?

Mazlumlara Adalet

Mezmurlar 9:18; Mezmurlar 12:5; Mezmurlar 40:17; Mezmurlar 113:7, Mezmurlar 146:6-10 ve Mezmurlar 41:1-3 ayetlerini okuyun. Bugün bile burada bize verilen mesaj nedir?

Tanrı, yoksullar, muhtaçlar, mazlumlara, yetimler, dullar, dul erkekler ve yabancılar da dahil çeşitli savunmasız insan topluluklarına özel bir ilgi ve itina göstermektedir. Yasa ve peygamberler gibi Mezmurlar da bu konuda çok açıktır (*Çık. 22:21-27, Yşa. 3:13-15*).

Pek çok Mezmur'da "yoksullar ve muhtaçlar" ifadesi geçmekte ve Mezmurlar mazlumlara özellikle ulusal ve dini tabirlerle ifade etmekten kaçınmaktadır. Bu, Tanrı'nın umumi olarak tüm insanlığı gözettiğini vurgulamak için yapılmıştır.

"Yoksullar ve muhtaçlar" ifadesi sadece maddi fakirlikle sınırlanmış değildir, aynı zamanda savunmasızlığı ve çaresizliği de işaret etmektedir. Bu ifade, Tanrı'nın merhametine başvuruyor ve acı çeken kişinin yalnız olduğu, ona yardım edecek Tanrı dışında kimse olmadığını düşüncesini iletiyor. "Yoksullar ve muhtaçlar" ifadesi aynı zamanda kişinin samimiyetiyle, doğruculuğuyla, kendine dayanmanın ve benliğin zerresinden feragat edip, bütünüyle Tanrı'ya güvendiğini ikrar ederek gösterdiği Tanrı'ya duyduğu sevgiyle ilişkilidir.

Bu arada, yoksulları gözetmek (*Mez. 41:1-3*) halkın Tanrı'ya sadık olduğunu göstermektedir. Kutsal Kitap kültüründe savunmasızlara yapılan kötülükler, özellikle iğrenç günahlardı (*Yas. 15:7-11*). Mezmurlar imanlı insanlara her türlü zulüm karşısında seslerini yükseltmeleri için ilham veriyor.

Mezmurlar aynı zamanda kişinin ölümlü insani araçlara itimat etmesinin faydasızlığının, bilgelik ve güvenliğin mutlak kaynağı olduğunu vurguluyor. Tanrı'nın halkı, kurtuluş için özellikle de Tanrı'nın yollarından saptıklarında insan önderlere ve kurumlara aşırı güvenme ayarısına direnmelidir.

Rabbimiz, O'nun yoksulluğu aracılığıyla pek çokları zengin olsunlar diye, merhametiyle Kendisi yoksul olmuş ve Kendisini yoksullarla özdeşleştirmiştir (*2Ko. 8:9*). Mesih'in zenginlikleri arasında, günahın yol açtığı her türlü zulümden kurtuluş da bulunmaktadır ve O bize Tanrı'nın krallığında sonsuz yaşam vaat etmektedir (*Va. 21:4*). İsa Mesih, muhtaçlara yönelik her türlü istismarı ve aynı zamanda onlara karşı görevlerin ihmal edilmesini yargılayacak ilahi Yargıç olarak, Mezmurlar'ın vaatlerini yerine getirmektedir (*Mat. 25:31-46*).

Aramızdaki "yoksul ve muhtaçları" ne kadar düşünüyoruz ve onlar için ne kadar çok şey yapıyoruz?

Ne Zamana Dek Haksız Karar Vereceksiniz?

Tanrı İsrail'in önderlerine, İsrail'de adaleti sağlamaları için yetki bahşetmişti (Mez. 72:1-7, 12-14). İsrail'in kralları yetkilerini Tanrı'nın iradesi uyarınca icra edeceklendi. Önderlerin öncelikli alakası, ülkede huzur ve adaleti tesis etmek ve toplumdaki zarar görmüş kişileri gözetmek olmalıydı. Ancak ondan sonra ülke ve tüm halk refaha kavuşabilirdi. Kralın tahtı insan gücüyle değil Tanrı'ya sadakatle güçlendirilmişti.

82. Mezmuru okuyun. Önderler adaletten saptıklarında ve korumakla görevli oldukları halka zulmettiklerinde ne oluyor?

82. Mezmur'da Tanrı, İsrail'in yozlaşmış yargıçları hakkındaki hükümlerini açıklıyor. "İlahlar" (Mez. 82:1, 6) ifadesiyle belirtilen, açık bir şekilde putperest tanrıları ya da melekler değildir. Çünkü bunlara asla Tanrı'nın halkına adalet ulaştırma görevi verilmemiştir dolayısıyla bu görevi yerine getirmedikleri için yargılanıyor olamazlar. Mezmurlar 82:2-4 ayetlerinde açıklanan suçlamalar, Tevrat'ın kanunlarını tekrarlıyor ve "ilahların" İsrail'in önderleri olduğunu belirliyor (Yas. 1:16-18, Yas. 16:18-20, Yu. 10:33-35). Tanrı "adem oğullarının" adaletle yargılayıp yargılamadıklarını sorguluyor ve sonra da cezaları açıklanıyor çünkü haksız bulundular. Önderler Tanrı'nın yasasını, ışığı (Mez. 119:105) terk ettikleri için, bilmeden karanlıkta dolaşıyorlar (Mez. 82:5).

Kutsal Yazı değişmez bir biçimde Rab'in yegane Tanrı olduğu görüşünü tasdik etmektedir. Tanrı dünyayı yönetim işini, O'nun temsilcileri olarak atanan insan önderlerle paylaşmaktadır (Rom. 13:1). Fakat bu insan temsilciler hem tarihte hem de günümüzde ne sıklıkla onlara verilmiş olan bu sorumluluktan sapmışlardır?

82. Mezmur, alay ederek, kendilerini diğer insanların üzerinde "ilah" olarak gören bazı önderlerin sapkınlığını açığa çıkartmaktadır. Tanrı İsrail önderlerine yetki ve ayrıcalık vermiş olsa da, onlara "Yüceler Yücesi'ni Çocukları" dendiği ve O'nu temsil etmeleri gerektiği için, Tanrı bu kötü önderleri terk ediyor. Onlara ölümlü olduklarını ve tüm insanlarla aynı ahlak yasalarına tabi olduklarını hatırlatıyor. Hiç kimse Tanrı'nın yasasından üstün değildir (Mez. 82:6-8).

Tanrı tüm dünyayı yargılayacak; Tanrı'nın halkı da Tanrı'ya hesap verecek. Önderler de halk da ilahi Yargıç'ın örneğini taklit etmeli ve nihai umutlarını O'na bağlamalıdır.

Başka insanlar üzerinde nasıl bir yetkiye sahipsiniz? Bu yetkiyi ne kadar adaletli bir şekilde uyguluyorsunuz? Dikkat edin.

Gazabını Yağdır Üzerlerine

Mezmurlar 58:6–8; Mezmurlar 69:22–28; Mezmurlar 83:9–17; Mezmurlar 94:1, 2; ve Mezmurlar 137:7–9 ayetlerini okuyun. Bu Mezmurlar hangi düşünceleri iletiyor? Bu Mezmurlar’da yargı temsilcisi kim?

Bazı Mezmurlar, mezmurculara ya da halklarına zarar vermeye çalışmış ya da vermiş kişilerden ve uluslardan öz alması için Tanrı’ya yalvarıyor. Bu Mezmurlar sert dilleri ve bir Kutsal Kitap ilkesi olan düşmanını sevmek (*Mat. 5:44*) kavramıyla açık uyuşmazlıkları yüzünden kafa karıştırıcı gelebilir.

Yine de mezmurcunun zulüm karşısındaki öfkesi iyi bir öfkedir. Mezmurcuların doğruyu ve yanlışını pek çok insandan daha fazla ciddiye aldığı göstermektedir. Mezmurcu sadece kendisine yapılanlara değil, dünya üzerinde yapılan tüm kötülükler hatta onlara daha da fazla önem veriyor.

Fakat hiçbir yerde intikamın aracısı olarak kendisini öne sürmüyor. Onun yerine, cezalandırma işini bütünüyle Tanrı’nın ellerine bırakıyor. Mezmurlar ilahi antlaşma lanetlerini anımsatıyor (*Yas. 27:9–16*) ve vaat ettiğini yerine getirmesi için Tanrı’ya yalvarıyor.

Mezmurlar, Tanrı’nın yaklaşmakta olan yargısına dair peygamberlik duyurularıdır; sadece mezmurcuların duaları değildir. 137. Mezmur, peygamberlerde görüldüğü gibi, Babil hakkındaki ilahi hükmün duyurularını dile getiriyor. Babillilerin diğer uluslar üzerinde yarattıkları tahribat onlara ödetilecekti. Mezmurlar kötülüğün sonsuza dek cezasız kalmayacağına dair ilahi uyarılar iletmektedir.

Tanrı’nın intikamı adalet ve lütufla ölçülmektedir. Tanrı’nın çocukları, onlara kötü davrananlar için dua etmeye, hatta ihtida etmelerini ummaya çağırılmıştır (*Mez. 83:18, Yér. 29:7*).

Bununla birlikte, bu Mezmurları bir Kutsal Kitap kaidesi olan düşmanını sevmek kavramıyla uyumlaştırmaya çalışırken, ifade ettikleri acı verici tecrübeleri önemsizleştirmemeye de dikkat etmeliyiz. Tanrı, çocuklarının çektikleri acıları tanımakta ve onlara şu güvenceyi vermektedir: “RAB’bin gözünde değerlidir sadık kullarının ölümü” (*Mez. 116:15*). İlahi yargı, Tanrı’nın halkını her türlü kötülük karşısında seslerini yükseltmekle ve Tanrı’nın krallığının tüm doluluğuyla geliş için çaba göstermekle yükümlü kılmaktadır. Mezmurlar ayrıca acı çekenlerin sesi olmuş, Tanrı’nın onların ıstıraplarından haberdar olduğunu ve adaletin bir gün geleceğini bilmelerini sağlamıştır.

Kendilerine ya da sevdiklerine korkunç şeyler yapmış olan kişilerden intikam almakla ilgili düşünceleri ya da hayalleri olmayan kişi var mıdır? Bu Mezmurlar bu tip düşüncelerinizi düzgün bir bakış açısıyla değerlendirmenize nasıl yardım edebilir? _____

Rab'bin Yargısı ve Tapınak

Mezmurlar 96:6-10; Mezmurlar 99:1-4 ve Mezmurlar 132:7-9, 13-18 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın yargılanması nerede gerçekleşiyor ve bu yanıt bizim için nasıl çıkarımlar sağlıyor? Tapınak, Tanrı'nın kötülükle nasıl baş edeceğini anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Rab'bin yargılanması tapınak ile yakından ilişkilidir. Tapınak, mezmurcunun kötülük sorununu kavrayışının dönüştüğü yerd (Mez. 73:17-20). Tapınak, Urim'in yargılanmasının (Say. 27:21) ve başkahinin karar göğüslüğünün (Çık. 28:15, 28-30) işaret ettiği üzere, ilahi yargılanmanın gerçekleştiği yer olarak belirlenmişti. Dolayısıyla, pek çok Mezmur Tanrı'yı tapınağın içinde, tahtına oturmuş, günahları ve kötülükleri yüzünden dünyayı yargılamaya hazır bir şekilde tasvir etmektedir.

Kurtuluş tasarısı tapınakta açıklanmıştı. Putperestlikte, günah öncelikli olarak, büyü ayinleriyle bertaraf edilen fiziksel bir leke olarak kabul ediliyordu. Oysa Kutsal Kitap günahı Tanrı'nın ahlaki yasasının ihlal edilmesi olarak ortaya koymaktadır. Tanrı'nın kutsallığı, O'nun adaleti ve doğruluğu sevdiği anlamına gelmektedir. Aynı şekilde, Tanrı'nın halkı da adaleti ve doğruluğu sürdürmeli, kutsal Tanrı'ya ibadet etmelidir. Bunu yapmak için, O'nun kutsallığının bir ifadesi olan Tanrı'nın yasasını tutmalıdırlar.

Yani, Tanrı'nın tahtının bağışlanma kapağının ve "doğruluk kurbanlarının" (Yas. 33:19, Mez. 4:5) işaret ettiği gibi, tapınak günahların bağışlandığı ve doğruluğun yenilediği yerdir.

Yine de, "bağışlayıcı Tanrı," tövbe etmemiş insanların kötü işlerinin intikamını almaktadır (Mez. 99:8). İlahi yargılanmanın yerinin tapınak olmasının yaşamdaki gereksinimleri, Tanrı'nın kutsallığının aralıksız olarak farkında olmakla ve Tanrı'nın antlaşmaya dayalı taleplerine uygun olarak adil bir yaşam sürmekle sergilenmektedir.

Rab'bin Siyon'daki hükümdarlığı, doğruların refahına ve kötülerin mağlubiyetine yol açmaktadır (Mez. 132:13-18). Tapınak, özellikle de Kefaret Gününde Rab'bin Yargıç olarak gelişine dair sevinçli beklentileri beslemiştir. Aynı şekilde, Mezmurlar da ilahi Yargıç'ın, yani göksel tapındaki İsa Mesih'in (Va. 11:15-19) yaklaşmakta olan gelişinin katillliğini sağlamaştırmaktadır (Mez. 96:13, Mez. 98:9).

Romahlılar 8:34 ayetini okuyun. Bu ayet, Mesih'in göksel tapınakta yaptığı şeyin halkı için iyi haber olduğunu bize nasıl göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Bereket Dağı'ndan Düşünceler* kitabından, "Mutluluk Vaatleri" bölümündeki, 14-21, 33-39 sayfalarını okuyun.

Mezmurlar insanların adaletsizliğe aldırış etmemelerine itirazlardır; kötülüğü kabullenmeyi reddederler. Onları motive eden intikam düşüncesi değil, Tanrı'nın adını yüceltme gayretidir. Bu sebeple, Tanrı'nın kötülerden intikam aldığını gördüklerinde doğru kişilerin sevinmesi yerindedir çünkü bu şekilde dünyada Tanrı'nın adı ve adaleti yeniden kurulmuş olur (*Mez. 58:10, 11*). Mezmurlar insanları kötülük karşısında seslerini yükseltmekle ve Tanrı'nın krallığının tüm doluluğuyla gelişi için çaba göstermekle yükümlü kılmaktadır. Mezmurlar'da bize ilahi teselli ve kurtarışım güvencesi verilmiştir. RAB doğacak!

"İsa, 'insanlar size hakaret ettikleri ve zulmettikleri zaman' diyor, 'sevinin ve sevinçle coşun!' Ve dinleyicilerinin dikkatini 'kötülüğe katlanmanın ve sabrın bir örneği olarak' Rabb'in adıyla konuşmuş olan peygamberlere çekti. Yakup 5:10. Adem'in çocuklarından ilk Mesih imanlısı olanı, Habil, şehit olarak öldü. Hanok Allah'la birlikte yürüdü ve dünya onu tanımadı. Nuh'a bağnaz ve yaygaracı denilerek alay edildi. 'Başkaları da alaya alınıp kamçılandı, hatta zincire vurulup hapsedildi.' 'Başkalarıysa salıverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar.' İbraniler 11:36, 35."—Ellen G. White, *Bereket Dağı'ndan Düşünceler*, s. 37.

Tartışma Soruları:

1. İnsan dünyadaki kötülüğün can sıkıcı varlığının farkına vardığında, bu onun Rab'bin gerçekten hüküm sürüp sürmediğini sorgulamasına yol açabileceği için, ayartıldığımızda dahi sağlam duracak sarsılmaz bir iman nasıl büyütebiliriz? Yani, Tanrı'nın sevgisine, iyiliğine ve kudretine olan inancımızı sürdürmek için neye odaklanmalıyız? Çarmıh, Tanrı ve O'nun karakteri hakkında bize ne söylemelidir?
2. Dünyadaki adalet sorunu için mutlak bilgelik ve çözüm olarak insani araçlara (önderler, kurumlar ve toplumsal hareketler) değil de sadece Tanrı'nın Sözü'ne ve yargılamasına güvenmemiz neden çok önemlidir?
3. Tapınanın ilahi yargılamasının yeri olduğu gerçeğinin yaşamımızdaki çıkarımları nelerdir?
4. Bazı Mezmurlar'da bulunan sert dili nasıl değerlendirmeliyiz? Bu dil, onları yazan kişilerin insanlığını anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Kiliseye Davet: Bölüm 2

Yazan: Andrew McChesney

Bosna Hersek'in başkenti Saraybosna'da bir lise öğrencisiyken gerçeği öğrenmek isteyen 17 yaşındaki Sekule, çeşitli ibadethaneleri gezmeye başladı. Ancak sevgi dolu bir Tanrı'nın neden birini sonsuza kadar cehennemde yakabileceğine dair sorularına tatmin edici cevaplar bulamamıştı. Böylece Sekule, Yeni Ahit'i okuyarak gerçeği kendi başına bulmaya karar verdi.

O yaz, Karadağ'daki köyüne döndüğünde Kutsal Kitap'ın kitaplarını (başlıklar) okumaya başladı. İlk gün Matta'nın 28 bölümünü okudu. Ertesi gün Markos'u okudu. Sonra Luka, Yuhanna, Elçilerin İşleri ve Romalılar'ı okudu. Titus ve Filimon gibi daha küçük mektuplara geldiğinde bile günde yalnızca bir kitap okurdu. (Not: Kutsal Kitap'ta her başlık bir kitap olarak geçer, hepsi Kutsal Kitap'ın parçasıdır.)

Yeni Ahit okurken Tanrı hakkındaki sorularına bazı cevaplar buldu. Ama daha fazla bilgi için can atıyordu. Birkaç ibadethaneyi daha ziyaret etti. Ama bir Yedinci Gün Adventist kilisesini ziyaret etmedi. Adventistlerin her hafta birbirleriyle cinsel ilişkiye girdikleri "Tatlı Şabatları" kutladıklarını duymuştu. "Çıldırılmışlar, gerçeğe asla sahip olamazlar." diye düşünüyordu.

Ziyaret ettiği birçok ibadethanede cevap bulamayınca, Tanrı'nın muhtemelen var olmadığına karar verdi. Kutsal Kitap okumayı bıraktı.

Sonra bir lise öğretmeni Sekule'nin Kutsal Kitap'ını gördü. O bir Adventistti ve fakülte üyeleri, erkek çocukların alkol veya uyuşturucu saklayıp sakladıklarını görmek için yatakhanelerde rastgele aramalar yaparken Kutsal Kitap'ı gördü.

"Bir Kutsal Kitap'm var!" dedi.

"Evet," dedi Sekule.

"Ne öğrendin?"

"Birçok şey."

Ona Daniel hakkında sorular sordu ve iyi bir hafızası olan Sekule net cevaplar verdi.

"Gerçekten anlıyorsun!" diye haykırdı. "Tanıştığım, bunları anlayan ilk kişi sensin. Mutlaka Yedinci Gün Adventistleri kilisesine gelmelisin."

Sekule reddetmeye cesaret edemedi. O, onun öğretmeni idi. Gitmezse notunu düşüreceğinden korkuyordu.

"Tamam, gideceğim" dedi.

Ancak yalan söylemişti. Kiliseye gitmek bir planı yoktu.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Çünkü Sevgin Göklere Erişir

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 136. Mezmur, 51. Mezmur, 130. Mezmur, 113. Mezmur, 123. Mezmur.

HATIRLAMA METNİ: “Halkların arasında sana şükürler sunayım, ya Rab, ulusların arasında seni ilahilerle öveyim. Çünkü sevgin göklere erişir, sadakatin gökyüzüne ulaşır” (Mezmurlar 57:9, 10).

Mezmurlar ruhsal açıdan zayıf olduklarının ve Tanrı'ya sunacak iyi hiçbir şeye sahip olmadıklarının farkındaydılar; yani, onları Tanrı'nın kutsal tahtının huzurunda önerecek kendi benliklerinden kaynaklanan bir şeye sahip değildiler. Hepimiz gibi Tanrı'nın lütfuna muhtaç olduklarını anlıyorlardı.

Kısacası müjdeye ihtiyaçları vardı.

Mezmurlar, insanların bütünüyle Tanrı'nın merhametine bağlı oldukları gerçeğini vurgulamaktadır. Şükür ki, hem Tanrı'nın yaratımı, hem de Tanrı'nın halkının tarihiyle kanıtlanmış olduğu üzere, O'nun merhameti sonsuza dek kalıcıdır (136. Mezmur). Sonsuza dek kalıcı Tanrı'nın önünde, insan yaşamı çimen kadar geçicidir fakat Tanrı insanlara acımakta ve onların gücünü yenilemektedir (Mez. 103:3, 5, 15) ve onlar Tanrı'da sonsuzluk vaadine sahiptirler.

Tanrı'nın halkı Rab'bin antlaşmasına sadık olması gerçeğiyle teselli bulmaktadır. İnsanların başvuruları, zaman zaman ısrarcı olsa da, umutla doludur çünkü bu çağrılar şefkatli, göksel Babaları'na yöneliktir (Mez. 103:13, Mez. 68:5, Mez. 89:26). Tanrı'nın lütfunu ve sevgisini yeniden tecrübe etmek, onların başka kimseye ya da bir şeye değil, yalnızca Tanrı'ya ibadet etme ve hizmet etme kararlılıklarını güçlendirir.

*17 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

O'nun Sevgisi Sonsuzdur

136. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'daki hakim düşünce nedir? Mezmurcu, geçerli iddiası için kanıtı nereden buluyor?

136. Mezmur, Tanrı'nın halkını, yaratımda (*Mez. 136:4-9*) ve İsrail'in tarihinde (*Mez. 136:10-22*) gösterdiği merhameti için Rab'be övgüler sunmaya çağırıyor. "Merhamet" (İbranicesi *khesed* "değişmez sevgi"), Tanrı'nın iyiliğini, yaratımına ve İsrail ile yaptığı antlaşmaya olan bağlılığını açıklamaktadır. Bu Mezmur, Tanrı'nın muazzam kudretinin ve ihtişamının, O'nun değişmez sevgisine dayandığını göstermektedir.

Rab, "tanrılar Tanrısı" ve "rabler Rabbi'dir." Bu, "en yüce Tanrı" (*Mez. 136:1-3*) anlamına gelen bir İbrani deyimidir ve başka tanrıların var olduğunu değil, O'nun yegane Tanrı olduğunu ifade eder.

Rab'bin başka kimse tarafından kopya edilemeyecek büyük harikaları, O'nun egemenliğinin inkar edilemez göstergesidir (*Mez. 136:4*). Gökleri, yeryüzünü, putperestlerin tapındığı gök cisimlerini yaratan Tanrı'dır (*Yas. 4:19*). Fakat Mezmurlar putperest tanrıların ve olabildiğince insana dayanan her güvence kaynağının yetkilerini ellerinden almaktadır. Onlar yaratımın ürünlerinden öte şeyler değildir. Yaratan değil, ancak yaratılan şeylerdir; bu çok önemli bir ayrımdır.

Rab'bin güçlü eli, kudretli kolu tasviri (*Mez. 136:12*) Tanrı'nın kudretinin etkililiğini ve merhametinin kapsamlı nüfuz alanını vurgulamaktadır.

Tanrı'nın yaratılıştaki ve tarihteki merhameti, halkına O'na güvenmeleri ve antlaşmasına sadık kalmaları için ilham vermelidir. O'nun "sevgisi sonsuzdur" nakaratı Mezmurlar 136'da 26 kere tekrarlanmaktadır, böylelikle ibadet edenleri, Rab'bin değişmediğine ve geçmişteki iyiliklerini her yeni kuşak için de tekrarlayacağına dair güvence vermektedir. Tanrı halkını hatırlamaktadır (*Mez. 136:23*) ve O lütuf antlaşmasına sadıktır. Rab'bin sonsuz sevgisine inanmak, Kutsal Kitap imanının kalbidir ve sevinçle ibadet etmeyi, güven duymayı, aynı zamanda sessizliği ve tövbe etmeyi gerekli kılar.

136. Mezmur (*23-25 ayetler*) Tanrı'nın genel olarak tüm dünyayı gözettiğini vurgulayarak sona eriyor. Tanrı'nın merhameti sadece İsrail'i değil tüm yaratılışı kapsamaktadır. Yani, Mezmur Tanrı'nın kurtaran lütfunun evrenselliğini dillendirmekte, tüm dünyayı, İsrail'in Rab övgüsüne katılmaları için yüreklen-dirmektedir (*ayrıca bkz. Luk. 2:10, Yu. 3:16, Elç. 15:17*).

Çarmıhta bizim günahlarımıza vekalet ederek ölen İsa tasviri, Tanrı hakkındaki büyük gerçeği, "Onun sevgisinin sonsuz olduğunu" nasıl en güçlü şekilde göstermektedir?

Temiz Bir Yürek Yarat İçimde

Mezurlar 51:1-5 ayetlerini okuyun. Mezmurcu neden Tanrı'nın merhametine başvuruyor?

Kral Davut, hayatının ruhsal olarak en karanlık anlarında Tanrı'nın huzurunda bağışlanma isteyerek içini döktü (2. Samuel 12). Bağışlama, Tanrı'nın sıradışı lütuf armağanı olan "sınırsız merhametin" sonucudur (Mez. 51:1). Kral Davut, günahının hak ettiği karşılığa uygun olarak değil (Mez. 103:10), O'nun ilahi karakterine, yani O'nun merhametine, sadakatine ve şefkatine uygun olarak onunla muhatap olmak için, Tanrı'ya sesleniyor (Mez. 51:1; Çık. 34:6, 7).

Mezurlar 51:6-19 ayetlerini okuyun. Günahın bağışlanması burada nasıl tasvir ediliyor? İlahi bağışlamanın amacı nedir?

İlahi bağışlama masumiyetin yasal bir duyurusundan daha fazlasıdır. İnsan benliğinin en içerideki kısımlarına ulaşan derin bir değişim meydana getirir (Mez. 51:6, İbr. 4:12). Yeni bir yaratım doğurur (Mez. 51:10, Yü. 3:3-8). "Yaratma" diye tercüme edilen İbranice sözcük bara', ilahi bir yaratıcı gücü tasvir etmektedir (Yar. 1:1). Sadece Tanrı bara' fiilini gerçekleştirebilir; sadece Tanrı tövbe eden kişinin yüreğinde kökten ve kalıcı bir değişim meydana getirebilir (2Ko. 4:6).

Davut mercanköşk otuyla arıtılmayı talep ediyor (Lev. 14:2-8, Mez. 51:7). Suçunun onu, kirlilik durumu sona erene kadar toplumdan dışlanan cüzamlı gibi Rab'bin varlığından dışladığını düşünüyor (Mez. 51:11). Kurbanların onu tam olarak yenileyemeyeceğinden korkuyor çünkü önceden tasarlayarak gerçekleştirdiği zina ve cinayet günahlarına kefarete edebilecek bir kurban yoktu (Çık. 21:14, Lev. 20:10).

Sadece koşulsuz ilahi lütuf Davut'un "alçakgönüllü ve pişman yüreğini" bir kurban olarak kabul edebilir ve onu Tanrı ile uyumlu bir var oluşa yenileyebilirdi (Mez. 51:16, 17). Davut, mercanköşk otuyla arındırılmayı isteyerek, Tanrı'nın huzuruna dönmek istiyor.

Tanrı Davut'un zina, aldatma ve cinayet günahlarını bağışlayabiliyorsa, sizin için ne umut var demektir?

Ya RAB, Sen Suçların Hesabını Tutsan

130. Mezmuru okuyun. Günahın ağırlığı ve günahkarlar için umut nasıl tarif ediliyor?

Mezmurcunun büyük kederi kendisinin ve halkının günahlarıyla ilgili (*Mez. 130:3, 8*). Halkın günahları o kadar ağır ki, halkı sonsuza dek Tanrı'dan ayırmakla tehdit ediyor (*Mez. 130:3*). Kutsal Yazı, Yargı Günü için saklanan günah kayıtlarından (*Dan. 7:10, Va. 20:12*) ve günahkarların isimlerinin yaşam kitabından silinmesinden bahsediyor (*Çık. 32:32, Mez. 69:28, Va. 13:8*).

Mezmurcu bu yüzden Tanrı'nın, günah kayıtlarını yok edecek olan bağışlayıcılığına çağrıda bulunuyor (*Mez. 51:1, 9; Yer. 31:34; Mika 7:19*). O biliyor ki, "Tanrı doğası gereği öfkeli değildir. O'nun sevgisi sonsuz dek kalıcıdır. O'nun 'öfkesi' ancak insan O'nun sevgisinin değerini bilmediğinde ortaya çıkmaktadır. . . . O'nun öfkesinin amacı yaralamak değil, tersine insanları iyileştirmektir; antlaşma halkını yok etmek değil, tersine korumaktır (*bkz. Hoş. 6:1, 2*)."—Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms [Mezurlar'da Kurtuluş]*, s. 180, 181. Tanrı'ya hürmet etmemize ilham veren, O'nun günahları cezalandırmaya değil, bağışlamaya hazır olmasıdır (*Mez. 130:4, Rom. 2:4*). Gerçek ibadet, Tanrı'nın sevgi karakterine duyulan hayranlığın üzerine inşa edilir, cezalandırılma korkusu üzerine değil.

Tanrı'nın çocukları, umutlarını Rab'be bağlamaya çağrılmışlardır (*Mez. 27:14, Mez. 37:34*). "Umut bağlamak" anlamına gelen İbranice sözcük *qawah*, tam olarak uzanmak anlamına gelir ve İbranicede "umut" sözcüğünün köküdür. Yani, Rab'be umut bağlamak acınası koşullara edilgen bir teslimiyet değil, tersine Rab'bin müdahalesine umutla dolu bir "uzanma" ya da hevesli bekleyiştir. Mezmurcunun umudu onun kişisel iyimserliğine değil, Tanrı'nın Sözü'ne dayanmaktadır (*Mez. 130:5*). İman ederek Rab'be umut bağlamak boşuna değildir çünkü karanlık gecenin ardından ilahi kurtuluşun sabahı gelir.

Mezmurcunun kişisel savunmasının nasıl tüm topluma mal olduğuna bakın (*Mez. 130:7, 8*). Kişinin iyiliği, tüm halkın iyiliğine ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bu sebeple kişi sadece kendisi için değil, toplum için dua eder. Biz imanlılar olarak bir toplumun parçasıyız ve toplumun bir parçasını etkileyen şey, herkesi etkiler.

"Ya RAB, sen suçların hesabını tutsan, kim ayakta kalabilir, ya Rab?" (*Mez. 130:3*) sorusu hakkında düşünün. Bu kişisel olarak size ne ifade ediyor? Rab sizin suçlarınızın hesabını tutsa nerede olurdunuz?

Görkemli ve Merhametli Tanrı'ya Övgüler Sunun

113. ve 123. Mezmur'u okuyun. Bu Mezmurlar'da Tanrı'nın karakterinin hangi iki unsuru tasvir edilmektedir?

113. Mezmur da, 123. Mezmur da Rab'bin görkemine ve merhametine övgüler sunuyor. Rab'bin görkemi, O'nun adının büyüklüğüyle ve her ulusun ve göklerin üzerinde bulunan tahtının yüceltilmiş yeriyle açığa vurulmuştur (*Mez. 113:4, 5; Mez. 123:1*). "Var mı Tanrımız RAB gibi" (*Mez. 113:5*), dünyadaki ya da dünya dışındaki hiçbir gücün, İsrail'in Tanrısı'na meydan okuyamayacağını ifade eden bir iman beyanıdır.

Rab'bin ikamet ettiği ulaşılmaz yükseklikler, Rab'bin "Kendisini alçaltmaya" ya da "göklerde ve yeryüzünde olanlara bakmak için" eğilmeye istekli olması gerçeğiyle tasvir edilmektedir (*bkz. Mez. 113:6*). Tanrı'nın yükseklerde ikamet etmesi, O'nu burada, aşağıda neler olduğuna bakmaktan alıkoymuyor. Rab'bin merhameti, O'nun lütfekar bir biçimde dünya ile ilişki içinde olmaya ve muhtaçlarla yoksulları sıkıntılarından kurtarmaya hazır olmasıyla ortaya konmaktadır. O'nun ikamet ettiği yer uzak göklerde olsa da, cömert eli kullarından saklı değildir.

Tanrı'nın, O'nun muazzam aşkınlığında tümüyle farkına varılamayan yüceliği ve gözetimi, Tanrı'nın merhamet ve şefkat eylemlerinde belirgin olur. Muhtaçlar, yoksullar ve mazlumlar, Tanrı'nın onların faydası için gerçekleştirebileceği dikkat çekici değişimlerde, O'nun egemen kudretini birinci elden tecrübe edebilirler. Yüceltilmiş Tanrı, mahzunları yükseltmek için gücünü kullanarak büyüklüğünü göstermektedir. İnsanlar Rab'be yaklaşmakta özgürdürler çünkü O'nun egemen görkemi ve üstünlüğü, onların lütfekar Yaratıcısı ve Destekçisi olduğu ve insanların da O'nun kulları, sevgili çocukları olduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

Yani, ibadete sevk eden sadece Tanrı'nın ihtişamı değil, aynı zamanda O'nun iyiliğidir. Tanrı'ya övgülerimizi sunmak zaman ve mekan ile kısıtlanmış değildir (*Mez. 113:2, 3*). Tanrı'nın büyüklüğü ve merhameti, en iyi şekilde, gökten eğilmeye ve düşkün insanlığı yukarı kaldırmak için çarşıya ölecek kadar alçaltılmaya razı gelmiş olan İsa Mesih'te açığa vurulmuştur (*Flp. 2:6-8*). Burada, çarşıya, bizim için yapmış oldukları için Tanrı'ya ibadet etmemiz ve O'nu övmemize yol açacak muhtemel en yüce sebeplere sahibiz.

Çarşı ve orada kişisel olarak sizin için gerçekleşen şey konusunda düşünün. Mesih sizi neyden kurtardı? Çarşını zihninizde her şeyden öncelikli bir yere koymanız neden çok önemlidir?

İyiliklerinin Hiçbirini Unutma

103. Mezmuru okuyun. Tanrı'nın merhameti burada nasıl resmediliyor?

103. Mezmur, Tanrı'nın pek çok bereketini sayıp döküyor. Bereketler içinde, gelişen bir yaşama sahip olmak için, O'nun "iyiliklerinin" (Mez. 103:2) hepsi bulunmaktadır (Mez. 103:3-6). Bu bereketlerin temelinde Tanrı'nın lütfakar karakteri ve İsrail ile yatığı antlaşmaya olan sadakati bulunmaktadır (Mez. 103:7-18). Tanrı, insanın zayıflığını ve geçiciliğini "anımsıyor" ve halkına merhamet ediyor (bkz. Mez. 103:13-17).

Anımsamak sadece bilişsel bir eylemden ibaret değildir. Bir eylemle ifade edilen bir taahhüdü barındırmaktadır: Tanrı, halkını kurtarır ve destekler (Mez. 103:3-13). Mezmurlar 103:11-16 ayetlerinde bulunan güçlü tasvirler, Tanrı'nın lütfunun ölçülemez büyüklüğünü anlatmaktadır, ki o büyüklük ancak göklerin sonsuz enginliğiyle karşılaştırılabilir (İş. 55:9).

O halde, insanlar Tanrı'nın sevgi dolu lütfuna nasıl karşılık vermelidir?

Öncelikle, Rab'bi bereketleyerek (Mez. 103:1, 2 KM).

Bereketleme sıklıkla birine maddi ve ruhsal faydalar bağışlama eylemi olarak anlaşılmaktadır (Yar. 49:25, Mez. 5:12). Tüm bereketlerin Kaynağı Tanrı olduğuna göre, insanlar Tanrı'yı nasıl bereketleyebilir? Bir alt, üstünü ancak O'na teşekkür etmek ya da O'nu övmek amacıyla bereketleyebilir (İkr. 8:66, Eyüp 29:13). Tanrı, insanları, onlara iyilik bahşederek bereketler. İnsanlar da Tanrı'yı O'nun iyiliğini överek, yani lütfakar karakteri için O'na saygı göstererek bereketlerler.

İkinci olarak, Rab'bin insanın güçsüz durumunu ve halkıyla yapmış olduğu antlaşmayı hatırlaması gibi (Mez. 103:3-13), O'nun tüm iyiliklerini ve antlaşmasını hatırlayarak (Mez. 103:2, 18-22). Tanrı ile O'nun halkı arasındaki ilişkinin can alıcı unsuru, hatırlamaktır. Tanrı halkına verdiği vaatleri nasıl hatırlıyorsa, insanlar da Tanrı'nın sadakatini hatırlamakla ve O'na sevgiyle ve itaatle karşılık vermekle yükümlüdürler.

Bu düşünceyi aklınızdan çıkarmadan, Ellen G White'ın şu meşhur sözleri çok uygun olacaktır: "Mesih'in yaşamını tasavvur etmek için her gün düşünceli bir saat geçirmemiz iyi olur. Nokta nokta ele almalı ve hayal gücünün her sahneyi, özellikle de kapanışları kavramasına izin vermeliyiz. Bu şekilde O'nun bizim için yaptığı büyük fedakarlığın üzerinde durduğumuzda, O'na olan güvenimiz daha devamlı hale gelecek, sevgimiz hızlanacak ve O'nun Ruhu ile daha derinden doldurulacağız. Eğer sonunda kurtarılacaksak, çarımın önünde eğilmeyi ve pişmanlık dersini öğrenmeliyiz."—*Sevgi Öğretmeni*, s. 72.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam* kitabından, 9.-12. sayfalar arasındaki “Günahkârın Mesih’e Duyduğu İhtiyaç” bölümünü okuyun.

Mezmurlar’da, Tanrı’nın sonsuz sevgisinin kutlanması sırasında, Tanrı’nın halkının sesleri “O’nun sevgisi sonsuzdur” nakaratını tekrarlarlarken birleşip tek bir ses olur (*Mez. 106:1; Mez. 107:1; Mez. 118:1–4, 29; 136. Mezmur*). “Tanrı’yı övmek, O’nun iyiliklerini unutmak, Tanrı’nın armağanlarına değer vermemek anlamına gelirdi. Sadece övgülerini sunanlar unutmazlar. Tanrı’yı düşünmek ve O’nun hakkında konuşmak tam olarak O’nu övmek değildir. Övgü, kişi Tanrı’nın görkemini ve işlerini kabullendiğinde ve O’nun iyiliğine, merhametine ve bilgeliğine hayranlıkla karşılık verdiğinde başlar.”—Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms [Mezmurlar’da Kurtuluş]*, s. 178.

Rab’bin sonsuz sevgisini ciddiyetle ikrar etmek, Tanrı’nın khesed—yani antlaşmaya dayanan merhameti ve sadakatinin— insanın günah işlediği ve Tanrı’ya başkaldırdığı zamanlarda sağlam ve değişmez kaldığını hatırladığımızda, daha da derin bir önem kazanmaktadır.

Biz O’na karşı günah işledik ve O’nun hoşnutluğuna lâyık değiliz; buna rağmen O Kendisi, dudaklarımıza şu en harika yalvarışı koymuştur: ‘Kendi ismin uğrunda bizi hor görme; Kendi izzetinin tahtını ucuzlatma; bizimle olan Kendi ahdini an da bozma.’ Yeremya 14:21. Kendi değersizliğimizi ve günahımızı itiraf ederek O’na geldiğimizde, O bizim feryadımıza kulak vermeye söz vermiştir. O’nun bize verdiği sözü yerine getirilmesine karşılık olarak tahtının şerefi ortaya sürülmüştür.”—Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s. 148.

Tanrı’nın ona karşı olan lütufkarlığını tecrübe etmek (*Mez. 103:2*) mezmurcuyu şu sözleri söylemeye teşvik ediyor: “RAB bütün düşkünlere hak ve adalet sağlar” (*Mez. 103:6; vurgu eklenmiştir*). Yani, mezmurcunun kişisel tanıklığının ve Tanrı’nın yaşamındaki sevgisine övgüler sunmasının nihai gayesi, diğer insanların O’nun merhametine itimat etmelerini sağlamaktır böylelikle onlar da yüreklerini Tanrı’ya açabilir, O’nun kurtaran lütfunu alabilir ve Tanrı’yı övebilirler (*Mez. 9:11, 12; Mez. 22:22–27; Mez. 66:16*).

Tartışma Soruları:

1. İnsanların kurtuluşu için Tanrı’nın sevgisinin sonsuza dek kalıcı olması gerçeğinin yaşamımızdaki çıkarımları nelerdir? Bu neden, Tanrı’nın sevgisi sonsuz olduğu için insanların günah işlemeye devam edebileceği anlamına gelmemektedir?
2. Tanrı’nın günahlarımızı bağışlamasıyla, Tanrı’nın günahı yargılaması fikirlerini nasıl birbiriyile uzlaştırabiliriz?
3. Yeni Ahit’te bulunan Tanrı’nın sevgisiyle ilgili ifadeler, Mezmurlar’da bulunan ifadelerle ne şekilde uyumludur (Ef. 2:4, 5; 1Ti. 1:16; Tit. 3:5; İbr. 4:16)?

Yükü Kaldırıldı: Bölüm 3

Yazan: Andrew McChesney

Bir cuma akşamı Sekule, Bosna-Hersek'in başkenti Saraybosna'daki lisesindeki erkek yurdunun önünde pusuda bekliyordu. Kendisine hakaret eden bir çocuğu bekliyordu ve onu dövme planlıyordu.

Beklerken bir arkadaşı ona konyak uzattı. İçmeye başladı ve daha birçok içkiden sonra sarhoş halde bayıldı.. Sabah olduğunda arkadaşlarının intikam almadığı için onunla acımasızca dalga geçeceğini biliyordu. O gün saklanmaya karar verdi. Ama nerede? Sonra Adventist öğretmeninin kiliseye gitme davetini hatırladı. Bir Şabat sabahıydı.

Sekule'nin saçları uzun ve yağlıydı. Bir aydır yıkanmamıştı. Nefesi fena kokuyordu. Ama kiliseye gitti. Geldiğinde dikkatlice oturacak bir yer aradı. Adventistlerin her hafta "Tatlı Şabat" seks partilerini kutladıklarını duymuştu ve bir büyükannenin yanında oturmak istemiyordu. Çekici bir genç kadın görünce onun yanına oturdu.

Kilise pastörü vaaz vermeye başladığında Sekule'nin ağız şaşkınlıktan açık kaldı. Pastör, Tanrı ve cehennem hakkındaki sorularına Kutsal Kitap'tan cevaplar veriyordu. Tanrı'nın gerçekten sevgi olduğunu (1 Yuhanna 4:8), her günahkârı kurtarmak istediğini (Luka 19:10) ve hiç kimseyi sonsuz cehenneme atmayacak. (Malaki 4:1,3; Mezmurlar 37:10, 11) duyunca yüreğinden büyük bir yük kalktı.

Vaazdan sonra birisi Sekule'yi müjde toplantılarına davet etti ve o da gitti. İbadetlerin sonunda kilise pastörüne, "Lütfen bana neleri yapmama izin verildiğini ve neleri yapmama izin verilmediğini söyleyin." diye sordu.

Pastör, "İstedikini yapabilirsiniz," dedi.

"Böyle konuşmayın," dedi Sekule. "Lütfen bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyin."

Pastör, "Artık Şabat'ta çalışamazsın," dedi.

"Tamamdır."

"Artık Şabat günü okula gidemezsin."

"Tamamdır."

"Artık kavga edemezsin."

"Tamamdır."

"Kirlî et yiyemezsin."

"Tamamdır. Kirlî et yemeyeceğim."

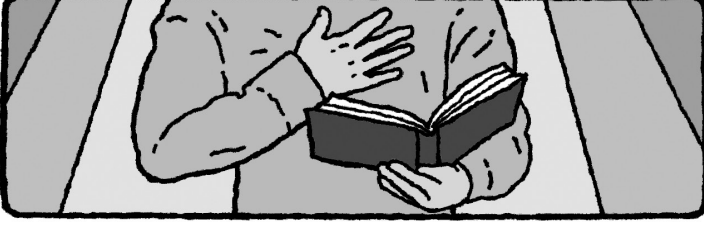
"Aslında hiç et yemesen daha iyi."

"Tamam, artık et yemeyeceğim."

O günden sonra Sekule Şabat'ta ne çalıştı ne de okula gitti. Asla kavga etmedi ve asla et yemedi. Altı ay sonra, 18 yaşında vaftiz edildi. Bütün Adventist öğretilerini hemen kabul etti; çünkü Tanrı ve cehennemle ilgili soruları Kutsal Kitap'tan yanıtlanmıştı.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikâyesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyile ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Doğru Yaşam İçin Bilgelik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 119:1–16, 90. Mezmur, Yu. 3:16, Mez. 95:7–11, 141. Mezmur, 128. Mezmur.

HATIRLAMA METNİ: “Bu yüzden günlerimizi saymayı bize öğret ki, bilgelik kazanalım” (Mezmurlar 90:12).

Daha önce gördüğümüz üzere, günahın bağışlanmasını sağlayan Tanrı'nın lütfudur ve bu durum artık imanına göre yaşayan tövbe etmiş günahkarda yeni bir yürek yaratır.

Tanrı'nın Sözü ayrıca doğru bir yaşam için talimatlar sağlamaktadır (Mez. 119:9–16). Tanrı'nın yasasını tutmak hiçbir suretle kuralların yasacı bir tavırla tutulması değildir, tersine Tanrı'yla yakın ilişki içinde, bereketlerle dolu bir yaşam sürmektir (Mez. 119:1, 2; 128. Mezmur).

Bununla birlikte, doğru kişinin yaşamı ayartılardan uzak bir yaşam değildir. Doğru kişi bazen günahın kurnaz doğası tarafından ayartılır (Mez. 141:2–4) ve hatta bu ayartıya yenik düşer. Tanrı, çocuklarının sadakatinin (ya da sadakatsizliğinin) açıkça ortaya çıkması için sınama zamanlarına izin verir. Tanrı'nın çocukları, O'nun talimatlarına ve uyarılarına kulak astıklarında, imanları arınacak ve Rab'be olan güvenleri güçlenecektir. Doğru bir yaşam sürmek için bilgelik, ayartılar ve zorluklar içinde Tanrı ile birlikte yaşanan bir hayatın dinamikleri aracılığıyla kazanılmaktadır. Yani, bilgelikle dolu bir yürek kazanalım diye Tanrı'nın bize günlerimizi saymayı öğretmesi için edilen dua (Mez. 90:12), kesintisiz bir şekilde Rab'be sadık bir yaşam sürme taahhüdünü yansıtmaktadır.

*24 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sözünü Yüreğimde Sakladım

Mezmurlar 119:1-16, 161-168 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın buyruklarını nasıl tutmalıyız ve bunu yapmanın sağlayacağı bereketler nelerdir?

Kutsal Kitap her gün yaşanan bir iman hayatını, Tanrı'nın doğruluk yolunda O'nunla bir yolculuk ("yürüyüş") olarak tasvir ediyor. Bu iman hayatı "RAB'bin yasasına göre" (Mez. 119:1) yaşayarak ve O'nun "yüzünün ışığında" (Mez. 89:15) yürüyerek sürdürülür. Bunlar hiçbir şekilde iki farklı yürüyüş değildir. Tanrı'nın yüzünün ışığında yürümek ifadesiyle, Tanrı'nın yasasını tutmak ima edilmektedir. Aynı şekilde, "Rab'bin yasasına göre" yaşamak da tüm yüreğimizle Rab'bi aramak anlamına gelir (Mez. 119:1, 2, 10).

"Yolları temiz olmak," Mezmurlar'da bulunan bir diğer doğru yaşam sürme tarifidir (Mez. 119:1). "Temiz" sözcüğü, Tanrı açısından kabul edilebilir olan "kusursuz" bir kurbanı tarif etmektedir (Çık. 12:5). Aynı şekilde, diri bir kurban olan (Rom. 12:1) doğru yaşayan kişinin yaşamı, günah sevgisiyle lekelenmemiş olmalıdır. Tanrı'ya adanmış bir yaşam aynı zamanda "kusursuz bir yoldur" (Kemal yolu), yani kişinin hayatta Tanrı'yı hoşnut eden bir yönde ilerlediği anlamına gelir (Mez. 101:2, 6 KM, ayrıca bkz. Mez. 18:32).

Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek hiçbir surette ilahi kuralları yasacı bir şekilde tutmakla ilgili değildir. Tersine, doğru ile yanlış, iyi ile kötü arasındaki farkı iyi anlamaktan ibarettir (Mez. 111:10 KM; ayrıca bkz. 1Ta. 22:12) ve sadece dışa dönük eylemlerle değil kişinin bütünüyle ilgilidir. "Kusursuz" olmak, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek ve tüm yüreğimizle Tanrı'yı aramak yaşamın birbirinden ayrılmaz eylemleridir (Mez. 119:1, 2).

Tanrı'nın buyrukları, O'nun dünya için istediklerinin bir açıklamasıdır. İnsanlara nasıl bilge olacakları, özgürce ve huzur içinde nasıl yaşayacakları konusunda bilgi verir (Mez. 119:7-11, 133). Mezmurcu yasadan zevk alıyor çünkü yasa Tanrı'nın sadakati konusunda ona güvence veriyor (Mez. 119:77, 174).

"Yasayı sevenler büyük esenlik bulur, hiçbir şey sendeletmez onları" (Mez. 119:165). Sendeleme ifadesi, ahlaki bir başarısızlığı tarif ediyor. Mezmurcunun adımları için çıra olan Tanrı'nın Sözü (Mez. 119:105), bizi ayartılardan korumaktır (Mez. 119:110).

Mesih, yaşamında Tanrı'nın Sözü'nün gücünü nasıl sergilemişti (Mat. 4:1-11)? Bu, Tanrı'nın yasasına itaat etmeye ayarlanmış bir yürekten kaynaklan güç hakkında bize ne anlatmalıdır?

Günlerimizi Saymayı Bize Öğret

90. Mezmur'u ve Mezmurlar 102:11, Mezmurlar 103:14-16 ayetlerini okuyun.
İnsanın çıkmazı nedir?

Düşkün insan varlığı, sonsuzluğun ışığında ancak bir buğu gibidir. Tanrı'nın gözünde bin yıl, üç dört saat süren "bir gece nöbeti gibidir" (Mez. 90:4). İlahi zamanla karşılaştırıldığında, insan ömrü uçup gider (Mez. 90:10). İnsanların en güçlüsü, bitkilerin en zayıfıyla kıyaslanabilir (Mez. 90:5, 6; Mez. 103:15, 16). Ayrıca kısa bir ömür bile zahmetle ve kederle doludur (Mez. 90:10). Tanrı'ya inanmayan dünyevi insanlar bile, özellikle onlar olmadan ilerleme tehdidinde bulunan sonsuzlukla kıyaslandığında yaşamın kısıklığı karşısında kederlenip hüüzleniyor.

90. Mezmur insanın çıkmazını, Tanrı'nın, yaratıcıları olarak onları gözetmesi bağlamına yerleştiriyor. Rab tüm kuşaklar boyunca halkı için barınak olmuştur (Mez. 90:1, 2). İbrance sözcük ma'on, "barınak," Rab'bi halkı için bir sığınak ya da koruma olarak tasvir etmektedir (Mez. 91:9).

Tanrı, haklı öfkesini dizginlemekte ve lütfunu yeniden büyütmektedir. Mezmurcu, "kim bilir gazabının gücünü?" (Mez. 90:11) diye feryat ederken, Tanrı'nın günah karşısındaki öfkesinin tam gücünü asla hiç kimsenin tecrübe etmemiş olduğunu ve bu sebeple insanların tövbe edip doğru bir yaşam sürmek adına bilgelik kazanmaları için umut bulunduğunu demeye getiriyor.

Kutsal Kitap'ta bilgelik kavramı sadece akli değil aynı zamanda Tanrı'ya hürmeti tarif etmektedir. Bizim ihtiyacımız olan bilgelik, günlerimizi saymayı bilmektir (Mez. 90:12). Günlerimizi sayabilirsek, bu, günlerimizin sınırlı olduğu ve bizim de onların sınırlı olduğunu bildiğimiz anlamına gelir. Bilge bir yaşam sürmek, hayatın geçiciliğinin farkında olup, iman ve itaatle dolu bir hayat yaşamak anlamına gelir. Bilgelik ancak tövbeyle (Mez. 90:8, 12) ve Tanrı'nın bağışlama, şefkat ve merhamet armağanlarıyla kazanılır (Mez. 90:13, 14).

Bizim temel sorunumuz insanlar olarak yaratılmış olmamız gerçeğinden değil, günahtan ve günahın dünyamızda bozduklarından ileri gelmektedir. Onun yıkıcı etkileri her yerde ve her kişide görülmektedir.

İsa'ya şükürler olsun, bizi bu insan çıkmazından kurtaracak bir yol açılmıştır (Yu. 1:29, Yu. 3:14-21). Yoksa hiç umudumuz olmayacaktı.

Ömrümüz ne kadar çabuk geçiyor olursa olsun İsa'da sahip olduğumuz vaat nedir? (Bkz. Yuhanna 3:16.) O olmasa ne umudumuz olabilirdi?

Rab'bin Sınavı

Mezmurlar 81:7, 8; Mezmurlar 95:7-11 ve Mezmurlar 105:17-22 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde ilahi sınavın içeriği nedir?

Meriva, İsrail'in, Tanrı'nın onların ihtiyaçlarını karşılayacak sadakate ve kudrete sahip olmadığını sınadıkları yerdir (*Çık. 17:1-7; Mez. 95:8, 9*). 81. Mezmur şaşkıncı bir değişiklik yapıyor ve aynı olayı, Tanrı'nın İsrail'i sınadığı bir zaman olarak yorumluyor (*Mez. 81:7*). Sonuç olarak, halk itaatsizlikleri ve güvensizlikleri yüzünden (*Mez. 8:11*) Tanrı'nın sınavında başarısız oldu.

Meriva'dan bahsedilmesi iki yönlü bir mesaj iletiyor. İlk olarak, Tanrı'nın halkı geçmiş kuşakların hatalarını tekrarlamamalıdır. Onun yerine, Tanrı'ya güvenmeli ve O'nun yolundan yürümelidirler (*Mez. 81:13*). İkinci olarak, halk sınavda başarısız olmuş olsa da, sıkıntıya düştüklerinde Tanrı onları kurtarmaya gelmiştir (*Mez. 81:7*). Tanrı'nın geçmişteki kurtaran lütfü, O'nun yeni kuşaklara lütfü için güvence vermektedir.

105. Mezmur, Tanrı'nın, Yusuf'un geleceği konusunda Tanrı'nın Sözü'ne olan güvenini sınamak için denemelerden yararlandığını göstermektedir (*Yar. 37:5-10, Mez. 105:19*). 19. ayetteki İbranice Tsarap, "sınadı" sözcüğü, bir "temizleme," "inceltme," ya da "arıtma" anlamı taşımaktadır. Yani, Tanrı'nın Yusuf'un imanını sınamasının amacı, Tanrı'nın vaadi konusundaki herhangi şüpheyi ortadan kaldırmak ve Yusuf'un, Tanrı'nın rehberliğine olan güvenini güçlendirmektir.

İlahi eğitimin amacı, Tanrı'nın çocuklarını güçlendirmek ve Yusuf'un örneğinde gösterildiği gibi, onları vadin gerçekleşmesine hazırlamaktır (*Mez. 105:20-22*).

Bununla birlikte, Tanrı'nın talimatlarını reddetmek, artan inatçılığa ve dik kafalı kişinin yüreğinin katılaşmasına yol açmaktadır.

"Tanrı, yasasına çabuk ve sorgulamayan bir itaat talep etmektedir; fakat insanlar uykudalar; ya da bahaneler ve dalavereler üreten, onların şüphelerini fetheden Şeytan'ın hileleri yüzünden akılları karışmış durumda. Şeytan onlara da bahçede Havva'ya dediği gibi, 'kesinlikle ölmezsiniz' diyor. İtaatsizlik sadece suçlu kişinin yüreğini ya da vicdanını katılaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda başkalarının da yozlaşmaya meyletmesine yol açıyor. Onlara ilk bakışta çok yanlış gelen şey, sürekli önlerine geldikçe yavaş yavaş bu görünümünden kurtuluyor, ta ki sonunda onlar da bunun bir günah olup olmadığını sorgulayana ve bilinçsizce aynı hataya düşene kadar."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 146.

Günahın yüreği nasıl katılaştırdığı konusunda sizin kendi tecrübeniz ne oldu? Bu düşünce neden bizi itaat edecek gücü bulabileceğimiz çarmlıha yönlendirmelidir?

Kötülük Yolunun Aldatıcılığı

141. Mezmuru okuyun. Mezmurcu ne için dua ediyor?

141. Mezmur dahili ve harici ayartılardan korunma için bir duadır. Mezmurcu sadece kötülerin hileleri yüzünden tehlikede değil (*Mez. 141:9, 10*), aynı zamanda kötüler gibi davranma ayartısıyla karşı karşıyadır. İlk zayıf nokta konuşmada öz-denetimdir ve mezmurcu da Rab'bin, dudaklarının kapısını koruması için dua ediyor (*Mez. 141:3*). Bu tasvir, Kutsal Kitap zamanlarında kenti koruyan şehir kapılarını koruma kavramını anırtıyor.

Ayartı aynı zamanda, Tanrı'nın çocuğunun doğruların tavsiyesine mi uyacağı yoksa kötülerin lezzetli şeylerinin cazibesine mi kapılacağı konusundadır (*Mez. 141:4, 5*). Mezmurcu yüreğini öncelikli tehdit olarak tarif ediyor çünkü gerçek mücadele orada gerçekleşiyor. Tanrı'nın çocuğunu ayartıdan yalnızca Tanrı'ya tam bir güven ve adanmışlıkla gerçekleştirilen aralıksız dua koruyabilir (*Mez. 141:1,2*).

Mezurlar 1:1 ve 141:4 ayetlerini okuyun. Ayartının ilerleyen ve kurnaz doğası burada nasıl tarif ediliyor?

Mezurlar 141:4 ayeti ayartının ilerleyen doğasını tarif ediyor. İlk olarak yürek kötülüğe eğilim gösterir. Sonra kötü işler yapmaya başlar (İbranicedeki anlamı, eylemin tekrarlayan özelliğini vurgulamaktadır). Son olarak da yürek kötülerin lezzetlerini yer, yani onların kötü adetlerini, arzulanan bir şey olarak kabul eder.

Benzer şekilde, Mezurlar 1:1 ayetinde, Tanrı'nın çocuğunu Rab'bin yolunda yürümekten alıkoymak amacıyla, onun kötülerle birlikte yürümesi, günahkarların yolunda durması ve son olarak da alaycılarının yanında yer alması için ayartı gelir. Günahkarlar, kötüler ve alaycılar: onlar gibi olmamalı ya da bizi Rab'den uzaklaştırmalarına izin vermemeliyiz.

Mezurlar ayartının ilerleyen, cezbedici ve kurnaz niteliğini tarif etmektedir ve bu, kişinin sadece bütünüyle Rab'be güvenerek zafer kazanabileceği gerçeğinin altını çiziyor. Mezurlar, ayartı sırasında kişinin söylediği ve dinlediği sözlerin önemini vurguluyor. Kötülerin sonu da, doğruların sonu da insanlara Tanrı'daki bilgeliği aramaları gerektiğini öğretmelidir (*Mez. 1:4-6, Mez. 141:8-10*). Fakat her iki Mezmur'da da, Tanrı'nın çocuklarının sonuçta haklı çıkarılmaları geleceğe kalmaktadır. Bu, imanlıların sabırla Tanrı'ya güvenmeye ve O'na kulluk etmeye çağrıldıkları anlamına geliyor.

Doğru Bir Yaşam Sürmenin Bereketleri

Mezmurlar 1:1-3; Mezmurlar 112:1-9 ayetlerini ve 128. Mezmuru okuyun. Rab'be hürmet edenlere hangi bereketler vaat edilmiştir?

Rab'be saygı gösterenlere vaat edilen pek çok bereket içinde en önemlisi belki de esenliktir. 1. Mezmur doğru kişileri, akarsu yakınına dikilmiş, mevsiminde meyve veren ve yaprağı hiç solmayan bir ağaç benzetmesiyle tasvir ediyor (*Mez. 1:3; Yer. 17:7, 8; Hez. 47:12*). Bu benzetme tüm bereketlerin kaynağını tanımlıyor, Tanrı'nın tapınağında, O'nun huzurunda ikamet etmek ve Tanrı'yla kesintisiz, sevgi dolu bir ilişki içinde olmak. Saman çöpü diye tasvir edilen, istikrarsız, yersiz ve geleceksiz kötülerden farklı olarak, doğru kişiler kök salmış, meyve veren bir ağaç gibidir, Tanrı'nın yanında bir yere ve sonsuz yaşama sahiptirler.

Mezmurlar 128:2, 3 ayetleri, kişinin kendi asma ve incir ağacının altında oturmasının barış ve refahı simgelediği Mesih'in krallığının bereketlerini anımsatıyor (*Mika 4:4*). Yeruşalim'e esenlik bereketi (*Mez. 122:6-8; Mez. 128:5-6*), kötülüğü sona erdirip yeryüzünde barışı yeniden tesis edecek olan Mesih'in umudunu açıklıyor.

“Kutsal Kitap'ta kurtulanların mirasına ‘ülke’ denir. (İbraniler 11:14-16). Orada göksel Çoban sürülerini yaşam sularının pınarlarına götürür. Yaşam ağacı meyvesini her ay verir ve ağacın yaprakları ulusların hizmetindedir. Cam berraklığında, hiç durmadan akan ırmaklar vardır, kıyılarında sallanan ağaçlar, Rabb'in fidyeyle kurtardıkları için hazırlanan yollara gölge eder. Geniş ovalar güzel tepelerle birleşir, Allah'ın dağları heybetli zirvelerini yükseltirler. Yaşam ırmaklarının yanındaki huzurlu ovalarda, çoktan beridir göçebe ve gezgin olan Allahın halkı, bir yuva bulacaktır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 680.

Yeni Ahit bu umudun gerçekleşmesini, Mesih'in ikinci gelişinde ve yeni yeryüzünün yaratılmasında tasvir etmektedir (*Mat. 26:29, Vahiy 21*). Bu sebeple, doğru kişiler bu hayatta pek çok berekete sahip olsalar da, zamanın sonunda Tanrı'nın krallığı bütünüyle yenilediğinde, Tanrı'nın hoşnutluğu bütün doluluğuyla onları bekliyor olacaktır.

Çarmıh ve orada gerçekleşen şey neden Yeni Ahit'te bulunan, Tanrı'nın bizim için hazır bulundurduğu şeyler konusundaki vaatlerin güvencesidir? Bu vaatlerden şimdi bile nasıl teselli bulabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Bu modern zamanlarda, bilgelik kazanmak mutluluğa ulaşmak kadar istenilen bir şey değil gibi görünüyor. İnsanlar mutluluğu bilgeliğe tercih ediyorlar. Fakat tanrısal bir bilgelik olmadan gerçekten mutlu olabilir ve başarılı bir yaşam sürebilir miyiz? Mezmurlar açık bir biçimde bunu yapamayacağımızı söylüyor. İyi haber şu ki, bilgelikle mutluluk arasında bir seçim yapmamız istenmiyor. Tanrısal bilgelik, gerçek mutluluğu sağlıyor.

İbrani dilinden basit bir örnek bu konuyu açıklayabilir. İbranicede “adım” sözcüğünün çoğulu (*ashurey*), “mutluluk” sözcüğüne (*ashrey*) çok benzemektedir. Biz, Kutsal Kitap çevirilerinde bu bağlantıyı kaybediyor olsak da, aslında çok önemli bir mesaj iletiyor: Tanrı yolunda atılan “adımlar,” mutlu bir yaşama götürür (*Mez. 1:1, Mez. 17:5, Mez. 37:31, Mez. 44:18, Mez. 89:15, Mez. 119:1*). Kutsal Kitap’ta bilgelik de mutluluk da soyut kavramlar değil, gerçek yaşam tecrübeleridir.

Onlara, Tanrı’yla bir ilişkiye sahip olunarak ulaşılır ki bu, Tanrı’ya saygı duymayı, övgüler sunmayı, O’nda güç bulmayı ve O’na güvenmeyi gerektirir. Mezmurlar 25:4 ayeti şöyle diyor, “RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını, Onlara açıklar antlaşmasını.”

“Allah’ın bize sunduğu parlak resimler için O’na şükredin. O’nun sevgisinin kutsal güvencelerini bir araya toplayalım ki onlara devamlı bakabilelim: Allah’ın Oğlu, insanı Şeytan’ın gücünden kurtarmak için Babası’nın tahtını bırakıyor ve tanrılığını insanlıkla örtüyor. O’nun bizim adımıza kazandığı zafer, göğü insana açıyor, İlahiyet’in görkemini örtüsünü kaldırdığı mevcudiyet odasını insanların görebilmesi için açıyor. Düşmüş insan nesli günahın onu batırdığı harabe çukurundan kaldırılmış ve sınırsız Tanrı’yla tekrar bağlantıya geçirilmiştir ve ilahî sınava Kurtarıcımız’a iman sayesinde dayanarak, Mesih’in doğruluğunu giymiş ve O’nun tahtına yükseltilmiştir — Allah’ın üzerinde düşünmemizi istediği resimler bunlardır.”—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 77.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın Sözü nasıl kişi için sadece talimat değil aynı zamanda zevk kaynağı olabilir? Tanrı’nın Sözü’yle beslenmek, İsa Mesih’te, Söz’de ikamet etmekle nasıl ilişkilidir (*Yu. 1:1, Yu. 15:5, 7*)?
2. İnsanlar bilinçli ve sürekli olarak Tanrı’nın öğretisini reddettiklerinde ne olur (*81. Mezmur, 95. Mezmur*)? Sizce neden böyle oluyor?
3. Kötülerin yolu neden zaman zaman doğru kişilerin tavsiyesinden daha cazip görünebilir? (*141. Mezmur 141*)? Yani, görünürde kötülerin sıklıkla başarılı oldukları gerçeğiyle nasıl başa çıkabiliriz?

Şabat Veda Partisi: Bölüm 4

Yazan: Andrew McChesney

Sekule'nin vaftizinden iki hafta sonra Bosna Savaşı patlamış . Sekule, Bosna Hersek'in başkenti Saraybosna'daki yatılı lisesinden kaçarak 15 gün saklandı.

Eşyalarını almak için yurda döndüğünde binanın askerler tarafından yakılmış olduğunu gördü. Gerçeği ararken topladığı küçük bir dini kitap kütüphanesi odasının ortasına atılmış ve ateşe verilmişti. Her şeyini kaybetmişti. Memleketine, Karadağ'daki köyüne döndü.

Sekule'nin Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ne katıldığı haberi, ailesi tarafından pek hoş karşılanmadı. Babası neden et yemeyi bıraktığını anlayamadı ve onu bir doktora götürdü. Anne, oğluna büyü yapıldığını düşündü ve kara büyü yapan birinden yardım istedi. Girişimleri başarısız olunca Sekule'yi askere gönderdiler. 1992 yılıydı ve Bosna Savaşı şiddetleniyordu. Bir oğlu askere göndermek, onu savaşa göndermek demekti.

O günlerde aileler yeni askere alınan askerler için büyük kutlamalar düzenlerdi. Sekule'nin ailesi, partisini Aralık ayında bir Şabat gününe planlamıştı. İki yüz misafir bekleniyordu. Ancak Sekule, kiliseye gitti.

Kış güneşi saat 16:00 civarında battığında eve döndü. Neyle karşılaşacağını hiç bilmiyordu. Evin, ülkenin dört bir yanından ve ötesinden akrabalarıyla dolu olacağını düşünüyordu. Sadece kendi asker partisine geç geldiği için değil, aynı zamanda en büyük torun olarak büyük saygısızlık ettiği için de eleştirilere maruz kalmayı bekliyordu.

Büyükbabasını ön verandada buldu.

"İnsanlar geldi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Hayır mı!?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kimse bilmiyor."

Sonra insanlar gelmeye başladı. Sekule onlara "Neden şimdi geliyorsunuz?" diye sordu. Hepsini aynı şekilde cevap verdiler: "Birisine bize akşam 5'ten sonra gelmemizi söyledi."

"Size bunu kim söyledi?" dedi Sekule.

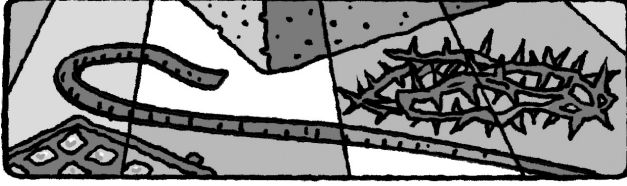
Kimse bilmiyordu.

O anda Sekule, Tanrı'nın onu koruyacağını anladı. Askere gitti.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyi ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Kutsansın RAB'bin Adıyla Gelen

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 23. Mezmur; Yu. 10:11–15; 22. Mezmur; Mez. 89:27–32; Kol. 1:16; 2. Mezmur; İbr. 7:20–28.

HATIRLAMA METNİ: “Yapıcıların reddettiği taş, köşenin baş taşı oldu. RAB'bin işidir bu, gözümüzde harika bir iş!” (Mezmunlar 22, 23).

Mezmunlar, Mesih'in kişiliği ve hizmeti hakkında tanıklık etmektedir. O'nun kurtuluş tasarısındaki işinin neredeyse tüm yönleri Mezmurlar'da görünmektedir. Mezmurlar'da Mesih'in yaşamına ve işine çeşitli yöntemlerle, genellikle de dikkat çekici bir doğrulukla delalet edilmiş ve önceden haber verilmiştir.

Mezmurlar'da açıklanan konular arasında, Mesih'in tanrılığı, oğulluğu, itaati, Tanrı'nın tapınağı için gayreti, İyi Çoban olarak kimliği, ele verilmesi, çektiği acı, kemiklerinin kırılmaması, ölümü, dirilişi, göğe yükselişi, rahipliği ve krallığı bulunmaktadır. Hepsi orada, İsa beden almadan yüzlerce yıl önce önceden bildirilmiştir.

Örneğin, Emmaus yolunda öğrencileriyle hizmeti konusunda konuşurken, İsa'nın Mezmurlar'dan bahsetmiş olması hiç şaşırtıcı değil (Luk. 24:44). O, öğrencilerin Mezmurlar'da O'nun kim olduğuna dair kanıtları bulmalarını istiyordu.

Mesih'le birlikte semboljisi tamamlanmış olan Mezmurlar'dan bazıları şunlardır; 24., 45., 72., ve 101. Mezmur (ideal Kral ve Yargıç); 88. ve 102. Mezmur (Tanrı'nın acı çeken kulunun duaları).

Bu Mezmurlar'ın her birinde, mezmurcunun ağıtları, şükranları, övgüleri, adalet ve kurtuluş talep eden feryatları aracılığıyla, Mesih'in dünya'nın kurtuluşu için ettiği duanın yankılarını duyabiliriz.

*2 Mart Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kendisini Kurban Eden İlahi Çoban

23. Mezmur'u; Mezmurlar 28:9; Mezmurlar 80:1; Mezmurlar 78:52, 53; Mezmurlar 79:13 ve Mezmurlar 100:3 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Rab ve halkı arasındaki ilişki nasıl resmediliyor?

Rab'bin Çoban, Tanrı'nın halkının da O'nun otlağının koyunları olarak tasvir edilmesi, Tanrı'nın rehberliğini, halkını destekleyerek gözetmesini ve halkın da ihtiyaçlarını karşılaması için Tanrı'ya güvenmesini vurgulamaktadır. Bu tasvir Tanrı'nın halkıyla çok yakın olduğu düşüncesini naklediyor çünkü çobanlar sürüleriyle birlikte yaşar, her bir koyunlarıyla tek tek ilgilenirlerdi. Bu kırsal tasvir aynı zamanda sürünün sahibinin Tanrı olduğunun, iki güçlü bağla güvence altında olduğunu vurguluyor: yaratılış (*Mez. 95:6, 7; Mez. 100:3*) ve antlaşma (*Mez. 28:9, İbr. 13:20*).

Yusuf'u bir sürü gibi güden ilahi Çoban tasviri (*Mez. 80:1*) belki de, Tanrı'yı İsrail'in Çobanı olarak resmeden ve böylelikle bu büyük vaat ve berekete başvuran Yakup'un Yusuf'u takdis edişini ima ediyordu (*Yar. 49:24*).

Krallar, halklarının çobanları olarak kabul ediliyorlardı (*2Sa. 5:2*). Fakat bu unvanı hak eden yalnızca Tanrı'dır çünkü insanların krallarından pek çoğu bu isme yarasız bir hayat sürmemiştir. Bunu sadece İsa yapmıştır ve bu sebeple ona İyi Çoban diyoruz.

Yuhanna 10:11-15 ayetlerini okuyun. İsa, İyi Çoban olarak Kendisi hakkında ne söylüyor?

İlahi Çoban ile sürüsü arasındaki yakın bağ, sürünün yanılmadan Çoban'ın sesini tanımasıyla anlaşılmalıdır (*Yu. 10:4, 27*). Günümüzde dahi, Orta Doğu'da çobanlar birbirine karışan sürülerini basitçe çobanlarının sesini tanıyan ve izleyen kendi koyunlarını çağırarak ayırabiliyorlar.

Zaman zaman, Tanrı'nın sürüsü, insanların Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun ve onları terk ettiğinin işareti olarak yorumladıkları çeşitli dertlerle boğuşurlar. Fakat İyi Çoban asla başıboş koyununu terk etmez, tersine onu kurtarmak için arar. Bu, Tanrı'nı halkıyla olan ilişkisinin güçlü bir tasviridir. O, koyunları için ölmeye hazırdır (*Yu. 10:11, 15*) ve tersine onların faydası için kurban edilen bir kuzu olmuştur (*Yu. 1:29*). Ayrıca, İsa diğer ağıllardaki koyunları çağıracağını ve hepsini tek bir sürü olarak birleştireceğini doğrulamıştır (*Yu. 10:16*).

İyi Çobanımız olarak İsa'ya sahip olmamızla bize vaat edilmiş olan şeyden gündelik hayatta faydalanmanız için yapabileceğiniz şeyler nelerdir?

Acı Çeken Mesih

22. Mezmur'u ve Mezmurlar 118:22 ayetini okuyun. Mesih, onları kurtarmak amacıyla geldiği kişiler tarafından nasıl tehdit edildi?

Pek çok Mezmur, acı çeken Mesih'in büyük terk edilmişliğinin yarattığı kahredici duyguları ifade etmektedir (*örneğin 42. Mezmur, 88. Mezmur, 102. Mezmur*). 22. Mezmur doğrudan Mesih'i işaret eden bir peygamberlik sözüdür çünkü bu Mezmur'daki pek çok ayrıntı tarihsel olarak Kral Davut'a uymamakta fakat Mesih'in ölümündeki koşullara kusursuz bir şekilde uymaktadır. İsa çarmıhta Mezmurlar 22:1 ayetinin sözleriyle dua etmişti (*Mat. 27:46*).

Mesih'in tüm dünyanın günahlarını taşıması yüzünden Babası'ndan ayrılmasının yarattığı ıstırap, ancak onların yakınlığının, yani benzersiz birliklerinin boyutuyla ölçülebilir (*Yu. 1:2, 2; Yu. 10:30*). Yine de, anlaşılmasız acının derinlikleri dahi Baba ile Oğul arasındaki birliği kırmayı başaramadı. Mesih, mutlak terk edilmişliği içinde, yüzleştiği çaresizliğin kati derinliklerine rağmen, Kendisini koşulsuz olarak Baba'ya emanet etti.

“Tüm insanlığın yaptığı kötülüklerin yükü Mesih'in üzerine yüklendi. Bizleri Yasa'nın lanetinden kurtarmak adına Yasa'yı çiğneyenlerle eşit tutuldu. Adem'den beri insanlığın işlediği günahlar O'nun kalbine yük oldu. Allah'ın öfkesi ve O'nun günah yüzünden olan hoşnutsuzluğunun korkunç tecellisi, Oğlu'nun canını dehşetle doldurdu.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 744.

22. Mezmur, İsa'yla, O'nun Babası'na söylediği sözlerle alay eden kalabalığın nefret dolu sözlerini (*Mez. 22:1, 8; Mat. 27:43*) ve askerlerin, İsa'nın kıyafetlerini bölüşmesini (*Mez. 22:18, Mat. 27:35*) şaşkıncu bir doğrulukla aktarmaktadır. İnsanlar ezmeye çalıştıkları “toprak kurdunun,” tapmakta köşenin “baş taşı” olacağını ve temelini sağlamlaştıracağını hiç anlamamışlardı (*Mez. 118:22*).

Yine de, reddedilen Mesih, ölümden dirildikten sonra Tanrı'nın halkı için kurtuluş Kaynağı oldu (*Mat. 21:42, Elç. 4:10-12*). Mesih insanlık tarafından reddedilmenin acısını yaşadı fakat Baba O'nu Tanrı'nın ruhsal Tapınağının yaşayan baş “köşe taşı” yaparak Oğlu'nu yüceltti (*Ef. 2:20-22, 1Pe.2:4-8*). Bu Taş'ı, yani Tanrı'nın kurtuluş aracını reddeden kişiler için, o bir yargılama vasıtası olacaktır (*İş. 8:14, Mat. 21:44*).

İsa çarmıhta, sizin işlediğiniz her günah için cezayı Kendisi olarak ödedi. O'nun sizin iyiliğiniz için acı çekmiş olduğu gerçeği bugünkü yaşam biçiminizi nasıl etkilemelidir, yani, günahı neden son derece iğrenç bulmalısınız?

Antlaşmasına Sonsuza Kadar Bağlı

Mezmurlar 89:27-32, 38-46 ve Mezmurlar 132:10-12 ayetlerini okuyun. Davut ile yapılan antlaşma ne hakkındaydı? Ona zarar veren şey neydi?

Davut ile yapılan antlaşma, Tanrı'nın Davut'un soyuna sonsuza kadar destek vermesi ve Tanrı'nın halkının refahı konularındaki vaatlerinden oluşmaktadır (2Sa. 7:5-16; Mez. 89:1-4, 19-37; Mez. 132:12-18). Antlaşmanın kalıcılığı, Tanrı'nın içtiği ant ve kralın Tanrı'ya sadakati üzerine tesis edilmişti. Fakat Kral Davut gibi adanmış krallar dahi Rab'be her zaman sadık değillerdi. 89. Mezmur, Davut ile yapılan antlaşmanın muhteşem vaatlerinin kaybolduğu acı gerçeği konusunda ağıt yakar gibidir. İsrail Tanrı tarafından çaresizce terk mi edilmişti? Cevap elbette hayır!

Tanrı'nın gazabı, evet ilahi yargılamanın bir ifadesidir (Mez. 38:1, Mez. 74:1). Fakat bu durum sonsuza kadar devam etmez çünkü insanlar tövbe ettiklerinde, Tanrı'nın sonsuza dek kalıcı sevgisi onların günahlarını bağışlar. Bununla birlikte, sona erse de, Tanrı'nın günah işlemiş insanlardan hoşnutsuzluğu ciddidir. İnsanlar itaatsizliklerinin acı sonuçlarını hisseder ve günahlarının ağırlığının farkına varırlar (Mez. 89:38-46). Yine de, Tanrı'nın öfkesinin geçici niteliğine çağrıda bulunarak, "daha ne kadar?" diye sorarlar (Mez. 89:46). Yenilenmiş umut, Tanrı'nın, lütfunu sadakatle "anımsayacağına" yeniden güvenmekten kaynaklanır (Mez. 89:47, 50).

Kısacası, antlaşmanın insan bileşeni başarısız olmuş olsa da, insanlar İsrail'in ve tüm dünyanın bütün doğruluğunu ve kurtuluşunu somutlaştıran Mesih aracılığıyla Tanrı'nın değişmeyen amaçları vaadinde huzur bulabilirler. Yani, sonuçta Tanrı üstün gelecek ve O'nun sonsuz krallığı sonsuza dek kurulacaktır fakat bu Tanrı'nın halkı sayesinde değil, sadece İsa sayesinde gerçekleşecektir.

İsa, Davut'un Oğlu'dur ve Mesih'tir (Mat. 1:1, İbra. 1:8). Mesih'in bir örneği olan Davut'a Tanrı'nın ilk oğlu diyen Mezmurlar 89:27 ayeti ima edilerek, O'na "bütün yaratılışın ilk doğanı" (Kol. 1:15) denmektedir. "Ben de onu ilk oğlum, dünyadaki kralların en yücesi kılacağım."

"İlk oğul" sıfatının, Davut'un biyolojik durumunu ifade etmediği açıktır çünkü Davut anne babasının sekizinci çocuğuydu (1Sa. 16:10, 11). İsa için de aynı şey geçerlidir. Bu unvan O'nun özel payesini ve yetkisini simgelemektedir (Kol. 1:16, 20-22). Tanrı İsa'yı ölümden dirilttiğinde, O'nu tüm dünya üzerinde ege-men Kral yapmış oldu (Elç. 2:30, 31).

Kolosaliler 1:16, 20-22 ayetlerini okuyun. Bu ayetler İsa'nın kim olduğu ve bizim için ne yaptığı konusunda bize ne öğretiyor? Bu gerçekten kendiniz için hangi vaadi çıkarabilirsiniz?

Eşsiz Kudret Sahibi Ebedi Kral

2. Mezmur'u ve Mezmurlar 110:1-3; Mezmurlar 89:4, 13-17; Mezmurlar 110:5, 6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Bir Kral olarak Mesih hakkında bize ne öğretiyor?

Tanrı'nın, Mesih'in Babası olarak resmedilmesi, kral Tanrı'nın antlaşmasını benimsedikten sonra, onun taç giyme törenine işaret ediyor (*Mez. 2:7, Mez. 89:26-28*). Mezmurlar 2:7 ayeti, Mesih'in yeni sonsuza dek kalıcı antlaşmanın şafağı olarak dirilişini ve yüceltilmesini ve O'nun soylu rahipliğini önceden görmektedir (*Elç. 13:33-39, İbr. 1:5, Mesih*, Tanrı'nın sağında eşi görülmemiş şeref ve yetki sahibi Biri olarak oturmaktadır (*Mez. 110:1; Elç. 7:55, 56*). "Dahası, Rab ve 'Meshedilmiş Olan' (Mesih) arasındaki etkileşim, bu Davut'un soyundan gelen Mesih'i Rab ile özdeşleştirme maksadı olduğunu bile düşündürüyor . . . Sağda oturan Rab ise, o halde Rab Mesih'tir çünkü sonraki de aynı şekilde sağda görülmektedir [*bkz. Mez. 110:1, 5.*]"—Jacques Doukhan, *On the Way to Emmaus [Emmaus Yolunda]*, s. 26, 27.

Sonunda, Mesih düşmanları karşısında mutlak zafer kazanacaktır. Düşmanlarını "ayakların altına sermek," eski zamanda Yakın Doğu krallarının, mağlup ettikleri düşmanlarına bütünüyle üstünlük sağladıklarını göstermek için, onların boynuna ayaklarıyla basma geleneğini yansıtan bir tasvirdir. Fakat burada Mesih'in asası korku veren bir alet değildir (*Mez. 2:9, Mez. 110:2*).

Asa ("değnek") aslında kabile önderleri tarafından, kabilenin simgesi olarak tutuluyordu (*Yas. 17:2-10*). Mesih'in asası Siyon'dan gelmektedir çünkü O Siyon halkını temsil ediyor. O'nun asası, kötülüğün egemenliğine son veren ve Mesih'in eşsiz hükümdarlığını tasvir eden ilahi yargının bir simgesidir (*Va. 2:27, Va. 12:5*). Kötü krallara dahi tövbe edip Mesih'e boyun eğme şansı tanınmıştır (*Mez. 2:10-12*).

Mesih'in mutlak zaferinin çarpıcı bir tasviri de, Daniel 7. bölümdeki, "–Yüceler Yücesi– gelip kutsallarının lehine yargı" (*Dan. 7:22*) verdikten sonra O'nun "sonsuza dek sürecek" (*Dan. 7:27*) olan krallığının kurulduğunu gösteren, ikinci geliş öncesi sahnesinde bulunmaktadır. Çarmıh sayesinde krallık vaadi güvence altına alınmıştır.

Krala güvenen herkese bir bereket vaat edilmiştir ve halk Mesih'in egemen ve adil hükümdarlığında sevinç içindedir (*Mez. 2:12, Mez. 89:15-17*).

Sonunda elbette iyiliğin kötülük karşısında zafer kazanacağını, adaletin yerini bulacağını, acı ve ıstırapın sonsuza kadar yenilgiye uğratılacağını bilmek ne kadar güzel. O halde, bugün insani bakış açısından kötülüğün başarılı gibi görüldüğü zamanda bu gerçek bizi nasıl teselli etmelidir?

Melkisedek Düzeninde Ebedi Rahip

Mezmlar 110:4-7 ayetlerini okuyun. Mesih'in rahipliği nasıl benzersizdir ve Mesih'in göksel rahipliğinde hangi büyük umudu bulabiliriz?

Tanrı Mesih'e sonsuza dek kalıcı bir krallık (*Mez. 110:1-3*) ve üstün mekide, Melkisedek düzeninde bir kahinlik bahşetmektedir (*Mez. 110:4-7*). Rab bir ant içerek sözünü mühürlemektedir (*İbr. 6:18*). Tanrı'nın, bize kusursuz bir Kahin verme mücadelesinden vazgeçmeme yemini, O'nun lütfunun bir göstergesidir. İnsanların günahları ve açıkça isyan etmeleri sürekli olarak Tanrı'yı öfkeliendirip halkını terk etmeye yönlendirmektedir fakat Tanrı'nın yemini değişmezdir ve O'nu tövbe eden kişileri yargılamaktan vazgeçirerek, Tanrı'nın lütfunu güvence altına almaktadır (*Çık. 32:14, Mez. 106:45*).

İlahi ant, Mesih Kral'ın aynı zamanda Kâhin olduğunu açıklayarak, Davut'la yapılan antlaşmaya yeni bir unsur daha eklemektedir (*Mez. 110:4*). İsrail'in kraları hiçbir zaman Levili rahipler olarak işlev görememişlerdi (*Say. 8:19, 2Tâ. 26:16-21*). Kutsal Yazı kralların ya da halkın kurban sunduğundan bahsederken aslında onların kurbanlarını, onları sunacak olan rahiplere getirdiklerini söylemektedir. 110. Mezmur Mesih Kral'ı İsrail'in diğer krallarından ve rahiplerinden ayırıyor. Mesih'in sonsuz kâhinliği hem Şalem'in (Yeruşalim'in) kralı, hem de "Yüce Tanrı'nın" kâhini olan Melkisedek'ten kaynaklanmaktadır (*Yür. 14:18-20*). Eski Ahit, 110. Mezmur dışında hiçbir yerde Kral Davut'un ya da herhangi diğer İsrail kralının Melkisedek düzeninde kâhin olduğunu söylememektedir. Bu Mezmur açıkça İsrail'in tarihindeki belirli bir kâhin-kraldan bahsetmektedir.

İbraniler 7:20-28 ayetlerini okuyun. Mesih'in üstün rahipliğinin çıkarımları nelerdir?

Hem ilahi kral, hem de sonsuza dek kalıcı Kâhin olan Mesih, insan kâhinler ve krallar üzerinde benzersiz bir üstünlük sahibidir; bundan ümitlenebiliriz. Mesih, insanların vaatlerine değil, Tanrı'nın yeminine dayanan üstün bir antlaşmayı tasdik etmektedir. O, göksel tapınakta hizmet ediyor. O'nun kâhinliği, insan kâhinlerinki gibi günah ya da ölümden etkilenmemektedir, bu sebeple O sonsuza kadar halkı için şefaate edebilir ve onları kurtarabilir. Mesih'in kusursuz ve merhametli Kâhin olarak gerçekleştirdiği barıştırma işi, O'nun halkına kalıcı bir Tanrı'nın Kendi varlığında ikamet etme güvencesi sağlamaktadır (*İbr. 6:19, 20*). Mesih'in asil kâhinliği, sadece insanların kalplerinde değil aynı zamanda dünyada kötülüğün hükümdarlığını kaldıracak. O, 2. Mezmur'un her ulusun ve her hükümdarın Mesih İsa'nın asil yargılamasına tabi olduğu vaadini yerine getirecektir (*Mez. 2:6-9; Mez. 110:1, 2, 5, 6*). İsa'nın muhteşem asil kâhinliği bizim itaatimiz ve güvenimizde mutlak bir şekilde hak talep etmektedir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 13-21 sayfalarındaki “Allah Bizimle” bölümünü okuyun.

Mezmurlar hem Mesih’in duaları, hem de Mesih hakkında dualar olarak, O’nun kişiliğinin ve “bizimle olan Tanrı” olarak kefarete eden hizmetinin benzersiz ifşaları olmaktadır (*Mat. 1:23*). İsa, terkedilmişliğin ve ıstırapın mücadeleye eden dualarında “bizimle olan Tanrı’dır.” O, adalet ve kurtuluş feryatlarında “bizimle olan Tanrı’dır.” İsa, bizi kendi kayboluşumuzda ve çaresizliğimizde terk etmeyip, bize zafer kazanan iman yolunu gösteren “bizimle olan Tanrı’dır.” O, bizi günahın sonsuza dek kalıcı yazgısından korumak amacıyla, bizim için sonsuz Kâhin ve Kral oldu. Davut’un soyundan gelen kusursuz Kral olan Mesih’te, Tanrı’nın tüm değerli kurtuluş vaatleri tamamlanmaktadır (*2Ko. 1:20*).

Ellen G. White Mesih’in insanlık ile olan birliğini ferasetli bir biçimde şöyle tarif ediyor: “O, insanlığı ile insanlara yardım elini uzattı. İlahiliği ile Allah’a sınıksız bağlıydı. Bir insan olarak, bize bir itaat örneği verdi. Tanrı’nın Oğlu olarak O, itaat etmemiz için bize güç verir. Horev dağındaki çalıda Musa ile konuşan İsa idi. ‘Ben ‘BEN OLAN’ım... İsrail oğullarına de ki, Beni size ‘BEN OLAN’ gönderdi.’ Çık. 3:14. Bu, İsrail’in kurtuluşunun teminatıydı. O, insan şeklinde geldiğinde, kendisini “BEN OLAN” şeklinde tanıttı. Beytlehemli Çocuk, alçakgönüllü ve mütevazı Kurtarıcı; ‘insan bedeninde görünen’ Tanrı’dır. İTi. 3:16. Ve İsa, bize şöyle der: ‘BEN iyi çobanım.’ ‘Gökten inmiş olan diri Ekmek de ‘BEN’im.’ ‘Yol, gerçek ve yaşam ‘BEN’im.’ ‘Yeryüzünde ve gökyüzünde tüm yetki bana verilmiştir.’ Yu. 10:11; 6:51; 14:6; Mat. 28:18. ‘BEN OLAN’ her sözün teminatıdır; korkmayın.”—*Sevgi Öğretmeni*, s.19.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı, halkın sadakatsizliğine rağmen, antlaşmasına olan sarsılmaz sadakatini ne şekilde göstermişti? Bu, Tanrı’nın bugün zorluk çekmekte olan çocuklarına nasıl bir güvence vermelidir?
2. Mesih’in Melkisedek düzenine göre olan benzersiz ve üstün kâhinliği Tanrı’nın halkının kurtuluşunun kesinliğini nasıl güçlendirmektedir?
3. Müjdeliler, Mezmurlar’da bulunan pek çok Mesih’le ilgili vadin, İsa Mesih tarafından tamamlandığını gösteriyor. Bu durum, Tanrı’nın Sözü’nün doğruluğunu nasıl gösteriyor? Tanrı’nın Sözü’ne olan güvenimizi zayıflatmaya meyilli her türlü düşünceye neden karşı durmalıyız?
4. Mesih’in, “gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi” sözlerinden nasıl büyük bir teselli bulmalıyız (*Mat. 28:18*)? Bu vadi kendi yaşantımıza nasıl uygulayabiliriz?

Yazan: Andrew McChesney

Andrew McChesney Tarafından

Ordudaki ilk birkaç haftasında Sekule, bir grup askerle birlikte eski Yugoslavya'da bir dağda çalışmak üzere gönderildi. Bir Cuma öğleden sonra, Şabat saatlerine kadar kürekle kömür atma emri aldı.

Komutan, "15 dakika kürek sallamanız, 10 dakika dinlenmeniz ve ardından tekrar 15 dakika kürek sallamanız gerekiyor." dedi.

Sekule, "Güneş batana kadar 2,5 saat durmadan kürek sallayacağım ama sonra duracağım." dedi.

Komutan, "Kimse iki saat boyunca kürek sallayamaz" dedi.

"Ben yapabilirim." dedi Sekule.

Karadağ'da büyürken çok çalışmayı öğrenen Sekule, elinden geldiğince çabuk kömür attı. Diğer askerler onu yavaşlaması için uyardı. "Neden bu kadar hızlı çalışıyorsun?" sordular.

"Geri kalanlarınıza daha az iş bırakmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum." diye yanıtladı. "Kendimi umursamıyorum. Sadece yapabileceğim en fazlasını yapmak istiyorum."

Sözleri diğer askerler arasında saygı uyandırdı. Onlara yardım etmek istediğini gördüler. Sekule, herkesi şaşırtacak şekilde gün batımına kadar gerekli miktarda kömürü kürekle atmaya başladı.

Ancak komutan, Şabat'ı tutma arzusunu anlamış görünmüyordu. Başka bir Şabat günü, subay askerlere görev listesini okudu ve ona "Bugün çalışacaksın." dedi.

Sekule dimdik ayakta idi. "Bugün benim Şabat'ım ve hiçbir iş yapamam." dedi. "Hiçbir iş yapmayacağım" derse hapse girebileceğini biliyordu, bunun yerine kelimelerini özenle seçti ve "Ben hiçbir iş yapamam" dedi.

"Yapamam da ne demek?" diye sordu.

Sekule, "Ben bir Yedinci Gün Adventistiyim ve Şabat günü çalışmam," dedi.

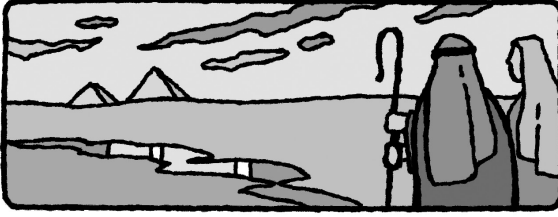
Komutan önünde kapı gibi durdu ve Sekule'ye dik dik baktı. "Söyle asker, o zaman senin yerine kim çalışacak?" dedi.

Diğer tüm askerler dimdik ayakta idi. Hep bir ağızdan, "O zaman onun yerine biz çalışırız!" dediler.

Sekule o anda sadece Tanrı'ya sadık olmanın değil, insanlara da sadık olmanın önemli olduğunu anladı. İsa'nın şu sözlerini anımsadı; "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin. İkincisi de şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.' Bunlardan daha büyük buyruk yoktur." (*Markos 12:30, 31.*) Sekule, eğer başkalarına adil davranırsa, onların da ona adil davranacağını gördü.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyi ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyonunularınız için teşekkür ederiz.

Geçmişten Dersler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 78. Mezmur, 105. Mezmur, Gal. 3:29, 106. Mezmur, 80. Mezmur, Say. 6:22–27, 135. Mezmur.

HATIRLAMA METNİ: “Duyduğumuzu, bildiğimizi, atalarımızın bize anlattığını. Torunlarından bunları gizlemeyeceğiz; RAB’bin övgüye değer işlerini, gücünü, yaptığı harikaları gelecek kuşağa duyuracağız” (Mezmurlar 78:3, 4).

Pek çok Mezmur’da övgü, Rab’bin kudretli kurtarıcı işlerinin anlatılması şeklinde gerçekleşiyor. Bu Mezmurlar’a genelde “kurtuluş tarihi Mezmurları” ya da “tarihi Mezmurlar” denmektedir. Bazıları Tanrı’nın halkına kendi tarihlerinden, özellikle de kendi hatalarından ve atalarının hatalarından ders almalarını söyleyerek sesleniyor. Bazı tarihi Mezmurlar, Tanrı’nın geçmişte halkı yararına gerçekleştirdiği harika işleri vurgulayan ve böylelikle onların Rab’be olan güvenlerini güçlendiren baskın bir ilahi motifi barındırmaktadır. O Rab ki onları içinde buldukları zorluklardan kurtarmaya muktedir ve isteklidir.

Tarihi Mezmurlar’ın özelliği, bizim kendi yaşamlarımızı Tanrı’nın halkının tarihinin bir parçası olarak görmemize ve o tarihi kendi tarihimiz olarak kabul etmemize yardım ederler. Biz Mesih aracılığıyla Tanrı’nın tarihteki halkının oluşturduğu aileye kabul edilmiş olduğumuz için (Rom. 8:15; Rom. 9:24–26; Gal. 4:6, 7), eski İsrail halkının tarihi mirası ashında bizim kendi ruhsal atalarımızın öyküsü olmuştur. Bu sebeple onların tarihlerinden öğrenebiliriz ve öğrenmeliyiz çünkü o tarih bizim de tarihimizdir.

Nihai hedef, Tanrı’nın halkının her kuşağının, Tanrı’nın büyük mücadeledeki egemen gayelerinin yüce tarihsel gelişiminde küçük fakat önemli bir işleve sahip olduğunun farkına varmaktır.

*9 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Rab'bin Durdurulamaz Sadakati

78. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da hangi üç anahtar tarih dönemi vurgulanıyor? Asaf bu dönemlerin her birinden hangi tekrar eden dersleri çıkartıyor?

İsrail'in geçmişiyle ilgili değerlendirmeler, Tanrı'nın sadakatini ve İsrail'in sadakatsizliğini ortaya koyuyor. Bunlar aynı zamanda gelecek kuşaklara atalarının hatalarını tekrarlamamayı, Tanrı'ya güvenip O'nun anlaşmasına sadık kalmayı öğretmelidir. Mezmurcu, tarihi bir benzetme olarak kullanıyor (*Mez. 78:2*) ve bu da insanların Mezmur'un mesajını derinlemesine düşünmeleri, ne anlama geldiğini kendi başlarına araştırmaları gerektiği anlamına geliyor. Mezmurlar 78:2 ayeti, İsa'nın benzetmelerle öğretme yönteminin bir peygamberlik tarifidir (*Mat. 13:34, 35*).

Mezmur ayrıca Mısır'dan Çıkış döneminden (*Mez. 78:9-54*), halkın Kenan ülkesine yerleştirilmesinden (*Mez. 78:55-64*) ve Davut zamanından (*Mez. 78:65-72*) bahsediyor. Rab'bin görkemli işlerini ve halkın Tanrı'yla antlaşmalarını bozmalarının sonuçlarını gözler önüne seriyor. İsrail'in tarihi, halkın Tanrı'ya gösterdiği sadakatsizliğin pek çok biçimini, özellikle de putperestliklerini anlatmaktadır (*Mez. 78:58*).

Fakat mezmurcu İsrail'in sadakatsizliğinin kökenini vurguluyor: Tanrı'nın onlar için yaptıklarını unutmuşlardı, Tanrı'ya güvenmemiş, O'nu denemişlerdi (*Mez. 78:18, 41, 56*) ve O'na isyan etmiş, O'nun yasasını, antlaşmasını ve tanıklıklarını tutmakta başarısız olmuşlardı (*Mez. 78:10, 37, 56*). Mezmurcu bu açık sadakatsizlik biçimlerini vurguladıktan sonra, tarihte İsrail'in geri çevrilmesinin özünde tek bir sebepten, halkın Rab'be güvenmekte başarısız olmasından kaynaklandığını ima ediyor (*Mez. 78:7, 8*).

Mezmur'u okurken, Rab'bin sınırsız sabrı ve lütfu karşısında halkın gösterdiği sürekli inatçılık ve ruhsal körlük insanı kahrediyor. Her yeni kuşak öğrenmek konusunda nasıl bu kadar yavaş olabiliyordu?

Bizim de geçmiş kuşakları çok fazla yargılamadan önce kendimizi değerlendirmemiz gerekiyor. Biz de Tanrı'nın geçmişteki mucizelerini unutuyor, O'na karşı antlaşmadan kaynaklanan sorumluluklarımızı ihmal etmiyor muyuz? Mezmur halkı kendi işlerine güvenmeye teşvik etmiyor. Tersine, 78. Mezmur insan iradesinin, Tanrı'nın sadakatinin sürekli bir farkındalığına ve O'nun lütfunun kabulüne dayanmadığı sürece ne kadar boşuna olduğunu gösteriyor. Tanrı'nın halkının başarısızlıkla sonuçlanan savaşları (*Mez. 78:9, 62-64*), Mezmur'un, Tanrı'ya bağlı kalmak dışında kalan tüm insani gayretlerin başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkum olduğu dersini aydınlığa kavuşturmaktadır.

Tarihi ve Tanrı'yı Övmeyi Hatırlamak

105. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da hangi tarihi olaylar ve onlardan çıkarılacak dersler vurgulanıyor?

105. Mezmur Rab ve O'nun halkı olan İsrail arasındaki antlaşmaya dayalı ilişkiyi şekillendiren anahtar olayları aktarıyor. Tanrı'nın İbrahim'le Vaat Edilen Ülke'yi ona ve soyuna vermek için yaptığı antlaşmaya ve İshak'la Yakup'a doğrulanan bu vadinin, Tanrı'nın takdiriyle nasıl Yusuf, Musa ve Harun tarafından ve Kenan ülkesinin fethedilmesi zamanında tamamlandığına odaklanıyor. Mezmur her kuşaktan Tanrı'nın halkına umut veriyor çünkü Tanrı'nın geçmişteki harika işleri, O'nun her dönemde yaşamış halkına karşı olan değişmeyen sevgisini güvence altına almaktadır (*Mez. 105:1-5, 7, 8*).

105. Mezmur, Tanrı'yı yüceltmek ve O'na bağlılık gösterilmesine ilham kaynağı olmak amacıyla, tarihte Tanrı'nın halkına olan bağlılığını vurgulamasıyla 78. Mezmur'u anımsatıyor (dünün dersine bakın). Fakat 78. Mezmur'dan farklı olarak, 105. Mezmur halkın geçmişteki hatalarından bahsetmiyor. Bu Mezmur'un farklı bir amacı bulunuyor.

Onun yerine, 105. Mezmur'da İsrail'in en büyük atalarının yaşamları aracılığıyla tarih baştan anlatılıyor, ataların zorluklara sabırla katlanmaları ve Tanrı'nın inayetiyle onlara önderlik ettiği gösteriliyor. Ataların dirayetliliği ve Tanrı'ya bağlılıkları fazlasıyla ödüllendirilmişti. Yani, 105. Mezmur halkı atalarının imanını örnek almaya ve Tanrı'ya güvenerek kendi zamanlarında O'nun kurtarışını beklemeye davet ediyor.

105. Mezmur'da, Tanrı'ya gerçekten övgüler sunmak için Tanrı'nın halkının tarihlerindeki gerçekleri bilmeleri gerektiğini gösteren bir ilahi motifi bulunmaktadır (*Mez. 105:1-7*). Tarih hem imanımız için doğrulama hem de Tanrı'ya övgüler sunmak için sayısız sebep sağlamaktadır.

İbadet edenlere İbrahim'in soyu ve Yakup'un çocukları diye hitap edilmekte (*Mez. 105:6*) ve böylelikle onlar Tanrı'nın İbrahim'e verdiği, onu büyük bir ulus yapma vadinin tamamlanması olarak kabul edilmektedir (*Yar. 15:3-6*). Mezmurcu atalarla Tanrı'nın halkının daha sonraki kuşakları arasındaki devamlılığın altını çiziyor. Mezmurcu, O'nun yargılarının "bütün yeryüzünü" (*Mez. 105:7*; vurgu eklenmiştir) kapsadığını vurguluyor ve bu sebeple "Tanrı'mızın" aynı zamanda tüm dünyanın egemen Rab'bi olduğunu ve O'nun merhametinin tüm halkları kapsadığını unutmamaları için ibadet edenleri uyarıyor (*Mez. 96:1, Mez. 97:1*). O açıkça her kuşaktan imanlı için bir sadakat çağrısıdır.

Biz Yedinci Gün Adventistleri olarak İbrahim'den başlayan bu halk silsilesinde kendimizi nasıl görmeliyiz? (Bkz. Galatyalılar 3:29). Bu tarihten hangi dersleri çıkartmalıyız?

Tarihi Hatırlamak ve Tövbe Etmek

106. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da hangi tarihi olaylar ve onlardan çıkarılacak dersler vurgulanıyor?

106. Mezmur da İsrail'in tarihindeki büyük olayları, Mısır'dan çıkışı, çölde geçen yılları ve Kenan ülkesindeki hayatı hatırlatıyor. Sonunda kuşağın sürgüne gönderilmesiyle sonuçlanan, ataların çirkin günahlarını vurguluyor. Yani, Mezmur neredeyse kesin bir şekilde İsrail ulusu Babil'deyken ya da evlerine döndükten sonra yazılmıştır. Kutsal Ruh tarafından esinlenen Mezmurcu da Tanrı'nın halkı için bu tarihi olayları ve halkın bunlardan çıkarması gereken dersleri yazıya dökmüştür.

Bu Mezmur da diğerleri gibi Tanrı'nın, geçmişte ona dayanarak halkını kurtarmış olduğu lütuf antlaşmasına bağlılığını işaret ediyor (*Mez. 106:45*). Tanrı'nın yeniden tövbe eden halkına lütuf göstereceğini ve onları ulusların arasından bir araya toplayacağına dair umutlarını ifade ediyor (*Mez. 106:47*). Tanrı'nın onları içinde buldukları durumdan kurtarması talebi bir hayal değil, O'nun geçmişteki kurtarışlarına (*Mez 106:1-3*) ve halkıyla yaptığı antlaşmaya sadakatinin asla şaşmayan niteliğine duyulan güvene dayanan bir iman duasıdır.

106. Mezmur'da İsrail'in tarihteki yanlışlarının hatırlatılması, halkın günahlarını itiraf etmelerinin ve atalarından daha iyi olmadıklarını kabullenmelerinin bölünmez bir parçasıdır. O günün kuşağı atalarından daha bile kötü olduklarını çünkü geçmişteki kuşakların kötülüklerinin sonuçlarını ve geçmişte bile bile kötü yollara sapmış olmalarına rağmen, Tanrı'nın onları kurtararak o büyük sabrını ve lütfunu nasıl ortaya koyduğunu biliyor olduklarını kabulleniyorlardı. Bu o zaman onlar için doğru idiyse, bugün Tanrı'nın İsa'da ve çarmıhta ortaya konmuş olan karakterinin ve kurtaran lütfunun ifşasına sahip olan bizler için ne kadar daha doğru olduğunu düşünün.

106. Mezmur'un iyi haberi şudur ki, Tanrı'nın değişmez sevgisi her zaman halkın günahlarına üstün gelir (*Mez. 106:8-10, 30, 43-46*). Musa ve Pinehas'ın, Tanrı'yı öfkesinden vazgeçirmekteki kilit işlevleri, Mesih'in, imanlıların faydası için yaptığı arabuluculuğun önemine işaret ediyor. Sadece Tanrı'nın lütfunu kişisel olarak tecrübe etmek, geçmişteki bir öyküyü bizim kendi öykümüze dönüştürebilir.

Mezurlar 106:13 ayeti şöyle diyor: “Ne var ki, RAB'bin yaptıklarını çabucak unuttular, öğüt vermesini beklemediler.” Yaşamlarımızda bunu yapmamız neden bizim için de çok kolaydır?

Rab'bin Asması Benzetmesi

80. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da Tanrı'nın halkı nasıl tasvir ediliyor ve hangi büyük umut için ricada bulunuyorlar?

İsrail, Tanrı'nın Mısır'dan, zulüm ülkesinden uzaklaştırdığı ve bolluklarla dolu Vaat Edilen Ülke'ye taşıdığı bir bağ olarak resmediliyor. Bağ tasviri, Tanrı'nın İsrail'i seçmesini ve inayetiyle gözetmesini aktarıyor (*ayrıca Yâr. 49:11, 12, 22; Yas. 7:7-11 ayetlerini okuyun*).

Fakat 80. Mezmur'da Tanrı'nın bağı O'nun gazabına uğramış durumdadır (Mez. 80:12). Peygamberler bağın yok edilmesini, Tanrı'nın yargısının bir işareti olarak duyuruyor çünkü asma bozulmuştu (*Yşa. 5:1-7, Yer. 2:21*).

Bununla birlikte, 80. Mezmur ilahi yargıya sebep olan şeyler üzerinde düşünüp taşınmıyor. Tanrı'nın lütfunun derinlikleri düşünüldüğünde, Tanrı'nın bu kadar uzun bir zaman boyunca varlığını halkından esirgemesi karşısında mezmurcunun kafası karışıyor. Bir tarafta Tanrı'nın gazabı ve yargısıyla, öteki taraftaki lütfu ve bağışlayıcılığı arasındaki gerginlik, mezmurcunun ilahi gazabın galip gelip halkı bütünüyle yok etmesinden korkmasına yol açıyor (*Mez. 80:16*).

Çölde Sayım 6:22-27 ayetlerini okuyun. Bu bereket 80. Mezmur tarafından nasıl kullanılmıştır?

Mezmur'un nakaratı, Harun'un, Tanrı'nın halkını sürekli olarak bereketleyeceği vaadini hatırlatıyor (*Say. 6:22-27*) ve Tanrı'nın lütfunun insanların sefaletinin sebepleri karşısında zafer kazanacağı umudunu vurguluyor: "Bizi eski halimize kavuştur, ey Tanrı, yüzünün ışığıyla aydınlat, kurtulalım!" (*Mez. 80:3; ayrıca bkz. Mez. 80:7, 19*).

Buradaki "eski halimize kavuştur" ifadesinin İbranicesi "döndür" anlamına gelen bir sözcükten gelmektedir ve Kutsal Kitap'ta defalarca Tanrı'nın, uzaklaşan halka O'na dönmeleri için yaptığı çağrılarda kullanılmıştır. Tövbe kavramıyla, günaha sırt çevirip Tanrı'ya geri dönmekle yakından ilişkilidir. "Benim RAB olduğumu anlayacak bir yürek vereceğim onlara. Onlar benim halkım olacaklar, ben de onların Tanrısı olacağım. Çünkü bütün yürekleriyle bana dönecekler" (*Yer. 24:7*).

Siz kendiniz tövbeyi bir Tanrı'ya dönüş olarak tecrübe ettiniz mi?

Tarihte Rab'bin Üstünlüğü

135. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da hangi tarihi olayların altı çizilmektedir? Mezmurcu bu olaylardan hangi dersleri çıkartıyor?

135. Mezmur Tanrı'nın halkını, Yaratılış'ta (*Mez. 135:6, 7*), İsrail'in kurtuluş tarihinde Mısır'dan Çıkış zamanında (*Mez. 135:8, 9*) ve Vaat Edilen Ülkenin fethedilmesinde (*Mez. 135:10-12*) ortaya koyduğu iyiliği ve sadakati için Rab'be övgüler sunmaya çağıyor.

Rab İsrail halkını Kendi öz halkı olarak seçerek lütfunu göstermiştir (*Mez. 135:4*). "Öz Halk" ifadesi Rab ve halkı arasındaki belirleyici antlaşmaya dayalı ilişkiyi gösteriyor (*Yas. 7:6-11; 1Pe. 2:9, 10*). İsrail'in seçilmesi Rab'bin yüce iradesine dayanıyordu ve bu sebeple İsrail'in kendisini diğer halklardan üstün görmesinin bir temeli yoktu. Mezmurlar 135:6, 7 ayeti Rab'bin dünya için yüce gayelerinin İsrail'le değil Yaratılış'la başladığını gösteriyor. Bu sebeple, İsrail Tanrı'nın tüm dünya için kurtarıcı gayelerinin gerçekleştirilmesinde üzerine düşen görevi alçakgönüllülükle yerine getirmeliydi.

Tanrı'nın halkının yararına gerçekleştirdiği büyük işlerin tekrarlanması (*Mez. 135:8-13*), O'nun halkını "haklı çıkaracağı" ve onlara acıyacağı vaadiyle sona eriyor (*Mez. 135:14*). Burada bahsedilen haklı çıkarma, Tanrı'nın zulüm görenleri ve muhtaçları savunmasıdır (*Mez. 9:4, Mez. 7:8, Mez. 54:1, Dan. 7:22*). Vaat, Rab'bin halkının davasını destekleyeceği ve onları savunacağıdır (*Yas. 32:36*). Bu sebeple, 135. Mezmur Tanrı'nın halkına Rab'be güvenmeleri ve O'nunla yaptıkları antlaşmaya bağlı kalmaları için ilham vermeye çalışmaktadır.

Rab'bin halkına bağlılığı, mezmurcuyu putların anlamsızlığını ve Rab'bin dünyadaki eşsiz üstünlüğünü onaylamaya yönlendiriyor (*Mez. 135:15-18*). Putlara güvenmek, onlara tapınanların o putlar kadar umutsuz olduklarını ifade eder (*Mez. 135:18*). Mezmur, Tanrı'ya, halkının hem Yaratıcısı hem de Kurtarıcısı olarak övgüler sunulması gerektiğini gösteriyor. Bu, On Emir'deki dördüncü emrin birbirini tamamlayan iki yorumunda harika bir şekilde aktarılmaktadır (*Çık. 20:8-11, Yas. 5:12-15*). Tanrı'nın yaratılıştaki ve tarihteki gücü bu dünyada benzersiz olduğu için, Tanrı'nın halkı her zaman O'na güvenmeli, sadece O'na ibadet etmelidir. Bizim Yaratanımız ve Kurtarıcımız olarak yalnızca O'na ibadet edilmelidir. Başka her hangi birine ya da bir şeye ibadet etmek puta tapmaktır.

Kendi hayatlarımızda putlara sahip olmadığımızdan nasıl emin olabiliriz? Puta tapınmak neden sandığımızdan daha kolay olabilir?

EK ÇALIŞMA: Elçilerin İşleri 7. ve İbraniler 11. bölümleri okuyun. Yeni Ahit, Tanrı'nın tarihte halkını egemen bir şekilde yönetmesinin nihai gayesinin ne olduğunu söylüyor?

Tarihi Mezmurlar Tanrı'nın halkına bağlılığının güçlü tanıklarındır. Tanrı'nın halkının tarihindeki her olay, Nasıralı İsa'nın kişiliğindeki dünyanın Kurtarıcısı ilahi vaadinin nihai olarak yerine gelmesine doğru götüren, Tanrı'nın inayetiyle gerçekleşen bir aşamayıdır. Sıklıkla Tanrı'nın halkını şaşkına çeviren ve Tanrı'nın onları terk ettiğini düşüncelerine yol açan denemeler dahi, Tanrı'nın egemen denetimi altındaydı ve O'nun takdirinin bir parçasıydı çünkü Tanrı tarihin üstün Rabbi'dir. Mezmurcu, halkın sadakatsizliğinin bile Tanrı'yı halkına bağlı kalmaktan ve vaatlerini yerine getirmekten alıkoymayacağını ustalıklı ifade ediyor. Bununla birlikte, tövbe etmeyen kişiler ve topluluklar antlaşmanın bereketlerinden hariç tutuluyordu. Onların utanç verici sonları, Tanrı'sız ya da Tanrı'ya karşı çakararak yaşanan bir hayatın insanları nasıl yok ettiğini gösteren kalıcı bir uyarı olarak hizmet etmektedir.

Mezmurlar her dönemden Tanrı'nın çocuklarını umutlarını Rab'be bağlamaya ve O'na sadık kalmaya teşvik ediyor. “Rab'bin bizi yönlendirdiği yoldan ve O'nun tarihimizdeki öğretilerinden ayrılmadığımız sürece, gelecekte korkmak için hiçbir nedenimiz bulunmamaktadır.”—Ellen G. White, *Life Sketches [Yaşam Öyküleri]*, s. 196.

Tanrı'nın halkı, korkmadan ilerlemek için tarihlerindeki gerçekleri bilir. Ellen G. White imanlılara “her hafta en az bir kere 105. ve 106. Mezmur'u okumalarını tavsiye ediyor.”—*Testimonies to Ministers and Gospel Workers [Din Görevlilerine ve Müjde İşçilerine Tanıklıklar]*, s. 98.

Tanrı'nın halkının tarihi, Tanrı'nın Sözü'nde verdiği her vaadin tamamlanacağını gözler önüne seriyor. Hem mevcut durumda her bir kişinin gözetilmesiyle ilgili ilahi vaatler hem de geleceğe dair, yeni yeryüzünde Tanrı'nın adalet ve barış krallığını kuracak olan Mesih'in ikinci gelişyle ilgili vaatler buna dahildir.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı'nın tarihte halkını bağlılıkla yönettiğini anımsamanın bereketleri nelerdir? Geçmişin derslerini unutmamanın ya da görmezden gelmenin yol açacağı sonuçlar nelerdir? Eski İsrail'in yapmaya çağırıldığı aynı şeyi yapmaya çağırılan bir kilise olarak, bu aynı ilkeyi kendimize nasıl uygulayabiliriz?
2. Bu Mezmurlar Tanrı'nın yaşamımızı öngörüyle gözettiğinin farkına varmamız ve işlerin neden bu şekilde gerçekleştiğini anlamamızın kolay olmadığı zamanlarda bile O'nun sınırsız yöntemlerine sabır gösterip güvenmemiz için bizi nasıl cesaretlendiriyor?
3. Kişisel ve toplu ibadetlerimizde Tanrı'nın halkının tarihiyle ilgili derslerin daha öne çıkmasını nasıl sağlayabiliriz? Çocuklarımıza Tanrı'nın halkının daha yakın tarihini anlatmak konusunda nasıl daha bilinçli olabiliriz?

İş Yok, Yemek de Yok: Bölüm 6

Yazan: Andrew McChesney

Sekule birkaç Şabat günü çalışmayı reddettikten sonra, komutanı olan subay, genç askeri vicdanını çığnemeye zorlayamayacağını anlamaya başladı.

"Yani, orduda Şabat günü çalışamaz mısın?" dedi komutan.

"Bu doğru. Şabat günü çalışmam," dedi Sekule.

"Cuma akşamından Cumartesi akşamına mı?"

"Evet, çalışmam."

"O zaman bu 24 saat boyunca yemek de yiyemezsin."

"Neden yiyemiyorum?"

"Çalışmıyorsan yemek yemene gerek yok. Yemek yemek de çalışmaktır. Ayrıca yiyeceklerin bir kısmı Şabat gününde hazırlanır, o yüzden yememelisin."

Sekule, diğer askeri tayınlarda domuz yağı olduğu için sadece ekmeği yiyor ve çay içiyordu. Ancak Şabat günü hazırlanan ekmeği yememeyi ve çayı içmemeyi kabul etti. Yakın zamanda vaftiz edilmiş bir Yedinci Gün Adventisti olarak, Şabat günü hazırlanan yemeklerin yasak olup olmadığından emin değildi. Fakat komutanın beklentilerini karşılayan bir cevap vermesi gerekiyordu. Çalışmayı reddedip ekmeği ve çayı talep etmiş olsaydı, komutanı onun Tanrı'ya sadakatsizlik ettiğini düşünürdü.

Birkaç ay geçti ve askeri aşçılar haftada bir öğün domuz yağı olmayan bir yemek pişirmeye başladılar. Sekule'nin yiyebildiği tek yemek buydu. Ancak sadece Şabat günü hazırlanıp ve sunuluyordu.

Sekule dua etti, "Tanrım, lütfen, lütfen, yemek gününü Şabat'tan Pazar'a değiştirebilir misin? Bunu benim için yapar mısın?"

Bir ay boyunca dua etti ve domuz yağı içermeyen yemek Pazar gününe alındı.

Pazar günleri, askerler için futbol, basketbol ve diğer sporları oynayarak rahatlayabilecekleri bir dinlenme günüydü. Sekule eğlence gününün Şabat'ta olmasını diledi. Onun için futbol oynamayı reddetmek, her Şabat günü çalışmayı reddetmekten daha kolay olurdu.

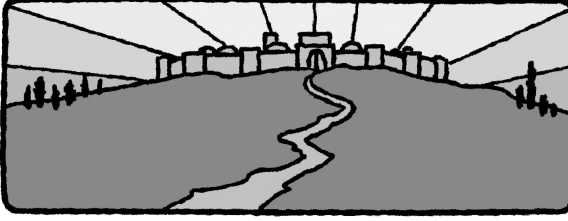
Tekrar dua etti. "Üzgünüm ama Sen'den bir şey daha isteyebilir miyim? Dinlenme gününü Pazar gününden Şabat'a kaydırabilir misin, böylece her Şabat Günü neden çalışamayacağımı açıklamam gerekmez."

Domuz yağı içermeyen yemek Pazar olarak değiştirildikten bir hafta sonra, dinlenme günü aniden Cumartesi'ye taşındı.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularınız için teşekkür ederiz.

Siyon'daki Tanrı'ya Özlem

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 84. Mezmur; Va. 21:3; 122. Mezmur; 87. Mezmur; Gal. 3:28, 29; Mat. 28:18-20; 46. Mezmur; 125. Mezmur.

HATIRLAMA METNİ: “Canım senin avlularımı özlüyor, içim çekiyor, yüreğim, bütün varlığım Sana, yaşayan Tanrı'ya sevinçle haykırıyor” (Mezmurlar 84:2).

Siyon ilahileri, Siyon'un güzelliğini ve Kutsal dağından hüküm sürmekte olan Rab'bin egemenliğini öven sevinçli ilahilerdir. Bu Mezmurlar sıklıkla diğer Mezmurlar'da da bulunduğu gibi, Rab'bin evinin erdemlerini över ve tapınağa olan sevgiyi ifade eder. Bu Mezmurlar'dan pek çoğu, tapınak müzisyenleri (1Ta. 6:31-38) ve tapınak kapılarının nöbetçileri (1Ta. 9:19) olarak, Rab'bin evinin bereketliliğini birinci elden tecrübe etmiş olan Korah'ın oğulları tarafından bestelenmiştir.

Siyon'u umudun ve sevincin kaynağı yapan şey nedir? Siyon, Tanrı'nın halkı arasında O'nun canlı varlığını temsil ediyordu. İsrail halkı Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğu için (Yas. 7:6), Siyon da Tanrı'nın seçilmiş dağıdır (Mez. 78:68, Mez. 87:2). Tanrı Siyon'dan hükmetmektedir (Mez. 99:1, 2) ve tapınağını da Siyon'a kurmuştur (Mez. 87:1). Bu sebeple, Siyon ilahi bereketlerin ve sığınmanın yeridir. Siyon'dan sıklıkla eski dünyada Tanrı'nın kurtuluş işinin merkezi olan Yeruslaim'le ve tapınakla aynı doğrultuda ve hatta onların alternatifi olarak bahsedilmektedir.

Siyon'un bereketleri yeryüzünün dört bucağına taşıyor çünkü Rab'bin kişiliği ve lütfu herhangi kutsal yerin sınırlarının ötesindedir. Bütün yeryüzünün sevinci olan Siyon (Mez. 48:2), tüm dünyanın Tanrı'ya ait olduğunu doğrulamaktadır.

*16 Mart Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Senin Avlularında Bir Gün Başka Yerdeki Bin Günden İyidir

Mezmurlar 84:1-4 ayetlerini okuyun. Mezmurcu neden Rab'bin tapınağında oturmayı arzuluyor?

Mezmurcu sonsuza kadar Tanrı'nın yanında olmak için, Tanrı'nın tapınağını kalıcı konutu yapmayı "özlüyor" ve "içi çekiyor" (*Mez. 84:1, 2*). Tanrı'nın yaşayan varlığı (*Mez. 84:2*) tapınağı benzersiz bir yer yapıyor. İbadet edenler, tapınakta "RAB'bin güzelliğini" seyredebilir (*Mez. 27:4; ayrıca bkz. Mez. 63:2*) ve O'nun "evinin, kutsal tapınağının nimetlerine" doyabilir (*Mez. 65:4*). 84. Mezmur'da, Tanrıyla kurulan ilişkiyle eşsiz bir mutluluğa sahip olunuyor; bu ilişkinin içeriği, O'na övgüler sunmaktan (*Mez. 84:4*), O'ndan güç almaktan (*Mez. 84:5*) ve O'na güvenmekten (*Mez. 84:12*) oluşmaktadır. Tapınak, imanlı kardeşlerle birlikte ibadet ederek ve kardeşlik içinde bu ilişkinin büyütüldüğü yerdir. Tanrı'nın tapınaktaki yaşayan varlığı ibadet edenlere Tanrı'nın görkemli krallığına dair anlık bir bakış sağlar ve sonsuz yaşamın lezzetini tattırır.

Mezmurlar 84:5-12 ayetlerini okuyun. Tapınak başka kimi bereketleyebilir?

Tapınaktan saçıldığı resmedilen Tanrı'nın bereketleri, öncelikle tapınakta kulluk eden kişilere (*Mez. 84:4*), sonra tapınağa doğru yola çıkmış olan hacılara bahşedilmekte (*Mez. 84:5-10*), son olarak da dünyanın dört bucağına ulaşmaktadır. Tapınakta Tanrıyla buluşma beklentisi hacıların imanını güçlendirmektedir (*Mez. 84:7*). Sıradan gezginler, yorucu yolculuğun yükü altında ilerledikçe güçten düşerken, tapınağa doğru ilerleyen hacılar tapınağa yaklaştıkça daha da güçlenir.

Tapınaktan fiziksel olarak uzaklaştırıldıklarında bile, Tanrı'nın çocukları dürüst bir yaşam sürerek, Tanrı'nın tapınağından iz taşımayı sürdürürler (*Mez. 84:11*). Bu, Rab'bin tapınağına giren doğru kişileri nitelendirmektedir (*Mez. 15:1, 2*). Rab'bin "bir güneş" olarak ifade edilmesi, tapınağın bereketlerinin güneş ışınları gibi yeryüzünün her köşesine ulaştığını göstermektedir (*Mez. 84:11*). Yani, iman yoluyla Tanrıyla birlikte yaşayan kişiler, her nerede olurlarsa olsunlar O'nun lütfunu alırlar.

Vahiy 21:3 ayetini okuyun. Dünyasal tapınakta ifade edilen hangi umut burada bize gösterilmiştir? Bu tecrübenin neye benzeyeceğini şimdiden hayal etmeye nasıl başlayabiliriz?

Esenlik Dileyin Yeruşalım'e

Mezmurlar 122:1-5 ayetlerini okuyun. İbadet edenler Yeruşalım'e vardıklarında duyularını nelerdir? Yeruşalım'de ne bulmayı umuyorlar?

122. Mezmur hacıların Yeruşalım'e vardıklarındaki sevinçlerini ve heyecanlarını ifade ediyor. Yeruşalım'e yapılan haç yolculukları, Tanrı'nın halkının, Tanrı'nın geçmişte ve günümüzdeki iyiliklerini anmak için her yıl üç defa katıldıkları sevinçli olaylardı (*Yüs. 16:16*). Yeruşalım, ulusun yaşamının merkeziydi çünkü "İsrail'e verilen öğüt" (*Mez. 122:4*) ve "yargı tahtları" (*Mez. 122:5*) oradaydı. "İsrail'e verilen öğüt" ifadesiyle, o dönemde "şehadet meskeni" (*Say. 1:50 KM*) denilen ve "şehadet sandığını" (*Çık 25:22 KM*) içinde barındıran tapınaktan bahsedilmektedir. Yargılama için kurulan tahtlar, Yeruşalım'deki yargı düzenini tasvir ediyor (*2Sa. 8:15*). Bu sebeple, haç yolculuğu insanların adaleti aradıkları ve elde ettikleri bir zamandı. Tanrı'ya iman etmek ve insanlara adaleti uygulamak asla birbirinden ayrılmamalıydı.

Mezmurlar 122:6-9 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın halkının temel duası neydi?

Yeruşalım'in esenliği için dua etmek, kent ve orada yaşayanlar için Tanrı'nın bereketlerini davet etmekte ve ibadet edenleri bir araya getirerek esenliğin onlar arasında yayılmasını sağlamaktadır (*Mez. 122:8*). Yeruşalım ancak Tanrı ile halkı arasında ve Tanrı'nın çocuklarının kendi aralarında barış olursa bir barış kenti olabilirdi. Bu sebeple, Yeruşalım'in esenliği için dua etmek, Tanrı'nın halkına, Tanrı'yla ve birbirleriyle barış içinde yaşama çağrısı taşımaktadır. Halk, Yeruşalım'in esenliğinde refaha kavuşacaktır (*Mez. 147:12-14*).

Mezmur bize Tanrı'nın çocuklarının dualarının ana konusunun iman topluluğunun iyiliğini dilemek olduğunu öğretiyor çünkü Tanrı'nın halkı ancak güçlü ve birlik içinde olduğunda, Tanrı'nın esenliğinin ve kurtuluşunun iyi haberini dünyaya duyurabilir (*Yu. 13:34, 35*).

Yeruşalım'in esenliği için dua etmek hala imanlıların bir ayrıcalığı ve sorumluluğudur çünkü Tanrı'nın esenlik krallığının son zamandaki gelişimi umudunu canlı tutmaktadır, o ki sadece Yeruşalım kentini değil, tüm dünyayı kucaklayacaktır (*Yşa. 52:7; Yşa. 66:12, 13; Vahiy 21-22*).

Günümüzde bir halk olarak uyum içinde olmak için nasıl gayret gösterebiliriz?

Siyon–Tüm Ulusların Evi

Mezmurlar 87:1, 2 ayetlerini okuyun. Siyon'u bu kadar saygın bir yer yapan nedir?

87. Mezmur Siyon'u Tanrı'nın özellikle seçilmiş ve sevgili kenti olarak kutlayan bir ilahidir. Tanrı'nın tapınağının temeli Siyon Dağı'ndadır (*Mez. 2:6, Mez. 15:1*). Zamanın sonunda Siyon, tüm dağların üzerinde yükselecektir. Bu, Rab'bin tüm dünya üzerindeki egemen üstünlüğünü işaret etmektedir (*Mez. 99:2, Ysa. 2:2, Mika 4:1*). 87. Mezmur Siyon'dan “dağlar” diye bahsederek onun yüceliğini belirtiyor (*Mez. 133:3*). Tanrı, Siyon'un kapılarını, “Yakup soyunun bütün konutlarından daha çok sever” (*Mez. 87:2*) ifadesi, Siyon'un, geçmişte Tanrı'nın halkının özel toplanma yerleri olan Şilo ve Beytel gibi tüm diğer yerlerden üstün olduğunu ifade etmektedir. Yani, Mezmur Tanrı'ya gerçek ibadetin O'nun seçilmiş yerinde ve kurullarla belirlenmiş şekilde olduğunu doğrulamaktadır.

Mezmurlar 87:3–7 ayetlerini okuyun. Siyon hakkında söylenen görkemli şeyler nelerdir?

Siyon'un görkemi tüm ulusları Tanrı'ya çekmekte, böylelikle Tanrı'nın krallığının sınırları tüm dünyayı içine alacak şekilde genişlemektedir. Siyon'un Tanrı'yı Kurtarıcıları olarak kabul eden tüm halkların ruhsal doğum yeri olarak tasvir edilmesine rağmen, Tanrı'nın diğer ulusları ikinci seviye vatandaşlar olarak değerlendirmediğine dikkat edin.

Kişilerin nüfus kaydı, doğum yerlerine göre yapıyordu (*Neh. 7:5, Luk. 2:1–3*). Mezmur üç defa ulusların Siyon'da doğmuş olduklarını ifade ediyor. Bu, Rab'bin onlara yeni bir kimlik sağladığını ve Siyon'un öz çocuklarına bahsettiği tüm ayrıcalıkları onlara da bahsettiği anlamına geliyor (*Mez. 87:4–6*).

87. Mezmur hem Yahudilerin hem de Uluslardan olanların kurtuluşuna ve Mesih'in kefareti eden hizmeti sayesinde tek bir kilisede birleştirilmelerine işaret ediyor (*Rom. 3:22; Rom. 10:12; Gal. 3:28, 29; Kol. 3:11*). Mezmur'daki Siyon'un refahı tasviri, Daniel'in gördüğü, Tanrı'nın krallığının tüm dünyayı dolduran devasa bir dağ olduğu görüşü (*Dan. 2:34, 35, 44, 45*) ve İsa'nın anlattığı, Tanrı'nın krallığının gökteki kuşları barındıran bir ağaç olduğu benzetmeyi (*Mat. 13:32*) andırıyor.

Siyon'un her halkı kabul etmeye hazırlıklı olması, kilisenin, müjdeyi her ulusa vaaz etmemizi söyleyen Büyük Görevi'nde nasıl tamamlanmaktadır (*Mat. 28:18–20*)? Bu düşünce, bizim üç meleğin mesajını duyurma çağrımıza nasıl uymaktadır?

Siyon'un Güvenliği ve Esenliği

Mezmurlar 46:1-7 ayetlerini okuyun. Dünya burada şiirsel bir dille nasıl tasvir ediliyor?

Mezmun, karışıklık içinde olan dünyanın canlı bir tarifini yapıyor. Dünya eşi benzeri görülmemiş şiddette doğal afet tasvirleriyle resmedilmiş (*Mez. 46:2, 3*). Kükreyip köpüren sular tasviri sıklıkla isyankar ulusları ve kötülerin dünyada yol açtukları çeşitli sorunları betimlemek için kullanılmıştır (*Mez. 93:3, 4; Mez. 124:2-5*). Benzer şekilde, 46. Mezmun'da doğal afet imgeleri dünyanın, ulusların hiddetlenen savaşlarının kontrolüne girdiğini tasvir ediyor (*Mez. 46:6*).

Bu açıkça Tanrı'nın bilgisinden mahrum kalmış bir dünyadır çünkü Tanrı halkının arasındadır ve Tanrı'nın ikamet ettiği yer esenlikle dolu olur (*Mez. 46:4, 5*). Fakat dünya Tanrı'yı reddediyor olsa da, O dünyayı terk etmemektedir. Tanrı, halkı arasında olarak dünyada mevcut bulunmaktadır. Diğer bir deyişle, her şey ne kadar kötü görünürse görünsün, Tanrı'nın varlığı burada, dünyadadır ve bu temel gerçeğin bilincinde olup, bundan kişisel olarak umut ve cesaret bulabiliriz.

Siyon'un kalıcı esenliğinin ve güvenliğinin Kaynağı, kusursuz sığınak olan Rab'dir. Siyon'un güvende olduğunu vurgulayan sözcük, Mezmurlar 46:3 ayetindeki "bile" sözcüğüdür. Dünya karışıklık içinde olsa bile, Tanrı'nın halkı güvencedir. Bu, esenliğin bütünüyle denemelerin olmadığı bir hayat değil, Tanrı'nın, O'na güvenen çocuklarına bir armağanı olduğunu göstermektedir. Koşulsuz biçimde O'na güven duymak, Tanrı'nın çocuğunun fırtınanın ortasında huzur ve güvenlik içinde olmasını sağlayabilir (*Mat. 8:23-27*). Karşımızdaki soru şudur: Tanrı sonsuza kadar dünyayı yıkıcı seçimleri ve davranışlarıyla baş başa bırakacak mıdır?

Mezmurlar 46:6-11 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın, dünyadaki şiddet ve yıkıma verdiği karşılık nedir?

Tanrı o kadar büyük bir kudret ve hoşnutsuzlukla karşılık veriyor ki, yeryüzünü yaratmış olan Sözü, şimdi ise yeryüzünün eriyip gitmesine yol açıyor (*Mez. 46:6*). Fakat bu erime bir yıkımla değil, yenilenmeyle sonuçlanıyor. Tanrı'nın esenliğini Siyon'dan yeryüzünün dört bucağına ulaştırdığına dikkat edin. Tanrı savaşlara son verecek ve kötü ulusların dünyaya zulmetmek için kullandıkları yıkım araçlarını ortadan kaldıracaktır (*Mez. 46:9*). Hristiyanların sahip olduğu, İsa'nın ikinci gelişinde gerçekleşecek olan büyük umut işte budur.

Ashında son derece karışıklık içinde olan dünyada esenlik bulmayı ve Tanrı'ya güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Siyon Dağı Gibi Sarsılmaz

Mezmurlar 125:1, 2 ayetlerini okuyun. Tanrı'ya güvenen kişiler burada nasıl resmediliyorlar?

Rab'be güvenenler, sabrın ve gücün simgesi olan Siyon Dağı'yla karşılaşıyor. Yeruslaim kentini çevreleyen dağların muhteşem görüntüsü, mezmurcuyu ilahi korumanın kesinliğini kabullenmeye teşvik ediyor (*Mez. 5:12, Mez. 32:7, 10*). Kötülerin yönetimi altında bulunan ve denizlerin bağına devrilen dağların aksine (*Mez. 46:2*), Yeruslaim kentinin üzerine inşa edildiği dağın etkileyici sağlamlığı gerçek bir güven sağlıyor. Tanrı'nın korumasına güvenmek, kötülüğün sıklıkla galip geliyor gibi görüldüğü acı verici gerçeklik karşısında daha da cesaret gerektiren bir şeye dönüşüyor. Yine de, bu kötülük karşısında dahi, Tanrı'nın halkı umutlanabilir.

Mezmurlar 125:3-5 ayetlerini okuyun. Doğru kişiler nasıl ayartılıyorlar? Burada bizim için hangi mesaj bulunmaktadır?

Tanrı'nın çocuklarının kötülerin başarısı karşısında cesaretleri kırılabilir ve belki onların yollarını takip etmeleri için ayartılabilirler (*Mez. 73:2-13, Mez. 94:3*). Siyon Dağı'nın son noktadaki sağlamlığı, Rab'den ayrılanları güvence altında tutamaz. Yine de insanlara "haksızlığa el uzatmak" (*Mez. 125:3*) ve "eğri yollara sapmak" (*Mez 125:5*) konularında özgür seçim hakkı tanınmıştır. Tanrı adildir ve isyan eden kişileri diğer tövbe etmemiş günahkarlarla birlikte yargılayacaktır.

Burada Tanrı'nın halkına, aynı Siyon Dağı'nın onların yerinden oynamaz sığınakları olması gibi, yerinden oynamaz bir iman ve güvenle Rab'be bağlı kalma çağrısı yapılmaktadır. Yani, olan şeyleri kavrayamadığımızda dahi, Tanrı'nın iyiliğine güvenmeyi sürdürebiliriz.

"Günahın dünyaya girmesi, Mesih'in beden alması, yenilenme, diriliş ve Kutsal Kitap'ta bahsedilen pek çok diğer konu insan zihninin açıklayamayacağı ve hatta bütünüyle kavrayamayacağı derinliğe sahip olan gizemlerdir. Allah'ın takdirinin sırlarını anlayamadığımız için O'nun sözünden şüphe etmek için bir nedenimiz yok . . . Her yerde aklımızın alamayacağı harikalar vardır. O halde ruhsal dünyada da anlayamadığımız sırlar bulunduğunu gördüğümüzde şaşmalı mıyız? Güçlük sadece insan aklının zayıflığında ve darlığımızdadır. Allah Kutsal Yazılar'da bize onların ilahî karakterine ilişkin yeterli kanıt vermiştir, öyleyse biz de O'nun takdirinin bütün sırlarını anlayamadığımız için O'nun sözünden şüphe etmemeliyiz."—Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam*, s. 70.

EK ÇALIŞMA: Yeşaya 40. bölüm ve Yeşaya 51:1-16 ayetlerinde verilen mesaj üzerinde düşünün.

Siyon ilahileri, Siyon'u ve onun temsil ettiği Tanrı'nın egemen hükmünde yaşayan umudu hatırlamayı sürdürmek için mutlak bir taahhütte bulunmaktadır. Tanrı'nın tapınağının pek çok bereketi bu hayatta tecrübe edilse de, Siyon'daki yaşamın ve sevincin doluluğu hala gelecektedir. Tanrı'nın çocuklarından pek çoğu gözyaşlarıyla göksel Siyon'un özlemini çekmektedir. Siyon'u hatırlamakla kastedilen sadece arada sırada onu düşünmek değil, bu canlı hatıra uygun bir yaşam sürmek için bilinçli bir farkındalık ve kararlılık içinde olmaktır (*Çık. 13:3, Çık. 20:8*).

Bu sebeple, Siyon ilahilerini söylemek, Tanrı'nın krallığının yeni yeryüzünde yenileneceği umudunu canlı tutmak için hararetli bir kararlılık aktarmaktadır (*Va. 21:1-5*). "Orada, ölümsüz zihinler, bitmez bir neşe ile, yaratıcı gücün harikalarını ve kurtaran sevginin gizemlerini düşünecekler. Allah'ı unutmaları için onları ayartacak zalim ve aldatıcı düşman orada olmayacak. Her yeti geliştirilecek, her kapasite arttırılacak. Bilgi edinmek zihni yormayacak ve enerjiyi tüketmeyecek. En büyük girişimler gerçekleştirilebilecek, en yüce hedeflere ulaşılacak, en büyük tutkular uygulanabilecek; yine de hala turmanılacak yeni yükseklikler, hayran olunacak yeni harikalar, kavranılacak yeni gerçekler, zihnin, canın ve bedeninin güçlerinin kullanılmasını sağlayacak yeni nesnelere ortaya çıkacak."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 682.

Siyon'u unutmama taahhüdü, Rab'bin yolcularının, bu dünyayı asla yuvaları olarak kabul etmeyeceklerine, yeni gökleri ve yeni yeryüzünü bekleyeceklerine dair ettikleri itirazsız bir yemindir.

Bu sebeple, Siyon'un Mezmurları, Yeni Yeruşalim'de yaşama özlemi duyan her kuşaktan imanlı tarafından söylenebilir (*Va. 3:12*). Siyon'un ilahileri gelecekteki dünyayı umutla beklememiz için bizi cesaretlendiriyor fakat aynı zamanda bu mevcut dünyada bizi Tanrı'nın lütfunun araçları olma yükümlülüğü altına sokuyor.

Tartışma Soruları:

1. Yeruşalim'de gerçek bir yer olan Siyon'daki Tanrı'nın halkına odaklanan ruhsal ve teolojik ilkeleri alıp, kiliseye ve kilisenin dünyaya karşı olan görevine nasıl uygulayabiliriz?
2. İmanlılar bugün Tanrı'nın tapınağında nasıl ikamet edebilir? (*Yu. 1:14-18, İbr. 22:24*).
2. 87. Mezmur'da canlandırıldığı gibi Siyon nasıl tüm ulusların kenti olacaktır? (*Rom. 5:10, Ef. 2:11-16, Kol. 1:19-23*).
3. Bu dünyada pek çok "iyi" insan acı çekerken, kötülerin refah içinde oldukları gerçeğine işaret eden bir kişiye nasıl cevap verirsiniz? Ona ne söylersiniz? Şu an burada her şeyin tam cevabına sahip olmadığımızı kabul etmek neden çok önemlidir?

Bi Deri bi Kemik: Bölüm 7

Yazan: Andrew McChesney

Bir dağda kısa bir süre kömür küredikten sonra kışlaya dönen Sekule, komutanına devam eden Bosna Savaşı'nda bile silah taşımayacağını bildirdi.

"İnsanları vurmak istemiyorum" dedi.

Komutan, "Bir silah almalısın," diye ısrar etti. "Aksi takdirde bir yerine iki yıl hizmet etmek zorunda kalacaksın." Savaşmayanların orduda bir yerine iki yıl hizmet etmesi gerekiyordu.

"Umrumda değil," dedi Sekule. "Silah taşımayacağım."

Komutan, Sekule'yi bir istihbarat görevlisine gönderdi. Sadece başı büyük belada olan askerler bu subaya gönderilirdi. Askerleri hapse atma yetkisi vardı. Sekule, subaya durumunu anlattı.

"İyi," dedi istihbarat subayı. "Bir silah al, eğer cepheye gönderilirsene geri ver. Böylece iki yerine sadece bir yıl hizmet vermiş olursun."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Sekule.

Subay, "Eğitim sırasında silah taşımayı kabul et, ancak alacağın eğitim atış poligonu yerine teleprinter üzerinde olacak" dedi.

Sekule kabul etti. Bir teleprinterla askeri iletişimin yürütülmesine yardımcı olan ofis çalışmasına atandı.

Şabat, Sekule için silahlardan daha büyük bir sorun oluşturuyordu. Savaş nedeniyle Sekule'nin bir teleprinter ile çalışabilmesi için hızlı bir şekilde eğitilmesi gerekiyordu. Ancak Şabat Günü yapılan eğitimlere katılmayı reddediyordu.

Yemek de ciddi bir sorundu. Bütün askeri yemekler domuz yağıyla hazırlanıyordu. Sekule'nin ailesi, diyetini değiştireceğini umdukları için ona yemek için para göndermeyi reddetti. Sekule dua etti, "Lütfen Daniel'i bereklediğin gibi beni de bereketle. Kirli yiyecekleri yememeye karar verdi ve ben de aynısını yapmak istiyorum."

Sekule'nin komutanı ne yapacağını bilemiyordu.

"Cumartesi günü çalışmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sekule.

"Bunun için ne yapabileceğimiz konusunda bir önerin var mı?"

"Yok."

"Et yemeyecek misin?"

"Hayır."

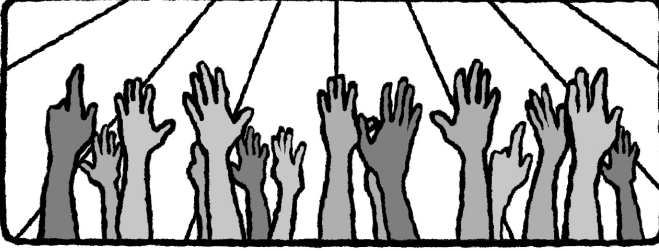
"Peki bu durumda neler yapabileceğimiz konusunda bir önerin var mı?"

"Yok."

Sekule'nin yiyebildiği tek şey ekmek ve çaydı. Dört ayda 23 kilo vererek 62 kilo düştü. O, adeta bir deri bir kemik kalmıştı.

Sekule Sekulić, Karadağ'da varlıklı bir girişimci ve sadık bir Yedinci Gün Adventistidir. Hikayesinin devamını gelecek hafta okuyun. İsa'nın yakında gelişiyi ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Asla Sonlanmayan İbadet

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 134. Mezmur; Yşa. 42:10-12; Va. 14:3; 15. Mezmur; Mez. 101:1-3; 96. Mezmur; Va. 14:6-12; Yü. 4:23, 24.

HATIRLAMA METNİ: “Ömrümce RAB’be ezgiler söyleyecek, var oldukça Tanrım’ı ilahilerle öveceğim” (Mezmurlar 104:33).

Tanrı’nın lütfunu ve kudretini tecrübe ettikçe mezmurcuyla birlikte şu soruyu sormaya sevk ediliyoruz: “Ne karşılık verebilirim RAB’be, bana yaptığı onca iyilik için?” (Mez. 116:12). Bu sorunun beklenen cevabı, kişinin yaşamını Tanrı’ya bağlı kalmaya adanmasıdır.

Mezmurlar’da İsrail sadece bir ulus değil, “büyük topluluktur” (Mez. 22:22, 25; Mez. 35:18). Bu, İsrail’in öncelikli çağrısının, Tanrı’yı övmek ve diğer uluslara O’nun hakkında tanıklık etmek olduğunu gösteriyor çünkü Rab tüm dünyanın ibadette O’nun halkına katılmasını istemektedir. Rab’bin halkı, Rab’be ibadet eden, umudu O’nda ve O’nun sevgisinde olan doğru kişilerle özdeşleşmiştir.

Toplulukta Rab’be övgüler sunmak ideal ibadet olarak görülmektedir. Bu, İsrail’deki kişinin duasının ve övgüsünün ikinci bir anlam addettiği anlamına gelmiyor. Buna karşın, kişinin Tanrı’ya ibadeti topluluk ibadetini yenilenmiş bir övgüyle beslemektedir (Mez. 22:22, 25), dolayısıyla bireysel ibadet toplulukla yakın ilişki içindeyken potansiyelini sonuna kadar gerçekleştirmektedir. İbadet eden topluluğa aynı zamanda “doğru insanların toplantısı” denmektedir (Mez. 111:1). Doğru insanlar Tanrı’yı tanır (Mez. 36:10) ve Tanrı da onları bilir (Mez. 37:18 KM) ve bu deneyim onların var oluşunun her unsuruna nüfuz eder.

*23 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ellerinizi Kutsal Yere Doğru Kaldırın

134. Mezmuru okuyun. Burada ibadet nerede gerçekleştiriliyor? Rab'be ibadet etmenin neticesi nedir?

134. Mezmun, Çölde Sayım 6:24-26 (*ayrıca Mez. 67:1*) ayetlerindeki Harun'un rahiplik bereketlemesini anımsatıyor ve Tanrı ile İsrail arasındaki ilişkinin altında yatan ilke ve netice olarak bereketlemeyi vurguluyor. İnsanlar tapınakta Tanrı'yı bereketliyor ve Tanrı'da Siyon'dan halkını bereketliyor. Bereketler yaşamın tamamını kapsamaktadır çünkü Rab göğün ve yeryüzünün Yaratıcısıdır. Özel ilahi bereketlerin yeri olarak Siyon'dan bahsedilmesi, Rab'bin halkıyla olan antlaşmaya dayalı bağının altını çizmektedir. İsrail işte bu lütuf antlaşması dahilinde Rab'bi bereketleme ayrıcalığını yerine getirmekte ve O'nun tarafından bereketlenmektedir.

Mezmurlar 18:1; Mezmurlar 36:1; Mezmurlar 113:1; Mezmurlar 134:1, 2; ve Mezmurlar 135:1, 2 ayetlerini okuyun. İbadet edenler burada nasıl tasvir ediliyorlar?

Mezmurlar ibadet edenleri sıklıkla Rab'bin kulları diye tasvir etmektedir. "RAB'bin Tapınağı'nda gece hizmet edenler" (*Mez. 134:1*) ifadesiyle muhtemelen Levililer'in gece nöbetçilerinden (*1Ta. 9:23-27*) ya da Levililer'in hem gündüzleri hem de geceleri Tanrı'ya sundukları övgüden (*1Ta. 9:33*) bahsediliyor.

İsrailliler, herhangi imgeyle temsil edilemeyen görünmez Tanrı'ya ibadet ettikleri için, tapmak Rab'bin yüceliğini gösterme ve günahkar insanların kutsal Kralları'na yaklaşacakları güvenli alan sağlama amacına hizmet ediyordu. Bu karşılaşmaya önyak olan Rab'bin Kendisiydi ve O'nun kanunlarıyla, O'nun buyruklarıyla düzenleniyordu.

"İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş, Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz" (*1Pe 2:4, 5*). Burada Petrus'un sözlerinde gördüğümüz, bu Mezmurlar'da sunulan aynı fikirlerin Yeni Ahit'te ifade edilmesidir; yani artık kutsal bir kâhinler topluluğu olan Tanrı'nın halkının, Yaratıcıları ve Kurtarıcıları olan Rab'leri İsa Mesih'e, onlar için yapmış olduğu tüm iyi şeyler için övgü ve şükran sunmalarıdır.

Yeni Ahit imanlıları olarak bizim de kâhinler gibi bir işlevimiz bulunmaktadır: Biz müjdenin iyi haberini dünyaya yaymaya çağırıyoruz. Bunu gerçekleştirmenin en etkili yöntemleri nelerdir?

Yeni Bir Ezgi Söyleyin RAB'be!

Mezurlar 33:3; Mezurlar 40:3; Mezurlar 96:1; Mezurlar 98:1, Mezurlar 144:9 ve Mezurlar 149:1 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin ortak teması nedir?

Mezurlar halkı “yeni bir ezgi” söylemeye çağırıyor. Buradaki “yeni ezgi” nedir? “Yeni ezginin” sebebi, Rab'bin dünya üzerindeki yüceliğinin ve egemenliğinin canlı bir farkındalığı ve yeryüzünün Yaratıcısı ve Yargıcı olarak gözetimi ve kurtarışı için minnettarlıktır. Düşmanlardan ve ölümden kurtulmak ve Tanrı'nın İsrail'e karşı özel iyiliği, “yeni bir ezgi” söylenmesini sağlayan daha kişisel sebeplerden bazılarıdır. Diğer ezgiler de merhameti ve harikaları için Rab'bi övüyor olsa da, “yeni ezgi” özel bir ezgidir, yeniden alevlenen neşeyi ve Tanrı'ya yenilenmiş bir bağlılığı ifade eder. İlahi kurtarışın yeni tecrübesi, halkı, Rab'bi Yaratıcıları ve Kralları olarak kabul etmeleri yönünde teşvik etmektedir. Mezurlar'da “yeni bir ezgiden” bahseden ortak konular arasında, diğer pek çok şeyle birlikte, Tanrı'ya güven, O'nun harika işlerinin övülmesi ve dertlerden kurtuluş bulunmaktadır.

Yeşaya 42:10-12, Vahiy 5:9 ve Vahiy 14:3 ayetlerini okuyun. Bu Kutsal Kitap ayetlerinden “yeni ezgi” hakkında ne sonuç çıkartabiliriz?

Tanrı'nın halkı İsrail “Kendisine [Tanrı'ya] yakın olan halk” (*Mez. 148:14*) gibi sevecen ifadelerle tasvir edilmiştir. Bu, tüm yaratım içinde İsrail'in en özel mevkiye sahip olduğunu ve bu sebeple Tanrı'yı övme yükümlülüğüne ve ayrıcalığına sahip olduğunu göstermektedir. Kutsal Kitap da her kuşaktan imanlıyı, Kuzu'nun kanında bulunan kurtuluş konusunda onların eşsiz tanıklıklarını taşıyan Kurtarıcıları'mı öven yeni ezgiyi söylemeye çağırıyor. “Yeni ezgi” ifadesi, daha önce kimsenin duymadığı canlı bir ezgiyi, Tanrı'nın lütfunun kişinin yaşamındaki canlı deneyimini kutlayan bir ezgiyi tarif ediyor olabilir. “Yeni ezgi” aynı zamanda umut da ifade edebilir, bu durumda ezginin yeni oluşu Tanrı'nın gelecekteki ihtişamını benzersiz ve daha önce yaşanmamış bir şekilde tecrübe etme beklentisinde görülmektedir. Gerçek ibadet fedakarlıkların ve sunuların ötesine geçer ve Tanrı'yla her zaman taze ve canlı kalan bir ilişkiyi yansıtır. Bir anlamda, “yeni ezginin,” Tanrı'nın bizim için yaptıklarına karşılık sevgi ve minnettarlığımızın yeni, hatta her gün ifadesi edilmesi olduğu söylenilebilir.

Tanrı'nın yaşamınızdaki bereketlerini düşünün. Siz yeni bir ezgi söyleyecek olsanız, bu ne olurdu?

Ya RAB, Çadırına Kim Konuk Olabilir?

15. Mezmuru okuyun. Tanrı'nın huzurunda ibadet etmeye layık olanlar kimlerdir?

Bu Mezmur'da verilen cevap, Tanrı'nın yasasında ve peygamberlerde daha önce belirtilmiş olan gereksinimlerin özetidir: davranışları ("adil davranan") ve karakteri ("yürekten") Tanrı'nın bir yansıması olan kişiler (bkz. *Yas. 6:5, Mika 6:6-8*). Tapınak kutsal bir yerdi ve içindeki her şey, rahipler de dahil takdis edilmişti. Yani, Tanrı'nın huzuruna girmek için kutsallık zaruri bir gereklilikti. İsrail'in kutsallığı kapsamlı, birleştirici, ahlaklı bir ibadet olmalı ve yaşamın tüm alanlarında hayata geçirilmeliydi. Yasa Tanrı'nın halkına, büyük potansiyellerini gerçekleştirmelerini sağlasın, yani bir kahinler krallığı olarak yaşasınlar diye verilmişti. Kahinler krallığı, Tanrı'nın huzurunda kutsallıkla dolu bir hayat yaşamayı ve antlaşmanın bereketlerini diğer uluslara götürmeyi gerekli kılmaktadır.

Mezmunlar 24:3-6 ve Mezmunlar 101:1-3 ayetlerini okuyun. Kutsal olmak ne anlama gelmektedir?

"Temiz bir yaşam sürmek" ibadet eden kişinin Tanrı'nın huzurunda en değerli niteliğidir. İbranicedeki tamim "temiz," sözcüğü bir "bütünlük" ve "tamlik" anlamı taşımaktadır. "Temiz" asma, bütün, zarar görmemiş ve sağlıklıdır (*Hez. 15:5*). Kurban olarak sunulan hayvanlar tamim, ya da kusursuz olmalıydı (*Lev. 22:21-24*). "Temiz" konuşma bütünüyle doğruları söylemektir (*Yak. 36:4*). Bu durumda, "temiz bir yaşam sürmek," "temiz yürekli" (*Mez. 24:4*) olmak ya da yürekten gerçeği söylemektir (*Mez. 15:2*). O, Tanrı'yı aramakta (*Mez. 24:6*) ve Tanrı'nın bağışlayıcılığıyla yenilenmektedir (*Mez. 51:2-10*). Kusursuz bir yaşam Tanrı'nın lütfunun ve adaletinin kabullenilmesinden kaynaklanır. İlahi lütf, Tanrı'nın kullarının Rab korkusuyla yaşamalarını teşvik eder ve mümkün kılar. Bu, Tanrı'yla engelsiz bir paydaşlık içinde ve O'nun Sözü'ne boyun eğerek yaşamak anlamına gelir. Adanmış ve dindar bir yaşamın tanıklığı kişinin kendisine değil Tanrı'ya övgü getirir. 15. Mezmur'daki çoğu gerekliliğin olumsuz cümlelerle ifade edildiğine dikkat edin (*Mez. 15:3-5*). Bu, Tanrı'nın lütfuna hak kazanmakla ilgili değil, bizi Tanrı'dan ayıracak şeylerden kaçınmakla ilgilidir.

Bizi Tanrı'dan uzaklaştıran şeylerden kaçınmak için nasıl bilinçli seçimler yapabiliriz? Bu şeyler nelerdir ve onları yapmaktan nasıl kaçınabiliriz?

Görkemini Uluslara Anlatın

96. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur'da ibadetin hangi çok yönlü unsurları belirtilmektedir?

İbadet etmek, Rab'be ezgiler söylemeyi (*Mez. 96:1, 2*), O'nun adını övmeyi (*Mez. 96:2*), O'nun iyiliğini ve yüceliğini anlatmayı (*Mez. 96:3, 4*) ve tapınma-ğına armağanlar getirmeyi (*Mez. 96:8*) gerekli kılmaktadır. İbadetin bu bilinen özelliklerine ilaveten, 96. Mezmur ibadetin o kadar da bilinmeyen bir alanını, Rab'bin krallığını diğer halklara duyuran müjdecilik boyutunu vurguluyor (*Mez. 96:2, 3, 10*).

Fakat ezgiler söylemek, övgüler sunmak, armağanlar getirmek ve müjdeyi duyurmak farklı eylemler değil, ibadetin çeşitli ifadeleridir. Tanrı'nın kurtarışını tüm uluslara duyurmak övgüyü somutlaştırır ve ibadete içerik sağlar. İbadet sebeplerinin diğer halklara duyurulan mesajla nasıl denk düştüğüne dikkat edin: "Çünkü RAB uludur" (*Mez. 96:4*), "Halkların bütün ilahları bir hiçtir, oysa gökleri yaratan RAB'dir" (*Mez. 96:5*), "RAB egemenlik sürüyor" (*Mez. 96:10*) ve "Çünkü O geliyor! Yeryüzünü yargılamaya geliyor" (*Mez. 96:13*). Yani, müjdeciliğin amacı diğer halkları Tanrı'nın halkıyla ve nihayetinde de Rab'be ibadet eden tüm yaratımla birleştirmektir (*Mez. 96:1-3*).

İbadet Rab'bin kim olduğunun, yani Yaratıcı, Kral ve Yargıç olduğunun içsel farkındalığından kaynaklanır (*Mez. 96:5, 10, 13*). Bu sebeple, ibadet Tanrı'nın geçmişteki işlerini hatırlamayı (yaratılış), günümüzdeki harikalarını kutlamayı (Tanrı'nın dünyayı sürdürmesi ve mevcut egemenliği) ve gelecekteki işlerinin beklentisi içinde olmayı (son zaman yargılaması ve yeni gök ve yeryüzünde yeni bir yaşam) gerektirmektedir.

Mezmunlar'da yargılama, ilahi esenlik, adalet ve günümüzde adaletsizlik ve acıyla yüklü durumda olan dünyanın iyiliği düzeninin yeniden yürürlüğe konması anlamına gelir. Bu sebeple Tanrı'nın yargılamalarının beklentisi tüm dünyayı sevindirmektedir (*Mez. 96:10-46, Mez. 98:4-9*). Rab'bin adil bir Yargıç olduğu gerçeği, insanları kutsallık içinde ve "titreyerek" ona ibadet etmelerine sebep olmalı ve ibadeti hafife almamaları için onları uyarmalıdır (*Mez. 96:9*). İbadet hem engin neşe ve güveni (*Mez. 96:1, 2, 11-13*) hem de kutsal korku ve sakınmayı (*Mez. 96:4, 9*) gerekli kılmaktadır.

96. Mezmur'un evrensel Yaratana ve Yargıca tapınma çağrısı, Tanrı'nın dünyaya son müjde duyurusunda, Vahiy 14:6-12 ayetlerindeki üç meleğin mesajında yansıtılmaktadır. Pek çok açıdan bu Mezmur şu son zaman mesajını içermektedir: yaratılış, kurtarış ("sonsuz dek kalıcı müjde"), ibadet ve yargılama. Hepsi oradadır.

Bu Mezmur'u üç meleğin mesajıyla karşılaştırm (Va. 14:6-12). Hangi açılardan dünyaya duyurmamız gereken bu son zaman mesajıyla aynı temel gerçekleri öğretmektedir?

Tanrı Kurbanlardan Hoşnut Olmadığında

Mezurlar 40:6-8; Mezurlar 50:7-23 ve Mezurlar 51:16-19 ayetlerini okuyun. Bu ayetler hangi önemli meseleyi irdeliyor? Tanrı, Sözü'nde belirttiği kurbanlardan neden hoşnut olmuyor (Çık. 20:24)?

Peygamberler gibi mezmurcular da, ibadetin çeşitli kötüye kullanımlarını kınamaktadırlar. Bu ayetlerde temelde anlatılmak istedikleri şey Rab'in İsrail'in kurbanlarından ve bayramlarından hoşlanmaması değil, böyle bir tutarsızlığa sebep olan şey, yani ibadet ile ruhsallık arasındaki vahim mesafedir.

Tanrı kurbanları ve yakmalık sunuları için değil, kişisel yaşamlarında gerçekleştirdikleri kötülükleri ve adaletsiz işleri için halkını azarlıyor (Mez. 50:8, 17-21). Mezurlar kurban sunmaya ve ibadet etmeye değil, ibadet eden bu kişilerin günahkarlıklarıyla sergiledikleri faydasız kurban sunumuna ve içi boş ibadete karşı tavsiye veriyor.

İbadetin dışsal ifadesiyle, ibadete sebep olan doğru içsel motivasyon birbirinden ayrıldığında, genellikle Tanrı'yla yakınlaşma deneyiminden ziyade, ritüellerin kendisi daha önemli hale gelmektedir. Yani, ibadetin işaret etmesi ve açığa vurması gereken Tanrı'nın yerine, ibadet biçimleri birer amaca dönüşmektedir.

Yuhanna 4:23, 24 ayetlerini okuyun. İsa burada, Mezurlar'ın yaptıkları uyarıyla tamamen uyumlu hangi konuyu vurguluyor?

Kurbanlar tek başına yeterli değildir. Onları sunan kişilerin yürekleri tövbeyle, imanla ve günah için çekilen üzüntüyle dolu olmadığında, bu kurbanların ne yararı vardır ki? Ancak tövbe ve yürekten minnettarlığın eşlik ettiği boğa sunuları "doğru sunulan kurbanlar" olarak Tanrı'yı hoşnut edebilir (Mez. 51:9, ayrıca bkz. Mez. 50:14). Yeşaya'dan alıntı yapan İsa konuyu şu şekilde ifade etmişti: "Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak" (Mat. 15:8). Mezmurcuların gördüğü sorunlar, İsa'nın dünyadaki hizmeti sırasında halktan bazı kişilerde, özellikle de önderlerde karşılaştığı aynı sorundu.

Biz, Adventistler olarak tüm bu ışık ve bilgiyle, sadece gerçeği bilmenin ve gerçeğin ritüellerini yerini getirmenin yeterli olduğunu düşünme tuzağına düşmediğimizden nasıl emin olabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *A Call To Stand Apart [Uzak Durma Çağrısı]* kitabından, 39-42 sayfalarındaki “*How to Pray [Nasıl Dua Etmeli]*” bölümünü okuyun.

İbadetin merkezindeki şey tövbeye, gerçek tövbeye olan ihtiyaçtı: “Tövbeye, günah için pişmanlığı ve ona yüz çevirmeyi içerir. Günahın habisliğini görmedikçe onu terk etmeyiz; onu kalpten bırakmazsak, hayatta gerçek bir değişme olmaz.

“Tövbenin asıl yapısını anlamayanlar çoktur. Birçok kişi günah işledikleri için üzülmür ve hatta yanlışlarının başlarına sıkıntı getireceğinden korktukları için sözde bir değişim de uygularlar. Fakat bu, Kutsal Kitap anlayışına göre tövbe değil. Günah için değil, sıkıntı için üzülmüyorlar. Esav, ilk oğulluk hakkını sonsuza dek kaybettiğini görünce duyduğu üzüntü aynen buydu. Balam, yolunun önünde kılıcını çekmiş melekten dehşete kapılınca, hayatını kaybetmemek için suçluluğunu ikrar etmişti; ancak gerçek bir tövbe, amaçlarını değiştirme, kötülükten iğrenme yoktu. Yahuda İskariot, Rabb’ine ihanet ettikten sonra, ‘Ben suçsuz kanı ele vermekle günah işledim’ diye inlemişti (Matta 27:4).”—Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam*, s. 13.

“Allah insan eliyle yapılmış tapınaklarda oturmamasına rağmen, Kendi halkının toplantılarını Kendi varlığı ile şerefendirir. O’nu aramak, günahlarını itiraf etmek ve birbirleri için dua etmek amacıyla bir araya geldiklerinde, onlarla Ruhu aracılığıyla birlikte olacağına söz vermiştir. Ancak O’na ibadet etmek için toplananlar, tüm kötü şeyleri bir kenara atmalıdır. O’na ruhta ve gerçekte ve kutsallığın güzelliği içinde tapınmadıkları sürece, bir araya gelmelerinin hiçbir yararı olmaz. Böyleleri hakkında Rab şöyle beyan ediyor: ‘Bu halk dudaklarıyla beni sayar, Ama yürekleri benden uzak. Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan buyruklarıdır.’ Matta 15:8, 9. Allah’a tapınanlar, O’na ‘ruhta ve gerçekte tapınmalıdır: zira Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor.’ Yuhanna 4:23.”—Ellen G. White, *Gemışten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, s. 26.

Tartışma Soruları:

1. İbadet eden kişinin Tanrı’ya sunduğu en değerli şey nedir (*Mez. 40:6-10; Rom. 12:1, 2*)?
2. Bireysel ve toplu ibadet ne şekilde birbiriyle ilişkilidir? Neden her ikisine de ihtiyacımız var? Her biri nasıl değerini yükseltmektedir?
3. Pek çok kişi ibadetin sadece dua etmekle, ilahiler söylemekle, Kutsal Kitap’ı ve ruhsal yazını çalışmakla ilgili olduğunu sanıyor. Bu eylemler ibadetin olmazsa olmazları olsa da, ibadet onlardan ibaret midir? İbadetin diğer biçimlerinden örnekler gösterin.
4. Ellen G. White şöyle yazmıştır: “O’nun ibadeti kalp üzücü, ıstırap verici bir deneyim olarak görülmemelidir. Rabb’e ibadet ederek O’nun içinde rol almak bir keyif olmalıdır.”—*Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 68. Rab’be ibadet etmek bir zevke nasıl dönüşebilir?

Saç Giderse Şapka Var: Bölüm 8

Yazan: Andrew McChesney

Sekule, orduda Şabat tutan iki kişi daha olduğunu öğrendi: vaftiz için hazırlanan bir teğmen ve Yedinci Gün Adventistlerinin evinde doğmuş yaşlı bir adam. Bosna Savaşı şiddetleniyordu ve teğmen Sekule'yi zor zamanların zor önlemler gerektirdiğine ikna etmeye çalıştı. "Bu sıkıntılı zamanda sahip olduklarımızı yemelin" dedi. "Ordudan ayrıldıktan sonra inancının gereğini yerine getirebilirsin ama şimdi sağlığın için yemek zorundasın."

Sekule, teğmenin bir Adventist olmadığını düşünüyordu. Sekule'nin inançsız ebeveynleri gibi konuşuyordu ve Sekule kesinlikle et yemek istemiyordu.

Sekule, bir Adventist evinde doğan askerle tanışmak istiyordu. Ne yiyeceği, cepheye gönderilirse ne yapacağı ya da sadece birlikte dua etmesi konusunda tavsiye almak istiyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu.

Bir gün birisi yemekhanede bir Adventist'i Sekule'ye gösterdi. Sekule, adanın bir tabak domuz sosisi ve domuz yağında kızartılmış kahverengi fasulyeyle oturmasını, sosisleri çıkarmasını ve fasulyeleri yemesini izledi.

Sekule kendi içinde boğuşmaya başladı. "Kırlı yiyecekler yiyor," diye düşündü. "Sen aptal mısın? Çok fazla kilo verdin ve gücün kalmadı, çünkü hiçbir şey yemek istemiyorsun. Ona bak. O, akıllı. Askerden ayrıldığında istediğini yiyebilirsin."

Sekule servis çizgisine doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Normal bir açlık değildi. 20 gün sadece çay ve ekme yedikten sonra açlıktan ölüyordu.

Yiyeceklerden birkaç adım ötede durdu. "Kabul etmeyeceğim," diye düşündü. "Tanrı benim için öldüyse, O'na sadık kalacağım."

Birkaç ay sonra bahar geldi ve Sekule ağaçların tomurcuklanan yapraklarını yemeye başladı. Çocukluğundan beri yenilebilir olduğunu bildiği otları da yiyordu.

Askerliğinin dördüncü ayında, kaşıkla yiyebileceği ilk yemeğini yemek için kışladan ayrıldı. Bir Adventist pastör, onu yemek için evine davet etmişti.

Bundan kısa bir süre sonra Sekule, ordunun en yüksek generaline bağlı olarak hizmet etmek üzere Sırbistan'ın başkenti Belgrad'a gönderildi. Ülkedeki en iyi teleprinter kullanıcılarından biriydi. Yeni kışlası, Yedinci Gün Adventistleri pastör okuluna sadece 20 dakikalık yürüme mesafesinde bulunuyordu. Yeni görevinde, istediği zaman kışladan çıkmasına izin verildi ve neredeyse her gün pastör okulunda jejeteryan yemekleri yedi. Sekule, Tanrı'nın sadakatini ödüllendirdiğine inanıyordu.

Sekule'nin sağlığı askerdeyken iyiydi. Bir kez bile hastalanmadı. Sadece saçları döküldü. Askere saçıyla girdi, saçsız çıktı. Sanki Tanrı, "Bana sadık kalırsan, yanında sana destek olurum" diyormuş gibi hissettiğini söylüyor. "Evet, sıkıntı yaşarsın. Evet, saçımı kaybettin. Ama bu bir sorun değil. Senin için bir şapka var."

Sekule Sekulié'in 2023 Mission'un üçüncü çeyreğinde askerlik sonrası yaşamını bit.ly/adult-Mission adresinden okuyabilirsiniz. İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Karadağ'da ve tüm dünyada yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Umudunuzu Rab'be Bağlayın

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 27:14; Rom. 8:18-25; 131. Mezmur; Mat. 18:3; 126. Mezmur; 92. Mezmur; Mar. 16:1-8; 2Pe. 1:19.

HATIRLAMA METNİ: “Umudunu RAB’be bağla, güçlü ve yürekli ol; umudunu RAB’be bağla!” (Mezmurlar 27:14).

Bu çeyrekliğin Mezmurlar’ı konu alan dersinin son haftasına ulaştık. Ruhsal yolculuk, yüce Yaratıcı’nın, Kral’ın ve Yargıç’ın huzurunda şaşkınlık duygusunu tecrübe ederken bize rehberlik etti; ilahi kurtarışım, başışlanmanın ve kurtuluşun sevincinde rehberlik etti; keder ve ağıt anlarındaki teslimiyette rehberlik etti; Tanrı’nın sonsuza dek kalıcı varlığının görkemli vaatlerinde ve Tanrı’ya bitmeyen evrensel ibadetin beklentisinde rehberlik etti. Yolculuğumuz devam ediyor fakat Rab’bin gelişi umuduyla yaşamımızı sürdürürken, Tanrı özlemimiz nihai olarak tamamlandığında. Mezmurlar’dan çıkarcığımız son bir söz varsa o da “umudunuzu Rab’be bağlayın” olurdu.

Umudunu Rab’be bağlamak kişinin oyalanarak ve çaresizlik içerisinde zaman geçirmesi değildir. Tersine, Rab’be umut bağlamak güven ve imanla, kendisini eylemle gösteren bir güven ve imanla dolu bir davranıştır. Rab’be umut bağlamak kasvetli akşamlarımızı gün ışığıyla dolu sabahın beklentisiyle doldurur (Mez. 30:5, Mez. 143:8). Yürekerimizi, yenilenmiş umut ve huzurla güçlendirir. Rab’bin hizmet alanlarından bereketli ürün demetlerini getirmek için daha çok çalışalım diye bizi motive eder (Mez. 126:6, Mat. 9:36-38). Rab’be umut bağlamak asla bizi mahcup etmeyecektir, tersine fazlasıyla ödüllendirileceğiz çünkü Rab tüm vaatlerine sadıktır (Mez. 37:7-11, 18, 34; Mez. 71:1; Mez. 119:137, 138).

*30 Mart Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bekleme Çağrısı

Mezurlar 27:14; Mezurlar 37:7, 9, 34; Mezurlar 39:7; Mezurlar 40:1; Mezurlar 69:6; Galatyalılar 5:5 ve Romalılar 8:18-25 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın halkına ne yapmaları için yalvarıyor?

Hayattaki en büyük gerginliklerden biri belki de bekleme gerginliğidir. Kim olursak olalım, nerede yaşıyorsak yaşayalım, hayattaki durumumuz her ne olursa olsun hepimiz zaman zaman bir şeyleri beklemek zorunda oluyoruz. Bir markette sıra beklemekten, teşhis için sonuç beklemeye, hep bekliyoruz–ki çoğu zaman da beklemekten hoşlanmıyoruz öyle değil mi?

O halde Tanrı'yı beklemeye ne demeli? Rab'be umut bağlamak kavramı sadece Mezurlar'da değil, tüm Kutsal Kitap'ta bolca bulunmaktadır. Bu kavram için anahtar sözcük sebatır. Sebat bizim, bir şekilde Tanrı'nın bizim için başarıya ulaşmayacağına dair umutsuzluk korkusuna yenik düşmeyi kabul etmeme taahhüdümüzdür. Tanrı'nın adanmış çocuğu, Tanrı'nın sadakatli olduğunun ve O'na umut bağlayanların, durumu O'na bıraktığımızda, biz o an o şekilde algılanmasak dahi, O'nun bizim için en iyi olacak şekilde halledeceğine güvenebileceklerinin bilincinde olarak bekler.

Rab'be umut bağlamak sadece bağlıktan daha fazlasıdır. Tanrı'ya duyulan derin özlem, kuru toprakta yoğun bir susuzluk çekmekle karşılaştırılmıştır (*Mez. 63:1*). Mezmurcu Tanrı'dan pek çok bereket beklemektedir fakat Tanrısı'na yaklaşma hasreti yaşamadaki tüm diğer istek ve ihtiyaçlara üstün gelmektedir.

Biz Romalılar'daki bu muazzam ayette Pavlus'u okurken, Tanrı ve tüm yaratım dünyanın yenilenmesini, zamanın sonunda Tanrı ile halkının bereketli buluşmasını bekliyor. Şöyle yazıyor: “Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor” (*Rom. 8:19*).

Bu ne kadar inanılmaz bir vaattir!

Fakat biz nihai kurtuluş ve Tanrı'yla yeniden birlik olmayı, birlikte inleyip doğum ağrısı çeken tüm yaratılış gibi bekliyor olsak da, Rab şu anda Kutsal Ruh vasıtasıyla halkıyla birlikte yaşamayı sürdürmektedir (*bkz. Rom. 8:22*).

Bu arada, biz yeni bir yaratılışta doruğa ulaşacak olan kurtuluş tasarısına tanıklık etmeye çağırıyoruz (*Elç. 1:4-8*). Sonunda bekliyor olduğumuz şey, Adventist adı beklemekte olduğumuz umudun fikrini taşıyan Adventist Hristiyanlar olarak umutlarımızın nihai olarak gerçekleşmesi, yani bu yeni yaratılıştır. Biz bekliyoruz fakat bu bekleyişin boşuna olmadığını farkındayız. Mesih'in ilk gelişindeki ölümü ve dirilişi, O'nun ikinci gelişi için bizim teminatımızdır.

Şu anda Tanrı'dan bekledikleriniz nelerdir? Özellikle de duada dilediklerimiz henüz daha gerçekleşmediğinde, imanla ve güvenle beklemeyi nasıl öğrenebiliriz?

Sütten Kesilmiş Çocuğun Huzuru

131. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur Tanrı'yla olan ilişkimiz hakkında bize ne öğretiyor?

Tanrı'nın halkı imanlılara ıstırap veren bir dünyada, neredeyse her kişi için ayartılar ve zorluklarla dolu olan bir dünyada yaşıyor. Tanrı'nın çocuğu olduğuna ve yaşamı için Tanrı'ya bağımlı olduğuna dair yenilenmiş bir kanaat mezmurcuyu avutuyor ve onu gururunun hiçbir değeri olmadığını itiraf etmeye yönlendiriyor. Gururun sahtekarlığı, gururlu kişileri kendilerinin ötesine bakmaktan aciz, benmerkezci insanlara dönüştürmesidir. Gururlu insanlar işte bu şekilde Tanrı'nın yüksek gerçekliğine karşı körleştirilirler.

Öte yandan, doğru kişiler gözlerini kaldırıp Tanrı'ya bakarlar (*Mez. 123:1, 2*). Tanrı'nın yüceliğini kabullenmek onları alçakgönüllü yapar, çıkarılıktan ve boşuna ihtiraslardan kurtarır. Mezmurcu "büyük işlerle" uğraşmadığını, gözünün "yükseklerde" olmadığını itiraf ediyor (*Mez. 131:1*). Bu ifadeler Tanrı'nın dünyadaki, insan kavrayışının çok ötesinde olan işlerini tarif ediyor. Modern bilim bize "en basit" şeylerin bile son derece karmaşık ve kavrayışımızın en azından şimdilik çok ötesinde olabileceğini gösterdi. Aslında büyük bir ironi bulunuyor: fiziksel dünya hakkında daha çok şey öğrendikçe önümüzde daha büyük sırlar beliriyor.

Bu arada, Mezmurlar 131:2 ayetindeki, "ana kucığında sütten kesilmiş çocuk gibi" mecazı, dinginlik bulan ve Tanrı'nın kucığında sessizleşmiş kişinin güçlü bir tasviridir. Bir çocukla annesi arasındaki, çocuğun yaşamının çeşitli safhalarındaki şefkatli ilişkiye işaret etmektedir.

Tanrı, bizi temelsiz hırslarımızdan ve gururdan uzaklaştırarak, yani sütten keserek katı gıdayla tanıştırmaktadır. O da, "beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" (*Yu. 4:34, ayrıca İbr. 5:12-14*). 131. Mezmur'da tasvir edilen çocuksu güven, yaşamın zorluklarıyla denenmiş ve sınanmış, Tanrı'nın, Sözü'ne bağlı ve güvenilir olduğunu anlamış olgun bir imandır.

Mezmurcu'nun sondaki dikkati Tanrı'nın halkının iyiliğine odaklanıyor. Nihayetinde, biz Tanrı'yla olan tecrübemizi, O'nun kilisesini güçlendirmek için kullanmaya çağırıyoruz. Yani, Tanrı'nın sadakati ve iyiliği konusunda kişisel olarak öğrendiklerimizi, herhangi sebeple imanlarıyla mücadele etmekte olan kişilerle paylaşabiliriz. Mesih hakkındaki tanıklığımız, O'nu kendileri tanımaya ihtiyaç duyan pek çok kişinin bulunduğu kilise dahilinde bile olabilir.

"Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz" (Mat. 18:3). Burada İsa bize ne söylüyor? Bu düşünce neyi gerektiriyor?

Demetlerle Dönmek

126. Mezmuru okuyun. Tanrı'nın halkına güç ve umut veren şey nedir? Burada, bu bağlamda bugün kendi yaşamlarımıza uygulayabileceğimiz ne söylenmektedir?

Rab'bin mucizevi kurtarışları Tanrı'nın halkı için tükenmez bir ilham kaynağı ve gelecek için umut kaynaklarıdır. Geçmişteki kurtarış o kadar büyüktü ki, bir rüyanın gerçek olması diye tarif edilebilirdi (*Yşa. 29:7, 8*). 126. Mezmur'da geçmişte halkını sürgünden kurtardığı için Tanrı'ya öven kuşağın (*Mez. 126:1*), mevcut durumda sürgünde bulunduğu dikkat edin (*Mez. 126:4*).

Fakat geçmişin sevinci ve rahatı ezgiler aracılığıyla yeniden yaşanmakta ve mevcut duruma mal edilmektedir. Yeni kuşaklar, kendilerini olayları birinci elden görmüş kişilerin arasında var sayarak Kutsal Kitap tarihini canlı tutmaktadır. Böylelikle yaşayan bir iman, Tanrı'nın geçmişte halkı için gerçekleştirdiği büyük işleri, Rab'bin sadece onlar (geçmiş imanlı kuşakları) için değil, bizim için yaptığı bir şey gibi benimser.

Aslında, geçmişin hatıraları bugün için umudu teşvik eder. "Suya kavuşan vadiler" (*Mez. 126:4*) tasviri, Tanrı'nın aniden ve kudretli bir şekilde halkı için harekete geçtiğini gösteren güçlü bir mecazdır. Yahudiye'nin güneyi çorak çöl arazisiydi. Yağmur mevsiminde sağanak yağmurlardan sonra vadiler hızla akan suyla dolup taşardı. Erken yağın ya da geç gelen yağmurlar, tarım mevsiminin başarısında önemli bir rol oynardı (*Yas. 11:14, Yas. 28:12*). Benzer şekilde, göz yaşları içinde ekme ve sevinç çığlıklarıyla biçme tasviri (*Mez. 126:5, 6*), zor bir geçmişten mutlu bir geleceğe doğru ilahi önderliğin güçlü bir vaadiydi.

Hasat mevsiminin sonu, eski zamanda İbrani hacıların mevsimlik meyveleri Yeruşalim'de bulunan Tanrı'nın tapınağına getirdikleri zamandı (*Çık. 34:22, 26*). Hasat konusu o dönemde halk için potansiyel bir ruhsal ders sağlıyordu. Tarlaların, bahçelerin ve bağların ekimi ve bakımı nasıl bereketli hasatla ödüllendiriliyorsa, Tanrı'nın halkının yaşadığı mevcut zorluklar da zamanın sonunda kurtuluş sevinciyle taçlandırılacaktır. Büyük hasat tasviri, Tanrı'nın, Mesih'in ikinci gelişinde yeryüzündeki krallığını yeniden inşa etmesine işaret etmektedir (*Amos 9:13-15, Mat. 9:37*). Fakat burada da bekleme konusu yine karşımıza çıkıyor. Hasatta olduğu gibi, meyveyi ve çalışmamızın sonuçlarını görmek için de beklemeliyiz.

Rab'bin açıkça ve şüphe götürmez bir şekilde yaşamımızda veya başkasının yaşamında çalıştığını gördüğümüz zamanlar üzerine düşünün. Şu an her ne yaşıyor olursanız olun, bu tecrübelere dayanarak nasıl umutlanabilirsiniz?

Rab'bin Sebt Dinlenmesinde Beklemek

92. Mezmuru okuyun. Bu ezgide Sebt günü için, Sebt gününün hangi iki unsuru vurgulanıyor?

Ellerinin işi için Rab'bin övülmesi (*Mez. 92:4, 5*) ve doğru kişilerin cennet gibi resmedilmesi (*Mez. 92:12-14*) açıkça Yaratılış'a işaret ediyor; Sebt gününü anan ilk unsur budur. Mezmur aynı zamanda, adalet Tanrısı olarak düşmanları karşısında zafer kazandığı için Tanrı'yı methediyor (*Mez. 92:7-15*) ve böylelikle ikinci Sebt günü konusunu pekiştiriyor-kötülükten kurtuluş (*Yas. 5:15-15*). 92. Mezmur geçmişte dünyayı yarattığı ve bugün de sürdürdüğü için Tanrı'yı övüyor ve son zamandaki kalıcı ilahi huzur ve düzen umuduna işaret ediyor.

İnsanlar Sebt dinlenmesinin keyfini çıkarabilir çünkü Tanrı "Yüceler Yücesidir" (*Mez. 92:1*); O'nun yüksek yerlerdeki üstün mevkisi, düşmanları karşısında O'na benzersiz bir avantaj sağlamaktadır.

Fakat O Yüceler Yücesi olmasına rağmen, Rab O'na seslenen herkesi kurtarmak için seve seve aşağıya uzanmaktadır. Rab'bin yaratılış ve özellikle de bu yaratılışın kurtarılması işi insanları Tanrı'ya ibadet edip O'nu sevmeye teşvik etmelidir. Sonuçta düşmüş bir yaratılışta kurtarılma umuduna sahip olmadan yaşamak pek de heyecanlanılacak bir şey değildir. Doğar, acı çeker ve ölürüz ve bunu hiçbir umuda sahip olmadan yaparız. Bu sebeple Rab'bi sadece Yaratıcımız olduğu için değil, Kurtarıcımız olduğu için de övüyoruz.

"Taze zeytinyağı" ifadesi, mezmurcunun Tanrı'ya, O'nun yeniden kutsanmış bir kulu olarak hizmet etmek için yenilenmiş bir adanmışlığa sahip olduğunu gösteriyor. Zeytinyağıyla meshedilme, rahip ya da kral gibi seçilmiş kişilerin kutsanması için gerçekleştiriliyordu (*Çık. 40:15, 1Sa. 10:1*). Fakat mezmurcu kendi meshedilişini tarif ederken alışılmadık bir İbranice sözcük olan balal sözcüğünü kullanıyor. Balal genellikle Tanrı'nın kullarının meshedilişini tasvir ederken değil, zeytinyağının, sununun diğer parçalarıyla "yoğrulmasını" ifade ederken kullanılan bir sözcüktür (*Çık. 29:2, Lev. 2:4, 5*). Mezmurcunun benzersiz biçimde balal sözcüğünü kullanması, onun kendisini canlı kurban olarak Rab'be sunmak ve tüm benliğini Tanrı'ya adamak istediğini ifade ediyor (*Rom. 12:1*).

Bir Mezmur'da Sebt gününe ithaf edilmiş bir kutsanma hakkında düşüncelerle karşılaşmak şaşırtıcı değil çünkü Sebt günü Rab'bin halkını kutsadığını belirtisidir (*Çık. 31:13*). Hurma ağaçları ve Lübnan sediri tasvirleri, Tanrı'nın halkının imanla, Tanrı'nın harika gayelerine ve sevgisine gerçekten değer vererek büyüdüğünü resmediyor. Sebt günü Rab'bin halkıyla yaptığı kalıcı antlaşmanın belirtisidir (*Hez. 20:20*). Bu sebeple, Sebt günü dinlenmesi Tanrı'nın halkı için gereklidir çünkü Rab antlaşmaya dayanan tüm vaatlerini yerine getirsin diye güven içinde O'na umut bağlamaları için onları güçlendirmektedir.

92. Mezmur'u bir kez daha baştan sona okuyun. Burada bize hangi büyük umut sunulmaktadır ve biz şimdi bile onun söyledikleriyle nasıl teselli bulabiliriz?

Sabahla Sevinç Doğar

Mezmurlar 5:3; Mezmurlar 30:5; Mezmurlar 49:14; Mezmurlar 59:16; Mezmurlar 92:2; Mezmurlar 119:147; 2. Petrus 1:19 ve Vahiy 22:16 ayetlerini okuyun. Günün hangi saati simgesel olarak ilahi kurtuluş saati olarak tasvir edilmiştir ve neden?

Mezmurlar'da sıklıkla Tanrı'nın kurtuluşunun beklendiği saatler sabah saatleridir. Çaresizlik ve sıkıntıyla geçen uzun gecenin ardından, sabah, Tanrı'nın iyiliğini ortaya çıkarır (*Mez. 130:5, 6*). 143. Mezmur'da Tanrı'nın kurtuluşunun ölümün mevcut durumdaki karanlığını (*Mez. 143:3*) yeni bir sabahın ışıltısına (*Mez. 143:8*) ve çukurda olma durumunu da (*Mez. 143:7*), "düz yolda" (*Mez. 143:10*) olmaya çevireceği yazıyor.

Markos 16:1-8 ayetlerini okuyun. Burada bahsedilen sabah ne oldu ve bu bizim için neden çok önemlidir?

İsa Mesih'in dirildiği sabah, O'nun adına inanan herkes için Tanrı'nın kurtuluşunun ebedi sabahının yolunu açmıştır. İsa'nın öğrencileri Mezmurlar 30:5 ayetindeki vaadi tüm gücüyle tecrübe etmişlerdi: Gözyaşları belki bir gece aktı, ama dirilmiş Mesih'le karşılaştıklarında sabahla sevinç doğdu. Ancak Tanrı'nın lütfü ve koşulsuz sevgisiyle gözyaşlarımız sevince dönüşebilir (*Mez. 30:5, 7*).

Sabah yıldızı yeni bir günün doğuşunu ilan ederken, iman, Tanrı'nın çocuklarına yeni bir gerçeklik olan sonsuz yaşamı müjdelemektedir (*2Pe. 1:19*). O'nun, içinde artık ne gecenin, ne kötülüğün ne de ölümün olmayacağı krallığını (*Va. 21:1-8, 25*) kurmak için sabırsızlıkla beklediğimiz İsa'ya parlak sabah yıldızı denmektedir (*Va. 22:16*). Nihayetinde, Rab'be umut bağladığımızı söylediğimizde her şeyden daha çok beklediğimiz şey budur. Ve elbette bu beklemeye değer bir şeydir.

"Mesih, Yusuf'un kapısı açılmış olan mezarında şöyle haykırmıştı: 'Diriliş de yaşam da Ben'im.' Bu sözler sadece ilahi bir güçle söylenebilirdi. Yaratılanların hepsi sadece Allah'ın rızası ve gücü sayesinde yaşayabilir. Onlar yaşamlarını Allah'tan alırlar. En yüce melekten en küçük varlığa kadar yaratılanların hepsinin yaşam kaynağı Allah'tır. Sadece Allah ile birlikte olan Kişi şu sözleri söyleyebilir: 'Canımı tekrar geri almak üzere veririm. O'nu vermeye de, tekrar geri almaya da yetkim var.' Mesih'in ilahlılığı ölümün zincirlerini kırabilecek güce sahipti."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 773.

Ölümün doğumda hücrelerimize işlenmiş olduğu söylenir. En azından düşünün insanlar olan bizler için doğru olmakla birlikte, İsa'nın dirilişi ölümün geçiciliği konusunda bize ne vaatte bulunmaktadır? Bizim için ölümün ne kadar geçici olduğunu neden asla unutmamalıyız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, Yol, *Gerçek ve Yaşam* kitabından, 43.-49. sayfalar arasındaki “Mesih’te Büyüme” bölümünü okuyun.

Mezurlar Rab’be umut bağlamak hakkında gayretli çağrılar yapıyor. “RAB’bin önünde sakin dur, sabırla bekle” (*Mez. 37:7*). Beklemek bize sıkıcı, belirsiz ve yalnız gibi geldiğinde, İsa’nın göğe alındığı günkü öğrencileri hatırlamalıyız (*Elç. 1:4-11*). İsa gözlerinin önünde göğe alınmıştı, onlar ise gelecekte bilinmeyen bir zamanda O’nun geri gelişini beklemek üzere geride bırakılmışlardı. Tanrı’nın bereketlerine hemen şimdi sahip olmak konusunda o günkü öğrencilerden daha yoğun bir özlem duyan kimse var mıdır? Elbette “Rabbim bizi de şimdi yanına al” diye arzu etmiş olmalılar. Fakat onlara Baba’nın vaadini ve İsa’nın dönüşünü beklemeleri talimatı verildi. Öğrencilerin çaresizlik ve hayal kırıklığıyla dolu olduklarını düşünüyorsak, şaşıracağız. Yeruşalim’e döndüler ve tam olarak İsa’nın onlardan yapmalarını istediği şeyi yaptılar—Kutsal Ruh’un armağanını beklediler ve sonra da güçle müjdeyi dünyaya duyurmaya başladılar (*Elç. 1:12-14, Elçilerin İşleri 2*).

Rabbimiz Kutsal Ruh aracılığıyla içimizde işini gerçekleştirmemiş olsa, O’na umut bağlama buyruğu imkansız bir emir olurdu. İnsani gayretin hiçbir seviyede, beklemenin zayıf benliğimiz üzerinde yaratacağı gerginliğe dayanması mümkün değildir. Bu gerginliğin yükünü taşıyabilecek tek bir şey vardır, o da İsa Mesih’e uymak, yani O’nunla kişisel bir ilişkiye sahip olmaktır. “Öyleyse Mesih kalbimizde yaşıyorsa, ‘kendisini hoşnut edeni hem isteme[miz] hem de yapma[mız] için’ bizim içimizde çalışacaktır. Filipililer 2:13. Biz de O’nun çalıştığı gibi çalışacağız; aynı ruhu sergileyeceğiz. Ve böylece, O’nu severek ve O’nda yaşayarak ‘bedenin başı olan Mesih’e doğru her yönden büyüyeceğiz.’ Efesliler 4:15”—Ellen G. White, Yol, *Gerçek ve Yaşam*, s. 49. Rab’be umut bağlamayı sürdürdükçe, Mezurlar’da huzur ve tatmin bulacağız. Dualarımız ve ilahilerimiz Tanrı’nın yüreğiyle bizim yüreklerimizin her gün bulunduğu yerdir.

Tartışma Soruları:

- 1. Beklemek ruhsal yaşamımızda neden çok önemlidir? Bazı Kutsal Kitap iman kahramanlarının bekleme tecrübeleri hakkında konuşun. Beklemek onların imanlarını nasıl güçlendirdi ve saflaştırdı? (*Rom. 4:19-22, İbraniler 11*).**
- 2. Beklememizin gayesi nedir? (*Mez. 37:34-40*). Yani, sonunda her şey çözümlendiğinde bize vaat edilen şey nedir? Bu ayetlerde, örneğin bu hayatta uzun zamandır kayıp olan adalet konusunda hangi umutları buluyoruz?**
- 3. Ölüler söz konusu olduğunda ve onların kendi tecrübeleri açısından (*Vaiz 9:5*) onların İsa bekleyişleri neden neredeyse tamamlanmıştır? Bu sorunun cevabından ne umut çıkartabiliriz?**

Polonya'daki Waldocular

Yazan: Andrew McChesney

Ryszard Jankowski, bir türlü yakayı polisten sıyıramıyordu. Polonya'daki bir Baltık tatil beldesinde Ellen White'ın Büyük Mücadele ve diğer kitaplarını satmak için tezgahını her kurduğunda, polis bir anda belirip ondan standı ve kitapları kaldırmasını istiyordu.

Ardından Polonya Yedinci Gün Adventistleri yayınevi, Signs of the Times dergisinin özel bir sayısını çıkardı ve kilise liderleri, Polonya hükümetinin üyelerine kopyalar gönderdi. Bir hükümet bakanı konuyu o kadar beğendi ki, Polonya'nın dört bir yanındaki kasabalardan dağıtımını desteklemelerini isteyen bir mektup yazdı. Ryszard bu mektubu ve derginin bir kopyasını polisle sorun yaşadığı tatil beldesinin belediye başkanına götürdü. Belediye başkanı etkilenmişti. Devlet bakanını tanyordu. "O benim üniversite hocamdı" dedi. "Tabii ki bu dergiyi burada özgürce dağıtabilirsiniz."

"Yazılı izninizi alabilir miyim?" diye sordu.

Belediye başkanı bir mektup yazdı ve Ryszard'a verdi.

Ryszard mektubu aldı ve kitap standını yeniden sokağa kurdu. Büyük Mücadele ve diğer kitaplarla birlikte Signs of the Times dergisini de standı koydu. Çok geçmeden polis ortaya çıktı. Bir polis memuru, "Kitaplarımızı şehrimizde satamazsınız" dedi.

"Buyurun, belediye başkanından yazılı izin aldım," dedi Ryszard.

Polis memurları izni dikkatle okudular. Sonra selam verdiler.

"Tamam, kalabilirsiniz" dedi biri.

Ama bu hikayenin sonu değildi. Kısa bir süre sonra, bir büyükanne kitap standının yanında durdu. Bir süre önce birisi ona Büyük Mücadele'yi vermişti ve o da bunu torununa okumuştı. Torunu kitabı sevmiştir, özellikle de Orta Çağ'da hayatları pahasına Tanrı'nın Sözü'nü gizlice paylaşan Waldocular gençlerin tasvirini çok sevmiştir.

Büyükanne, Ryszard'a torununun Waldocular gibi olmak istediğini söyledi. Torunu, onlar gibi olması gerektiğini anlamıştı - ne pahasına olursa olsun Tanrı'nın Sözü'ne sadık kalmak gerektiğini. "Standımı ve Büyük Mücadele adlı kitabı gördü," dedi. "Bana, 'Büyükanne, Waldocular bizim kasabamızdalar' dedi." Bu yüzden büyükanne, torununu anlatmak için Ryszard'ı arıyordu. Daha sonra büyükanne Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ne katıldı.

Hope Channel Polonya için bir televizyon stüdyosu kurulmasına yardımcı olan 2017'deki On Üçüncü Şabat Sunularımız için teşekkür ederiz. Ryszard Jankowski, Polonya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin başkanı ve Hope Channel International'ın yerel şubesi olan Hope Channel Polonya'ya düzenli katılan bir konuşmacıdır.

2023 ve 2024'te *The Great Controversy'nin toplu tanıtım ve dağıtımında Yedinci Gün Adventistleri dünya kilisesine katılın. Daha fazla bilgi için greatcontroversyproject.com adresini ziyaret ediniz veya yerel pastörümüze sorunuz.*